

தமிழ் மக்கள் நாடு கடந்த அரசியல்

கட்டுரைகள் தொகுப்பு

ந. முரளிதரன்

ந. முரளிதரன் நீண்டகால சமூக, அரசியல் செயற்பாட்டாளர். சுவிற்சலாந்தில் எட்டு ஆண்டுகள் உலகத்தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவின் தலைவராகப் பணியாற்றியவர். அரசியற் காரணங்களுக்காக இலங்கை உட்படப் பல நாடுகளில் சிறை வைக்கப்பட்டவர்.

எழுத்து, நாடகம் எனப் பல்வேறு துறைகளில் ஆர்வம் கொண்ட இலக்கிய ஆர்வலர். கனடாவில் 'நாளை' என்ற தமிழ் ஏட்டினதும், 'உரையாடல்' என்ற கலை இலக்கிய சஞ்சிகையினதும் ஆசிரியராக இருந்தவர். 'எந்த நாடும் எனக்குச் சொந்தமில்லை' என்ற கவிதை நூலையும் 'தமிழ் மக்களின் காத்திருத்தல்' கட்டுரைகள் தொகுப்பு நூலையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார்.

தற்போது கனடாவின் ரொறொன்ரோ நகரில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

தமிழ் மக்கள் - நாடு கடந்த அரசியல் - கட்டுரைகள்

ந. முரளிதரன்

© ஆசிரியருக்கு

இரண்டாம் பதிப்பு: டிசம்பர் 2023

முதல் பதிப்பு: ஆகஸ்ட் 2011

வெளியீடு: நாளை வெளியீடு

36 Salamander Street

Scarborough, ON

M1X 1Y9

CANADA

தொலைபேசி: 647 972 3619

மின்னஞ்சல்: nmuralitharann@gmail.com

வடிவமைப்பு: ஜீவமணி, 96000 99112

விலை: ரூ. 250

Tamizh makkal - Naadu kadantha arasiyal

Article collection

Nadarajah Muralidaran

© for Author

Second Edition: December 2023

First Edition: August 2011

Published by Nalai Veliyeedu

36 Salamander Street

Scarborough, ON

M1X 1Y9

CANADA

Phone: 647 972 3619

Email: nmuralitharann@gmail.com

Layout: Jeevamani, 96000 99112

Printed by Graphicland Inc, Scarborough, Canada

Price: Rs. 250

ஏழு வயதிலிருந்து
றஞ்சியை மணம் புரியும் வரைக்கும்
அப்புேவாடு இணைந்து
எனைக் காத்துப் பராமரித்த என் அம்மம்மா
தெய்வானைப்பிள்ளை ஆசிரியைக்கு...

உள்ளடக்கம்

□ என்னுரை	9
□ முதற் பதிப்புக்கான என்னுரை	11
1. தமிழ் மக்கள் - நாடு கடந்த அரசியல்	15
2. நாடு கடந்த தமிழீழ அரசுக்கான ஜனநாயகத் தேர்தல்	21
3. பிரிவினை கோரியதற்கான காரணங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன!	26
4. வட-கிழக்கு மண்ணின் மைந்தர்கள் எழுகவே!	31
5. அன்றைய யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண் கல்வி	36
6. தேசம், தேசியம், தேசிய இயக்கங்கள்	41
7. பிரிவினைக் கோரிக்கைகள்	45
8. தேசியம் என்பது கதையாடலா?	49
9. தேர்தலும், தமிழ் வேட்பாளர்களும்	53
10. வடக்குக் கிழக்கு மக்களின் இணைப்பும் பிரிப்பும்	57
11. கைதுகள்	61

12. 'கண்ணகி சிலை': எஸ்.வி. ராஜதுரையும், ஞாநியும்	66
13. கற்றுக்கொள்ள...!!!	70
14. ஐரோப்பிய யூனியன் இன்று தடை செய்யுமா?	74
15. நாகரிகங்களின் மோதல்	79
16. இனவாதம்	84
17. இந்தச் சர்வதேச சமூகம்	88
18. புஸ்பராஜா - ஒரு நோக்கு	93
19. பொன். கணேசமூர்த்தி - ஓர் அஞ்சலி	104
20. தராக்கி... சில நினைவுகள்	110
21. சிவம்: மானுடத்தின் மீது காதல் கொண்ட மகத்தான மனிதர்	116
22. தடைகள் பல கடந்து	122
23. மறை பொருள் - குறுந்திரைப்படம்	127
24. நான் நேரில் காணாத ஏ.ஜே. கனகரட்ணா!	131
25. தீபெத்தியர்களுக்கான புலம்பெயர் அரசு	136
26. மகாவம்சத்திலிருந்து சிங்கள தேசியவாதத்தை நோக்கி	142
27. திணிக்கப்பட்ட தேர்தல்	159
28. எமது அரசியல் அகராதியிலிருந்து 'துரோகி' என்ற சொல்லாடலை எடுத்து வீசிவிடுங்கள்!	165
29. இலக்கியப் பேராளுமையாகக் கோட்பாட்டாளர் அம்பர்தோ என்கோ	172

என்னுரை

‘தமிழ் மக்கள் - நாடு கடந்த அரசியல்’ கட்டுரைகள் தொகுப்பு நூலின் முதற் பதிப்பு வெளியாகிப் பதினொரு ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையில் இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவருகிறது. முதற் பதிப்பில் உள்ளடக்கம் இடப்பட்டிருக்கவில்லை. இந்தப் பதிப்பில் உள்ளடக்கத்தோடு ஒவ்வொரு கட்டுரைக்கும் அதற்கான படங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. முதற் பதிப்பின் 500 பிரதிகளும் சென்னையிலே அச்சிடப்பட்டன. ஆனால் தற்போது என்னிடம் ஒரு பிரதியும் இல்லை. இரண்டாம் பதிப்பு ரொறொன்ரோவிலே அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

கட்டுரைகள் சிலவற்றில் சிறிய திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டு, முடிந்தளவு எழுத்துப் பிழைகளையும் இப்பதிப்பில் சரி பார்த்துள்ளேன். முதற் பதிப்பில் ஒரு தலைப்பின் கீழ் பாகங்களாக வந்திருந்த கட்டுரைகள் இப்பதிப்பில் ஒன்றுசேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

முதலாவது பதிப்பின் வெளியீட்டு நிகழ்வை ஸ்காபுரோ சிவிக் சென்ரரில் நிகழ்த்தியிருந்தேன். மாமூலன், சுல்பிகா, செழியன் ஆகியோர் உரையாற்றியிருந்தார்கள். மெலிஞ்சி முத்தன் நிகழ்வுக்குத் தலைமை தாங்கியிருந்தார். நூறுக்கும் குறையாத அளவில் நண்பர்கள், உறவினர்கள் நிகழ்விற்குச் சமூகமளித்து நூலை வாங்கிச் சென்றார்கள். அன்று நெருக்கமான நண்பர்களாக இருந்து அந்த நிகழ்வுக்கு ஒத்துழைத்த சிலர் இன்று என்னோடு நட்பில் இல்லை. அந்த நிகழ்வில் பங்கெடுத்த நண்பரும் உறவினருமான செழியன் இன்று உயிரோடில்லை. அன்றைய நிகழ்வைச் சிறப்பாக படம் எடுத்துத்தந்த நண்பர் ‘ஓவியர் கருணா’ இன்று உயிரோடில்லை. நிறைய இழப்புகள்!

முன்பெல்லாம் நண்பர்களாக, அமைப்புகளாக சிறியளவில் சமூகம், அரசியல், கலை, இலக்கியம் என நிறையக் கலந்துரையாடல்களை, கருத்தரங்குகளை நிகழ்த்தியிருந்தோம். நூல் வெளியீடுளைத் தவிர்த்து, இப்போதெல்லாம் அவ்வாறான கூட்டங்கள் அரிதாகவே நிகழ்கின்றன. வயது ஏறஏறச் சோர்வு பற்றிக்கொள்கிறது. புதியவர்களைக் காண்பது சொற்பமாக உள்ளது. இளைய தலைமுறை ஆங்கில வாசிப்பைக் கொண்டதால் தமிழ் உரையாடல்களில் அவர்களுக்குப் பெருமளவில் ஆர்வம் இருப்பதில்லை. ஆனாலும் சமூக, கலை, இலக்கிய, அரசியல் ஆர்வலர்களில் சிலர் நம்பிக்கையைக் கைவிடாது உறுதியாகச் செயற்படுவதையும் காணுகிறோம். அவர்களுக்கு எம்மைப் போன்றோரின் ஒத்துழைப்பும், ஆதரவும் என்றும் உண்டு.

இறுதியாக இந்த நூலை வடிவமைத்த அன்பு நண்பர் ஜீவமணிக்கும், நூலை அச்சிட்ட பாசத்துக்குரிய அன்பு நண்பர் கிராபிக்லான்ட் அச்சகர் கிருஸ்ணாவுக்கும் எனது பெருநன்றி!

10.11.2023

ந. முரளிதரன்

முதற் பதிப்புக்கான என்னுரை

2010 ஆம் ஆண்டில் இக்கட்டுரைத் தொகுப்பை வெளியிடுவதற்கான ஆயத்த வேலைகளை ஆரம்பித்திருந்தேன். ஆயினும் அவற்றைப் பூர்த்தி செய்வதில் ஈடுபாடு காட்ட முடியாதவாறு ஏதோவொன்று என்னைத் தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டு வந்துள்ளது. இக்கட்டுரைகளைத் தொகுப்பாக நூலுருவில் கொண்டுவந்துதான் ஆக வேண்டுமா என்ற கேள்வியும் அதில் உள்ளடங்குகிறது. எழுதுவதைப், பேசுவதைப் பல்வேறு வழிகளிலும் வெளிப்படுத்தக்கூடிய, பதிவு செய்யவதற்கான வாய்ப்புக்களை உடைய சூழலிலே நாம் வாழ்ந்து வருகின்றோம். மற்றும் கனடா போன்ற நாட்டிலே வாழும் ஒருவருக்கு இது குறித்த வாய்ப்புக்கள் ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் அதிகமாக இருக்கலாம். ஆயினும் அச்சில் ஒரு விடயத்தைக் கொண்டு வருவதெனில் பலமுறை சிந்தித்துத்தான் ஆக வேண்டியுள்ளது. ஆனால் இவ்வாறான சிந்தனை பல காரணங்களை முன்னெழுப்பிக் காரியத்தைச் செய்யவிடாது தடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. மனதின் ஆழத்திலே புதியவகைக் கேள்விகள் பிறந்து கட்டுரைகளின் செறிவும், கனதியும், ஆழமும் குறித்து விவாதங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

மறுபுறத்தில் சாமானியன் ஒருவனின் குறிப்புகள், பதிவுகள் ஏன் நூலுருப் பெறக்கூடாது என்ற கேள்வியும் என்னுள் முளைவிடுகின்றது. வாசிப்பின் மீது தீராத மோகம் கொண்ட நான் நண்பர்களிடையே உரையாடும் வேளைகளிலெல்லாம் பல்வேறு நூல்களைக் காட்டமாக விமர்சித்து வந்துள்ளேன். 'தமிழ்மக்கள் - நாடு கடந்த அரசியல்' என்ற இக்கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலும் விமர்சனங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதல்ல.

நான் தீவிர அரசியலில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த வேளையில் இலக்கியம் குறித்த வாசிப்பைக் கணிசமாக இழந்திருந்தேன். அதை எண்ணும்போது மிகுந்த கவலை கொள்ளுகின்றேன். அந்த இடைவெளியை நிரப்புவதற்கு நான் கடுமையாக உழைத்தேயாக வேண்டியுள்ளது. அரசியலுக்கு வெளியேயும் பல்வேறு விடயங்களில் ஈடுபாடு கொண்ட எனக்கு அரசுகள் தரும் நெருக்கடியினால் உருவாகும் சிக்கல்களையும் முகம் கொடுத்தவாறே பயணிக்க வேண்டியுமுள்ளது.

இந்தச் சூழ்நிலையில், நான் அவ்வப்போது அச்சு ஊடகங்களிலும், இணையத் தளங்களிலும் எழுதியவைகளே இங்கு நூலுருவாகக் கொண்டுவரப்படுகின்றது. இக்கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் அரசியலை நிறைத்தவையாக இருப்பதை நீங்கள் கண்டுகொள்வீர்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலேதான் நண்பர் ஒருவர் நீங்கள் வெளியிடவுள்ள கட்டுரைகள் சமகாலச் சூழ்நிலைகளுக்கு ஒத்துவருமா? என்று என்னிடம் கேட்டார். ஆகவே கடந்த காலத்தில் நாங்கள் கூறிய விடயங்கள், முன் அனுமானித்திருந்தவை மாற்றம் பெற்றும், நடந்துமுள்ள சூழ்நிலையில் இந்த வெளியீட்டுக்கு என்ன வலுவிருக்கும் என்று அவர் நினைத்திருக்கலாம். அவர் அவ்வாறு எண்ணுவதற்கான சாத்தியப்பாடுகளைப் புறந்தள்ள முடியாது என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் ஒத்துக்கொள்ள விரும்புகின்றேன்.

ஆயினும் வரலாற்றுப் பேரோட்டத்தில் சாதாரண குடிமகனாகப் பல்வேறு சிக்கல்களை, துயரங்களை, வேதனைகளை, அனுபவங்களை, படிப்பினைகளை மற்றைய சக மனிதர்களைப் போன்று கடந்தும் பெற்றும் வந்திருக்கின்றேன். அவற்றிற்கூடாக நான் பெற்றுக்கொண்டவைகளை அளவளாவ விழைகின்றேன் என்பதுதான் எனது விருப்பமாக உள்ளது.

அதன் அடிப்படையில் எழுதிய கட்டுரைகளில் சிலவற்றைத் தொகுத்து நூலாகக் கொண்டுவந்துள்ளேன். மேலாக நண்பர்கள் சிலரும் இவ்வெளியீட்டில் என்னை உற்சாகப்படுத்தியுள்ளார்கள். அத்தோடு நண்பர்களோடு நான் புரிந்த விவாதங்களும், சண்டைகளும் அதனால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றங்களும், தோல்விகளும் எப்போதுமே கணிசமான தாக்கங்களை என்னுள் ஏற்படுத்தி வந்துள்ளன. ஆகவே இவ்வாறான ஒட்டுமொத்த பயிரிடலின் அறுவடையாக இவ்வெளியீட்டினை எண்ணலாமா? என்ற சிந்தனையும் என்னுள் எழுகின்றது.

எனவே இவ்வேளையில் நட்டி வட்டத்தில் பங்குகொண்டவர்களையும், முரணியக்கத்தை உந்தியவர்களையும் நினைவுகொள்வது நல்லதென நினைக்கின்றேன். வரன் (மாமுலன்), மெலிஞ்சிமுத்தன், ராம் சிவதாசன், கோணேஸ், டானியல் ஜீவா, தவராஜசிங்கம், வை.கே. நாதன், செல்வம், தேவகாந்தன், மணி வேலுப்பிள்ளை, என்.கே. மகாலிங்கம், டிசே தமிழன், கவிஞர் சேரன், செழியன், ரதன், சபேசன், அருள், 'தாய் வீடு' திலீப்குமார், ஓவியர் கருணா, 'வைகறை' இரவி ஆகியோர் அவ்வரிசையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவ்வெளியீட்டின் முதலாம் பதிப்பினைக் கொண்டுவர உழைத்த 'வடலி' அகிலனுக்கு எனது நன்றி!

2012

ரொறொன்றோ, கனடா

ந. முரளிதரன்

(நடராஜா முரளிதரன்)

nmuralitharann@gmail.com

647 972 3619

தமிழ் மக்கள் - நாடு கடந்த அரசியல்

முள்ளிவாய்க்காலின் இறுதியில் இடம்பெற்ற சூழ்நிலைகளைக் கருத்திற்கொண்டால் தமிழ் மக்களுடைய சுயநிர்ணய உரிமையை வென்றெடுப்பதற்கான அடுத்தகட்டப் பயணத்தை அரசியல், இராஜதந்திர வழிமுறைகளுக்கூடாகவே தொடர இயலும். இந்த நிலைப்பாட்டைக் கடந்த பல தசாப்த காலப் பட்டறிவினை, ஈழ அரசியல் குறித்துப் பெற்றுக்கொண்ட என் போன்றோர் ஏன் தீவிரமாக ஆதரிக்க வேண்டியுள்ளது என்பது குறித்து அலசுவதே இப்பத்தியில் எனது நோக்கமாக இருக்கும்.

இன்றைய ஈழ அரசியற்குழலில் ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுக்க முடியாது. அது தற்கொலைக்கு ஒப்பானது. அவை சிறிலங்கா அரசுக்குச் சாதகமான சூழலை ஏற்படுத்திக்கொடுத்துத் தொடர்ச்சியான இராணுவ அழுத்தத்துக்குள் எமது மக்களை ஆழ்த்திவிடும் அபாயத்தை உள்ளடக்குகிறது. இறைமை படைத்த நாடு என்ற வகையில் இவ்வகை அணுகுமுறையானது, சிறிலங்கா அரசின் இராஜதந்திர நகர்வுகளுக்கு வலுச்சேர்க்கும். சிறிலங்கா அரசுக்குச் சாதகமான அரசியல் கதவுகளை அகலத் திறந்துவிடும் என்ற கருத்தோட்டத்தை, அரசியல் அரிச்சுவடி தெரிந்த அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்.

தற்போதைய அனைத்துலக ஒழுங்கில் நாம் அரசியல் இராஜதந்திரப் பாதையில் பயணிக்கும் அதே வேளையில், ஆயுதப் போராட்டத்தினையும் சமகாலத்தில் முன்னெடுப்பது முரணான இரு திசைகளில் பயணிப்பதாக அமைந்துவிடும். இது எமது மக்களின் நலன்களை மையப்படுத்தி, அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்திச் செல்வதற்கு நடைமுறைத் தடைகளை

ஏற்படுத்தும் எனக் கூறப்பட்டது. அதனைக் கூறியவர் அந்தக் கருத்தியலின் அடிப்படையில் ஏன் இயங்காமல் முடங்கினார்? ஏன் இவ்வாறு நிகழ்ந்தது? என்னைப் போன்ற பலர் இதனால் ஏமாந்து போனார்கள். ஆயினும் நான் சோர்ந்து போக முடியாது.

தடுப்பு முகாம்களுக்குள் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் மூன்று இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட மக்களையும், போராளிகளையும் பாதுகாத்து, எவ்வாறு அந்த மக்களை இயல்பு வாழ்க்கைக்கு இட்டுச் செல்வது, உயர்பாதுகாப்பு வலயங்கள் என்ற போர்வையின் கீழ் மக்களின் வாழ்விடங்களை, வயல்களை, தோட்டங்களை, கடற்கரையோரங்களை, வழிபாட்டிடங்களை, பாடசாலைகளை, நூல் நிலையங்களை, விளையாட்டு மைதானங்களைக் கையகப்படுத்தி நிற்கும் சிறிலங்கா அரசின் கோரப்பிடியில் இருந்து, எவ்வாறு அவற்றையெல்லாம் மீட்டெடுத்து, அவற்றின் சொந்தக்காரர்களான மக்களிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பது போன்ற பிரச்சினைகளால் நாமெல்லோரும் தவித்துப் போயிருக்கும் காலச்சூழல் இது.

சிறிலங்கா அரசினால், சிறைகளில் தடுத்து வைக்கப்பட்டுள்ள பல்லாயிரக்கணக்கான போராளிகளின் எதிர்காலம், பாதுகாப்பு போன்றவை, அனைத்துலகச் சட்டங்களின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்படுமா என்பது குறித்த வலுவான சந்தேகங்கள் அனைத்துலக மட்டங்களில் எழுப்பப்படுகின்றன. எனவேதான் நாம், புத்திசாதுரியத்துடன் கூடிய முடிவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியவர்களாகப் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் உள்ளோம்.

மக்களைத், தமக்கான சொந்த இடங்களில் முடிந்தளவு விரைவாகக் குடியமர்த்துவதற்குரிய அரசியல் இராஜதந்திர அழுத்தங்களை முன்னெடுப்பதென்பது, சர்வதேச சமூகத்தின் ஆதரவுடன் அனைத்துலக மனித உரிமைச் சட்டங்களைப் பயன்படுத்தி மேற்கொள்ள வேண்டிய விடயமாகும். எனவே பயங்கரவாத முத்திரை குத்தப்பட்டுப் பலவீனமடைந்துள்ள எமது மக்கள் சமூகத்தை, மனித உரிமைகள் என்ற தளத்தில் மீண்டும் ஜனநாயக விழுமியங்களை உள்வாங்கிய சமூகமாகக் கட்டமைத்து நிமிர்த்தி வைப்பதில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ்மக்களுக்கு மிகப்பெரிய பொறுப்பு இருக்கின்றது.

ஏனெனில் இறுதிச் சமரின் போது சிறிலங்கா அரசு எம்மக்கள் மீது புரிந்த மோசமான மனித உரிமை மீறல்களே, ஒருவகையில் எம்க்கான அனுதாபத்தை மேற்குலகில் ஏற்படுத்தித் தந்துள்ளன. அவற்றின் விரிவாக்கம் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மனித உரிமைகள் பேரவை, சர்வதேச நாணய நிதியம் போன்ற உயர் தளங்களில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்திவருகின்றன. இது போன்ற விடயங்களில் மேற்குலகின் அரசியல், இராணுவ, பொருளாதார, பூகோள நலன்களும் உள்ளடங்குகின்றன.

எனவேதான், இன்றைய சூழலில் வீணே உணர்ச்சிவசப்படுதல் என்பதும், ஆயுதப் போராட்டம்தான் தீர்க்கமான வழிமுறையென்று முரசறைவதும், புலம்பெயர் சூழலில் வாழும் எம்மில் சிலருக்கு இருப்பை நிலைநாட்டவும், புகழ் பாடவுமான சூழ்நிலையை உருவாக்கலாம். ஆனால் இன்றைய இக்கட்டான பின்னடைவுச் சூழலில் நீண்ட நாட்களுக்குத் தடுப்பு முகாம்களுக்குள் மக்களை முடக்குவதற்கான வழிமுறைகளையே இவ்வாறான நிலைப்பாடுகள் உருவாக்கும் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இருக்க முடியாது.

மரணம் வாய் பிளந்து நிற்கும் பூமியில் சோகச்சிலுவைகளைச் சுமந்துகொண்டு வெறும் நடைப்பிணங்களாகக் காட்சியளிக்கும் எம்மக்களை மேலும் கொடிய துயரத்துக்குள்ளாக்கும் வாய்ப்புக்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதைத் தவிர்ந்து, அந்த மக்கள் தமது வாழ்க்கையை மீளக் கண்டடைவதற்கும், கட்டமைப்பதற்கும் ஆதரவாய் ஐக்கியப்பட்டு உதவவேண்டியதே இன்று எம் தோள்களில் சுமத்தப்பட்டுள்ள பெரும் பொறுப்பு.

மக்கள் நடமாட்டம் அற்ற சூனியப் பிரதேசமாகக் காட்சியளிக்கும் வன்னிப் பெருநிலப்பரப்பினைத் தான் விரும்பியவாறு மாற்றியமைப்பதற்கான இராணுவ மேலாண்மையைக் கொண்டுள்ள சிறிலங்கா அரசினைச் சர்வதேசத்தின் துணையுடன் எதிர்கொள்வதே மிகச்சிறந்த இராஜதந்திரமாகும். அதனைக் கட்டமைத்துக் கொள்வதற்கான வியூகத்தில் வன்முறையற்ற அரசியலும், ஜனநாயகமும் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த கோட்பாடுகள் மட்டுமல்லாது எம்மை ஆரோக்கியமான அரசியலுக்கு அழைத்துச் செல்லும் அரசியல் பண்பாட்டுப் பலம் மிக்கவையுமாகும். தொடர்ச்சியான உரையாடல் களமும், வாதப்பிரதிவாதங்களும்,

பன்மைத்துவமும், பல்வேறு வகைப்பட்ட அபிப்பிராயக் குவிப்புக்களும் நடைபெறுவதற்கான திறந்தவகை மனோபாவம் அங்கு ஊக்குவிக்கப்படுகின்றது. அந்த அறுவடையைப் பெற மிகப்பெரிய விளைச்சலைத் தமிழ் பேசும் மக்கள் நிகழ்த்திக்காட்ட வேண்டும்.

இன்றைய உலக ஒழுங்கில் இறைமை படைத்த அரசுகள் தவிர்ந்த ஏனைய அமைப்புக்கள் முன்னெடுக்கும், தேசிய விடுதலையை நோக்கிய ஆயுதப்போராட்டங்கள் பனிப்போர் காலத்துச் சாதக அம்சங்களை இழந்து நிற்கின்றன. உலகம் இரு முகாம்களாகப் பிளவுண்ட நிலை இன்றில்லை. முன்னொரு காலத்தில் சோவியத் யூனியன் தலைமையிலான சோசலிச முகாம் என்று அழைக்கப்பட்ட அணியினரால் இவ்வாறான போராட்டங்களுக்கு ஆதரவு வழங்கப்பட்டன. அப்படியிருந்தும் அவ்வாறான ஆதரவு வழங்கலுக்கான காரணிகள் குறித்து முன்வைக்கப்பட்ட ஆய்வுகளையும், விமர்சனங்களையும் நாம் புறந்தள்ளிவிட முடியாது. எனவேதான் இன்றைய உலகச் சூழலில் ஆயுதம் தாங்கிய அரசியல் செயற்பாட்டால் காத்திரமான அரசியல் நகர்வுகளை மேற்கொள்ளவோ அல்லது சிறிலங்கா அரசு மீதான அரசியல் அழுத்தங்களை செயற்படுத்தவோ முடியாமற் போகின்றது.

ஆகவே அடுத்தகட்டமாக வன்முறையற்ற அரசியல் வழிப்பயணத்தைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியுள்ளது. சமகால உலக உறவுகள், அரசியல் பொருளாதார நிலைப்பாடுகள் தொடர்பான புரிதல்களின் அடிப்படையில் இதற்கான அரசியற் செயற்பாடுகளைக் கட்டுதல் அவசியமாகிறது. தியாகங்களாலும், அர்ப்பணிப்புக்களாலும் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட, எமது உரிமைகளைப் பெற்றெடுப்பதற்கான கட்டுமானம், தார்மீக அடிப்படையில் தமிழ் மக்களுக்கான அறஞ்சார் அரசியல் நிலைப்பாட்டின் அடித்தளத்தில் மீண்டும் எழு வேண்டியுள்ளது. எனவேதான் போராட்டத்தை அடுத்த கட்டத்திற்கு எடுத்துச்செல்லும் பாதையில், அரசியல் விஞ்ஞான அணுகுமுறையினைக் கையாள்வதற்கு, அரசியல் சிந்தனையாளர்களும், புத்திஜீவிகளும் கடுமையாக உழைக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வாய்த்து நிற்கிறது.

ஆகவேதான் நம் மக்களுக்கு மெய்யாக இருப்பதோடு, அதற்கான உணர்வுபூர்வமான செயல்முறை வழிப்பாட்டின் அடிப்படையில் போராட்ட வடிவத்தை மாற்றவேண்டிய வரலாற்றுக் கட்டாயத்தைக் கொண்டவர்களாக நாம் உள்ளோம். எனவே அதனைப் புறந்தள்ள முனைவதானது எமது மக்களுக்கு நாம் செய்யும் துரோகமாக அமைந்துவிடும். அனைத்துலகத்தின் நலன்களும் நமது நலன்களும் ஒரே கோட்டில் சந்திக்காமையால் திறக்கப்பட்ட அனைத்துலக அரசியல் இராஜதந்திரக் கதவுகள் ஊடாக நம்மை நன்மைகள் பெரியளவில் வந்தடையவில்லை. இறுதியில் சிறிலங்கா அரசு அனைத்துலக சமூகத்தைத் தன்வசப்படுத்தியவாறே போரை முன்னெடுத்தது. சமூக வலைத்தளங்களில் இவற்றை எழுதியதாக சொல்லப்பட்டவர்கள் தாங்கள் கூறியவற்றுக்கு உண்மையாக இயங்கவில்லை. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இதனை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தென்னாசியாவினதும் இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தினதும் புவிசார் அரசியல் நலன்களின் அடிப்படையில் இந்தியா, அமெரிக்கா, சீனா போன்ற வல்லாண்மைச் சக்திகள் இலங்கைத் தீவினை ஒரே நாடாகப் பேணியவாறு தமது நலன்களை அடைந்து கொள்வதை உசிதமானதாகக் கருதுகின்றன. இலங்கைத் தீவில் ஆயுதப்போராட்டம் ஏதோ ஒரு வழியில் முடிவுக்கு

கொண்டு வரப்பட வேண்டும் என்பதில் அனைத்துலகம் ஒரே முடிவைக் கொண்டிருந்திருந்தது. இந்தக் காரணங்களின் அடிப்படையில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ்ச் சமூகம் வன்முறையற்ற அரசியல், ஜனநாயகம் ஆகிய கோட்பாடுகளை வரித்துக்கொண்டு தமிழ் மக்களுக்கான வரலாற்றுப் பாதையில் முன்னோக்கிப் பயணிக்க வேண்டியுள்ளது.

எனவே தமிழ் மக்களின் சமகாலச் சூழலைக் கருத்திற் கொண்டு போராட்ட வடிவத்தை மாற்றியே ஆக வேண்டியுள்ளது. இலங்கைத் தீவினை ஒரே நாடாகப் பேணியவாறு தமது நலன்களை அடைந்து கொள்ள முனையும் பேரரசுகளின் புவிசார் அரசியல், தோல்வியினை அடையும் சூழலில் அந்த மாற்றங்களின் ஊடாகத் தமிழீழ மக்களுக்கான சுயநிர்ணய உரிமையை நாம் வென்றெடுத்துக் கொள்வதற்கான நிலைமைகள் உருவாகும். இந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் நமது விடுதலைப் போராட்டத்தை அரசியல் இராஜதந்திரப் பாதையின் ஊடாக நாம் நகர்த்த வேண்டும் என்ற கருத்தியலுக்கு அப்பால் ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாகியுள்ள எந்தச் சமூகமும், எந்த மனிதனும் நேர்கொள்ளும் யதார்த்தத்தைக் கருத்திற்கொண்டு இலக்கினைச் சென்றடையத் தந்திரோபாயங்களை அடிக்கடி மாற்றியமைத்துக் கொண்டே ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான வரலாற்றை முன்னோக்கி நகர்த்தலாம்.

எனவே அரசியல் இராஜதந்திரப் பாதையின் ஊடாகப் பயணம் செய்வதென்பது இலகுவான ஒரு விடயம் அல்ல. பல சவால்களை எதிர்கொண்டு மிகுந்த சகிப்புத்தன்மையுடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய நீண்ட தூரப் பயணம் ஆகும்.

□ 2009, யுன் மாத 'தாய் வீடு' ஏடு

நாடு கடந்த தமிழீழ அரசுக்கான ஜனநாயகத் தேர்தல்

அமெரிக்கா, கனடா போன்ற நாடுகளிலே புலம்பெயர்ந்து வாழும் ஈழத் தமிழர்களில் ஒரு சாரார், இந்தப் பத்தியை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் இக்கணம் வரை இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்களுக்குச் சிறிலங்கா அரசுகள் தொடர்ந்து இழைத்து வரும் அநீதிகள் தொடர்பாகக் குரல் எழுப்பிய வண்ணம் உள்ளார்கள். குறிப்பாகத் தற்போதைய ராஜபக்ச அரசின் தமிழ் மக்கள் மீதான மிலேச்சத்தனமான அடக்குமுறைகள் குறித்து நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கோரி வருகிறார்கள். தமிழ் பேசும் மக்களுக்கான சுயநிர்ணய உரிமை, தமிழ் பேசும் மக்கள் மீதான மனித உரிமை மீறல்கள் என்ற அடிப்படையில் தலையீடு செய்யக் கோரிக் கவனயீர்ப்புப் போராட்டங்களைத் தொடர்ச்சியாக அமெரிக்கத் தூதரகம் மற்றும் அரச அலுவலகங்களுக்கு முன்பாக நிகழ்த்தி வருகிறார்கள்.

விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு இராணுவக் களத்திலே தோற்கடிக்கப்பட்ட பின்னும், இந்தப் போராட்டம் எத்தகைய விட்டுக்கொடுப்பும் இன்றித் தொடருகின்றது. கடந்த 2009 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 19, 20 ஆம் தேதிகளுக்கு முன்னர் இங்கு வாழும் தமிழ் மக்களுக்கு இத்தகைய போராட்டங்கள் தொடர்பாக இருந்த ஆர்வம் இப்போதைய சூழ்நிலையில் குன்றியிருந்த போதிலும் இந்தப் போராட்டங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

விடுமுறை நாட்களில், மாலை வேளைகளில் கணிசமான அளவு மக்கள் இந்தப் போராட்டங்களில் கலந்துகொள்ளக் கூடுகின்றார்கள். 2009 யூன் மாதத்தின் திங்கட்கிழமையொன்றின் மாலை வேளையில் எனது ஊரான காங்கேசன்துறையைச் சேர்ந்த நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் இந்தப் போராட்டத்திலே தங்களை ஈடுபடுத்தியிருந்தார்கள். இவ்வாறான போராட்டங்களின்போது எழுப்பப்படும் பல்வேறு கோசங்களில் ஒன்றாக விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பை அங்கீகரிக்குமாறு வேண்டுவதும், தடையை நீக்குமாறு கேட்பதும் வழக்கம். எவை எப்படியிருந்த போதிலும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பைத் தொடர்ந்தும் பயங்கரவாத அமைப்பாக அமெரிக்க அரசின் இராஜாங்கத் திணைக்களம் சென்ற கிழமை மீண்டும் அறிவித்துள்ளது. 'நாடு கடந்த தமிழ் ஈழ அரசு' என்ற பிரகடனத்தை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது எனவும், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தை ஓர் பயங்கரவாத அமைப்பாகவே கருதுவதாகவும் குறிப்பிடுகிறது அமெரிக்க இராஜாங்கத் திணைக்களம்.

இதேவேளை, பயங்கரவாதத்தைக் களைந்து ஜனநாயக ரீதியில் உரிமைகளை வென்றெடுக்கப் போவதாகத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு, விடுத்துள்ள அறிக்கை வரவேற்கத்தக்கதெனவும், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு மீது நம்பிக்கை ஏற்பட இன்னும் நீண்ட காலம் எடுக்கும் எனவும் அமெரிக்க இராஜாங்கத் திணைக்கள உயரதிகாரி கிரெக் சுல்வியான் (Greg sullivan) தெரிவித்துள்ளார்.

இலங்கையில் வாழும் தமிழ் மக்கள் இன்று சந்தித்துள்ள புதிய சவாலை எதிர்கொள்வதற்கு, ஒரு பொதுக்கொள்கையின் கீழ், ஒரு பொது வேலைத்திட்டத்தின் அடிப்படையில், தமிழ் பேசும் மக்கள் அனைவரும் ஒன்றிணைந்து செயற்படுவதே இன்றைய காலச் சூழ்நிலையில் பொருத்தமானதாகும். தாயகத்தில் வாழும் மக்களது களநிலையினை அடிப்படையாக வைத்துச் சிந்திப்பதுதான் சரியானதும், நேர்மையானதும் ஆகும்.

தாயகத்தின் தற்போதைய சூழ்நிலையில், சிறிலங்கா அரசின் தடுப்பு முகாம்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் மக்களினதும், போராளிகளினதும் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்துதல், அவர்களின் நலன்களைப் பேணுதல் ஆகியன முன்னுரிமை பெறுகின்றன.

இடம்பெயர்ந்த மக்களை அவர்களது வாழ்விடங்களில் விரைவாக மீளக்குடியேற வழிசெய்தல், இயல்பான வாழ்நிலைக்குள் அந்த மக்களைக் கொணர ஆவன செய்தல், போரினால் உடல் உறுப்புக்களை இழந்திருக்கும் மக்களுக்கும், போராளிகளுக்கும் புது வாழ்வளித்தல் என்பன இதற்குள் உள்ளடங்குகின்றன.

இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்துக்கும் இடையில் நடைபெற்ற இறுதிக்கட்ட யுத்தத்தின் போது அப்பாவிப் பொதுமக்களைப் புலிகள் மனிதக் கேடயமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளதாக குற்றஞ்சாட்டியுள்ள அமெரிக்க அரசு, ஜனநாயக நெறிமுறையில் இணைந்து கொள்வது தொடர்பில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புக்கு மெய்யான அர்ப்பணிப்பு இருக்க வேண்டுமெனவும், அவர்களது ஜனநாயகம் நோக்கிய பயணத்தை அமெரிக்க அரசு மிகவும் உன்னிப்பாக அவதானிக்கும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றது.

1997 ஆம் ஆண்டு முதல் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தைத் தடை செய்யப்பட்ட பயங்கரவாத அமைப்பாகப் பிரகடனம் செய்து வந்துள்ளது அமெரிக்க அரசு. இங்குதான் எனது கேள்வி எழுகின்றது. அமெரிக்கா போன்ற சக்தி வாய்ந்த அரசுகளின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை இவ்வாறான எமது தூதரகப் போராட்டங்கள் முழுவதுமாக மாற்றியமைத்து விடுமா? இந்தக் கேள்விக்கு இல்லையென்ற பதிலைக் கூறுவதற்கு மிகப் பெரிய அரசியல் ஞானம் படைத்தவராக எவரும் இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. மேலும் எமது பிராந்தியத்திலே புவியியல் ரீதியில் மிக நெருக்கமாக அமைந்துள்ள இந்தியா போன்ற

பேரரசுகளின் மூலம் கிடைக்கப் பெறும் அரசியல், இராணுவ, பொருளாதார நலன்களைக் காட்டிலும் எம்மிடமிருந்து எதுவும் கிடைக்கப் போவதில்லை அமெரிக்க அரசுக்கு.

எனவே குறுங்கால நோக்கிலான நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு இணங்கத், தென்னாசியாவில் இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியத்தில், தற்காலிகமாக 'இந்தியாவின் நிலைப்பாட்டை' ஆதரித்தாக வேண்டிய கடப்பாடு அமெரிக்காவுக்கு இருக்கின்றது. இது ஒப்பீட்டளவில் தன்னுடன் பல முரண்பாடுகளைக் கொண்ட நாடாகிய சீனாவைக் கட்டுப்படுத்த அமெரிக்காவுக்கு ஓரளவுக்கு உதவக் கூடும்.

இந்த அடிப்படையின் மீதே இவை தொடர்பான எமது அணுகுமுறைமையைக் கட்டமைக்க வேண்டும். நடந்து முடிந்த தமிழ் இனப்படுகொலையை யாராலும் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. தமிழ்நாடு உட்பட உலகமெங்கணும் தமிழ் இனப்படுகொலையை நிறுத்துமாறு எழுச்சிமிகுந்த போராட்டங்கள் தமிழர்களால் நடத்தப்பட்டன. எத்தனையோ இராஜதந்திர நகர்வுகளை நாம் மேற்கொள்வதாகக் கருதிக்கொண்டு மிகுந்த நம்பிக்கையின் பேரில் செயற்பட்டோம். இருந்தபோதும் உலக நாடுகளை ஈழத்தமிழ் மக்களுக்கு ஆதரவாக வென்றெடுப்பதில் தோல்வியையே தழுவிக்கொண்டோம்.

தமிழ் மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டமை குறித்து அனைத்துலக அளவில் எழுந்த கண்டனங்கள் வெற்றுச் சுலோகங்களாக நம் கண் முன்னேயே வீழ்ந்து மடிந்தன. தமிழ் இனப்படுகொலையைத் தடுத்து நிறுத்தவோ அல்லது தமிழ்ப் போராளி இயக்கத்தைப் பாதுகாக்கவோ யாருமே முன்வரவில்லை.

ஆனால் சிறிலங்கா அரசாங்கமோ தற்போதைய உலக ஒழுங்கை நன்கு புரிந்துகொண்டு இந்து சமுத்திரப் பிராந்தியப் புவிசார் அரசியலை நன்கு பயன்படுத்தியும், அனைத்துலக ஒழுங்கு முறைமை இயங்கும் நடைமுறையைக் கருத்திற்கொண்டும் உலக நாடுகளை அது தனது பக்கம் பெரும் அணியாகச் சேர்த்துக்கொண்டு தமிழர் தேசம் மீதான போரை நடத்தியது.

இந்த இராஜதந்திரக் காய்நகர்த்தல்களின் பின்னணியிலேதான் 2009, மே மாதம் 27 ஆம் தேதியன்று நடைபெற்ற ஐக்கிய

நாடுகள் சபையின் மனித உரிமைப் பேரவையின் சிறப்பு அமர்வில், மேற்குலகின் எதிர்ப்பையும் மீறி சிறீலங்கா அரசு வெற்றியீட்டியது. தொடர்ந்தும், அனைத்துலக சமூகத்தினை நுட்பமாகக் கையாண்டவாறு சிங்களப் பெருந்தேசியவாத மேலாதிக்கத்தைத் தமிழ் மக்கள் மீது திணிக்கவே சிறீலங்கா அரசு முயல்கிறது.

எனவே அடுத்த கட்டப் போராட்டத்தில் நாம் தனித்து நின்று செயற்பட்டு வெற்றி பெற முடியாது. இந்த நிலையில் பாதிப்புற்றிருக்கும் நமது மக்களுக்கு ஆதரவாக உலகை எவ்வாறு திருப்பப் போகிறோம்?

உலக ஒழுங்கு அறத்தின் பாற்பட்டுச் சுழல்வதல்ல. அது தனது நலன்கள் என்ற அச்சில்தான் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே இத்தகைய உலக ஒழுங்கில் எமக்கு ஆதரவாக உலக நாடுகளை வென்றெடுப்பது சாத்தியமாகுமா? இவ்வாறான விமர்சனங்களை சில அரசியல் விமர்சகர்கள் முன்வைக்கின்றார்கள்.

எனவேதான் நாம் புதிதாய், புதிய சூழலில் சிந்திக்கத் தலைப்பட வேண்டுமாயிருந்தால் தமிழ் மக்களுக்குள் உள்ளும், வெளியுமாய் ஜனநாயகச் சூழலுக்கான அத்திவாரம் கட்டமைக்கப்படுதல் வேண்டும். கேள்விகள், சந்தேகங்கள், மாற்றுக்கருத்துகள் ஆரோக்கியமான சமூக வாழ்வின் இயல்பான நிகழ்ச்சிப் போக்குகளாகும். வேகமாய் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் உலகில், மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டே இருக்கும் என்ற விதியை நாம் ஏற்பவர்களாக இருக்கும் பட்சத்தில் புலம்பெயர் வாழ் தமிழ் மக்களால், தற்போது திட்டமிடப்பட்டிருக்கும் நாடு கடந்த தமிழீழ அரசுக்கான பிரதிநிதிகளைத் தேர்வு செய்வது சரியாகுமா? தமிழ் மக்கள் சார்ந்த அனைத்து அமைப்புகளும் இதில் பங்குபற்றுவதற்கான ஜனநாயகத் தேர்தல் ஒன்றினை நாம் நிகழ்த்தலாமா?

அவ்வாறு நிகழ்த்துவதன் மூலம் ஈழத் தமிழ் மக்களுடைய அரசியல் உரிமைப் போராட்டத்தினை அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்த்த முடியுமா?

□ 2009, யூலை மாத 'தாய் வீடு'

பிரிவினை கோரியதற்கான காரணங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன!

1962 ஆம் ஆண்டில் இந்தியப் பிரதமராக இருந்த நேரு இந்தியா மீதான சீனப் படையெடுப்பின் போது இந்திய நாடாளுமன்றத்தில் பிரிவினை கோருகின்ற, பிரிவினை வாதம் பேசுகின்ற கட்சிகள் தடை செய்யப்படும் என்ற தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுகின்றார். அப்போது ‘அண்ணா’ தலைமையிலான ‘திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்’ அது வரை முழங்கிய, கோசிட்ட ‘திராவிடநாடு’ தனிநாட்டுக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டுக் கொண்டது.

காஞ்சிபுரத்தில் உள்ள தன் வீட்டுத் திண்ணையில் குந்தியிருந்து கொண்டாவது திராவிடத் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையைக் கைவிடாது இறுதிவரை போராடுவேன் என்று கூறிய ‘அண்ணா’ ஆயுதப் போராட்டத்தைத் தனது போராட்ட நெறியாக வரித்துக் கொள்ளாதவர். ஆயினும் அந்தக் கோசத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு தமிழகத்தில் உள்ள இடதுசாரி இயக்கங்களால் சாதிக்க முடியாத ‘மக்கள் அமைப்பைக் கட்டுதல்’ என்ற மக்கள் அரசியலைத் தமிழகத்தில் நெறிப்படுத்திய தலைவராக, வரலாறு அண்ணாவைக் காட்டுகிறது.

இவ்வாறான அண்ணா, திராவிடநாடு பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிடுகின்ற வேளையில், கூறிய வாசகம் இந்தியக் கூட்டாட்சி வரலாற்றிலே மிகப் பிரசித்தமானது. இன்றும் கூடத் தமிழக வரலாற்று ஆய்வாளர்களால் அவ்வாசகம் மீண்டும் எடுத்தியம்பப்படுகின்றது. “நாங்கள் பிரிவினைக்

கோரிக்கையைக் கைவிட்டு விட்டோம். ஆனால் பிரிவினை கோரியதற்கான காரணங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன” என்ற கூற்றே அண்ணா கூறிய அந்தப் பிரசித்தி பெற்ற வாசகமாகும்.

மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சுயாட்சி அதிகாரங்களை உள்ளடக்கிய மொழிவழி மாநிலங்களைக் கொண்ட, இந்தியக் கூட்டாட்சி அமைப்பின் கீழ் தமிழ் மக்களைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட அன்றைய சென்னை மாநிலத்தின் சார்பிலே அண்ணா அந்த வாதத்தை முன்னெடுத்திருந்தார். எனினும் திராவிடத்தின் உள்ளடக்கமான ஆந்திர, கர்னாடக, கேரள மக்களது ஆதரவு கிஞ்சித்தும் அந்தக் கோரிக்கைக்குக் கிடைத்திருக்கவில்லை.

அந்த வாதம் முன்னெடுக்கப்படும் அவ்வேளைகளில் இந்திய இராணுவம் தமிழகத்தின் எந்த மூலைமுடுக்குகளுக்கும் நுழைந்திருக்கவில்லை. அடக்குமுறை வெறியாட்டம் காட்டுமிராண்டித்தனமான முறையில் தமிழகத்து மக்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருக்கவில்லை. உலகத்தின் கவனத்தை ஈர்க்கும் வகையிலான மனித உரிமை மீறல்கள் நடைபெற்றதற்கான சாட்சியங்கள் அங்கு ஏதுமில்லை. அதற்காக அங்கு எல்லாம் இனிதே நிகழ்ந்தன என்று கூற நான் முற்படவில்லை. அவ்வாறானதொரு சூழ்நிலையிலே தொடர்ந்தும் அண்ணா எழுப்பிய முக்கிய கோசமானது ‘மத்தியிலே கூட்டாட்சி, மாநிலத்திலே சுயாட்சி’ என்ற முக்கிய சுலோகமாகும். ‘சென்னை மாநிலம்’ அண்ணாவின் ஆட்சிக்காலத்தில் ‘தமிழ் நாடு’ எனப் பெயர் மாற்றம் பெறுகின்றபொழுது அந்தச் சொல் தமிழ்ப் பொதுப்புத்தியில் ஏற்படுத்திய கிளர்ச்சி குறிப்பிட்டுக் கூறக்கூடிய விடயமாகவே இருந்திருக்கும்.

இதைச் சொல்லுகின்ற வேளையில், உடனே நான் பின்னடைவுக்குள்ளான ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் குறித்துக் கருத்துக் கூறுகின்ற குர்திஷ் தேசியவாதி ‘ஷெக்ஸ்முஸ் ஆமெட்’ அவர்களிடம் செல்ல விரும்புகிறேன். கடந்த சில வாரங்களாக ஈழப் போராட்டத்திற்கு இன்று ஏற்பட்டுள்ள நிலை குறித்து, இவர் கூறிய கருத்துக்கள் சமூக வலைத்தளங்கள் பலவற்றில் வெளியாகிப் பேசப்பட்டு வருகின்றன. பின்னால் இந்த இருவர் கருத்துக்களுக்குமான தொடர்புகள் பற்றிப் பார்ப்போம். ஷெக்ஸ்முஸ் ஆமெட் கூறுகின்றார், “இன்று

விடுதலைப் புலிகளின் ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் பின்னடைவுக்குள்ளானது போன்று வரலாற்றில் குர்திஷ் மக்களும், தங்கள் விடுதலைக்கான போராட்டத்தில் பல்வேறு தடவைகள் தோல்வியடைந்துள்ளார்கள்” என்று.

1925, 1938, 1946, 1975, 1988, 1991 என குர்திஷ் மக்கள் அடைந்த தோல்விகளின் வரலாற்றுப் பட்டியல் நீளுகின்றது. அது மட்டுமல்லாது இன்றும் அவர்கள் ‘குர்திஷ்தான்’ என்ற தனிநாட்டை அமைப்பதில் வெற்றி பெற்றுக்கொள்ளவில்லை. அமெரிக்கத் தலையீட்டின் காரணமாக ஈராக்கில் அமைந்துள்ள ‘குர்திஷ்தான்’ மாத்திரம் ஈராக்கிய மத்திய ஆட்சிக்குட்பட்ட வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களையுடைய சுயாட்சிப் பிரதேசமாக அங்கீகாரம் பெற்றுள்ளது. மேலும் அவர் கூறுகையில் உங்கள் போராளிகள் இறுதிவரை நெஞ்சுரத்தோடு போராடி மரணித்த இவ்வரலாறானது உங்கள் மொழியில் அமையப்பெறும் பாடல்களிலும், இலக்கியங்களிலும் ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான உங்கள் போராட்டத்தின் சாட்சியங்களாக எதிர்கால வரலாற்றில் அமையப்பெறும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும் அவர் முன்வைக்கும் விமர்சனத்தில் “விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் எதிர்பார்ப்புகள் மிக இறுக்கமானவை” என்று கூறுகின்றார்.

“தங்களது தமிழீழத் தாயகக் கோரிக்கைக்குப் பரந்துபட்ட பன்னாட்டு ஆதரவு திரளாத நிலையில் இலங்கையில் தமக்கான சுயாட்சியை உறுதிசெய்யும் ஒரு கூட்டாட்சிக்கான ஒப்பந்தத்தை ஏற்படே யதார்த்த நிலையை ஒட்டிய தீர்வாக இருந்திருக்கும். அதே சமயம் இலங்கை அரசானது தொடர்ந்தும் தமிழ் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை மீறும் பட்சத்தில் இந்தப் போராட்டத்தைத் தமிழ் மக்களின் அடுத்த தலைமுறையினர் முன்னெடுத்துச் செல்லும் பொறுப்பை ஏற்றிருக்க வழிவகுத்திருக்கும். அந்தக் கட்டத்தில் கூட்டாட்சி அடிப்படையில் அமைந்த தமிழர்களின் சுயாட்சி அரசுக்கு, பன்னாட்டு அங்கீகாரம் கிட்டியிருக்க முடியும். இது தவிர, விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பு ‘பயங்கரவாத அமைப்பு’ என்ற முத்திரை குத்தப்பட்டு, மேற்கத்தேய அரசுகளால் தடை செய்யப்படாமல் இருந்திருக்கும்”

என்ற வகையிலெல்லாம் அவருடைய விமர்சனம் அமைகின்றது.

ஆனால் தமிழ்த் தேசியத்தின் தீவிர ஆதரவாளர்களால் முன்வைக்கப்படும் வாதமானது, சிறிலங்கா அரசானது எந்தச் சூழ்நிலையிலும் இனப்பிரச்சினைக்கு மாற்றுத் தீர்வாக, ஒற்றையாட்சிக்கு அப்பால் தமிழ் பேசும் மக்களது பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாக இதயசுத்தியுடன் 'சமஸ்டி' அடிப்படையிலான எந்த அரைகுறைத் தீர்வையும் கூட நடைமுறைப்படுத்தத் தயாராக இராது என்பதேயாகும். அதற்கான ஆதாரங்கள் வரலாற்றில் நிறையவே இருக்கின்றன. எனவேதான் ஷெக்ஸ்முஸ் ஆமெட் அவர்களின் மேற்கூறிய விமர்சனத்தில், இலங்கையில் தமிழர்கள் தமக்கான சுயாட்சியை உறுதிசெய்யும் ஒரு கூட்டாட்சிக்கான ஒப்பந்தத்தை ஏற்பதே, யதார்த்த நிலையை ஒட்டிய தீர்வாக இருந்திருக்கும் என்ற கருத்து நடைமுறைச் சாத்தியமானதுதானா என்ற தர்க்கத்தின் அடிப்படையில் ஒப்பிட்டு நோக்க வேண்டியுள்ளது.

“உயிரோடு இருப்பதற்காக வெட்கப்படுகிறேன், எவ்வளவு இழப்புகள்; எவ்வளவு குருதிப்பெருக்கு; யாவும் ஒடுக்கப்பட்ட, சொல்ல முடியாத துயரம், இந்த ஒரு வரியில் வெளிப்படுகிறது. நாம் எந்த ஆயுதத்தை எடுக்க வேண்டும் என்பதை எமது எதிரியே முடிவு செய்கிறான் என்று சொன்ன புரட்சிக் கருத்துகளை நேற்றுவரை

கொண்டாடி வந்த நாம் இன்று வன்முறையிலான பாதை தவறானது. வன்முறையில்லாமல் நாம் அமைதியாகப் போராடி வெற்றி பெற வேண்டும் என்ற யோசனைகளை அள்ளி வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றோம். இரத்தம் சிந்தாமல் எந்தச் சமூகமும் மாறியதில்லை என்பதே வரலாறு திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும் உண்மை.

காந்தி வழியில்தான் இந்தியாவிற்கு சுதந்திரம் கிடைத்தது என்ற பள்ளிப்பாடச் சரித்திரம் உண்மையில்லை என்பதை இந்திய சுதந்திரப் போரில் வெள்ளையர்களால் அடிபட்டும், வன்கொலைக்கு உள்ளாகியும் இறந்தவர்களின், எலும்புகள் என்றும் சொல்லும். நான் வன்முறையை வளர்க்கச் சொல்லவில்லை. ஆனால் வன்முறை என்பது ஆயுதங்களை ஏந்திப் போரிடுவது மட்டுமில்லை. அதிகாரம் மேற்கொள்ளும் அத்தனை செயல்களிலும் வன்முறை பீறிட்டுக் கொண்டுதானே இருக்கிறது”

என்று தமிழக எழுத்தாளர் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் தனது இணையத் தளத்தில் பின்னடைவுக்குள்ளான ஈழப் போராட்டம் குறித்து எழுதுகிறார்.

எனவேதான் ஷெக்ஸ்பியர் ஆமெட் அவர்களின் இறுதி விமர்சன வார்த்தைகளான “அறிவும் திறமையும் ஆற்றலும் கொண்ட ஈழத் தமிழ் மக்களே, இந்தத் தீயின் சாம்பலிலிருந்து நீங்கள் எழுவது நிச்சயம்! உங்கள் கனவுகள் உயிரோட்டத்துடன் இருக்கட்டும், அப்போது துப்பாக்கித் தோட்டாக்களோ, வாக்குச்சீட்டுகளோ கொண்டு நீங்கள் ஈழத்தை அடைவதும் நிச்சயம்!” என்ற சொல்லாடலையும் பொருத்திக்கொண்டு “நாங்கள் பிரிவினைக் கோரிக்கையைக் கைவிட்டு விட்டோம். ஆனால் பிரிவினை கோரியதற்கான காரணங்கள் அப்படியே இருக்கின்றன” என்ற வார்த்தைகளுக்குள் நுழைவதற்கான சாத்தியங்கள் குறித்து நான் சிந்திக்கத் தலைப்படுகின்றேன்.

□ 2009 ஓகஸ்ட் மாத ‘தாய் வீடு’ ஏடு

வட-கிழக்கு மண்ணின் மைந்தர்கள் எழுகவே!

கூடந்த 2002 இலிருந்து 2006 வரை நான்கு ஆண்டுகளாகத் தமிழ் 'மசாலா' படத்துக்கே உரிய விறுவிறுப்புக் காட்சிகளோடு நீளக்கூடிய நாடகத் தொடர் போன்றே 'கிழக்கரசியல்' நீளுவதாக என் கண்களுக்குத் தோற்றம் தருகின்றது. அண்மையில் கிழக்கின் முதல்வராகப்பட்ட 'பிள்ளையான்' எனும் சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தனைப் பார்க்கும்பொழுது, ஏறத்தாழ இன்றைக்குப் பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பாக இரவல் படையின் கடைச்சத்தினால் வட-கிழக்கு மாகாணசபையின் முதல்வராகப் 'பட்டாபிசேகம்' செய்து முடியைச் சூடிக்கொண்ட 'வரதராஜப் பெருமாள்' அவர்களையே எண்ணிப்பார்க்க வேண்டிய நிலையேற்படுகின்றது. அவர் 'மணிமகுடத்தையும்' இழந்து ஏன் 'பரிவாரங்களோடு' ஓரிசாவுக்குக் கப்பல் ஏறினார் என்ற கடந்தகாலக் கதையை நாமெல்லோரும் நன்கு அறிவோம். அதை முற்கூட்டியே அன்றைய சூழ்நிலையில் யாராவது 'அரசியல் ஆய்வாளர்கள்' ஆருடம் கூறியிருந்தார்களோ, என்பதும் இன்று எனக்கு நினைவில் இல்லை.

கட்டுக்கோப்பு, தியாகம், தலைமை விசுவாசம் போன்ற எவையுமே ஒரு குறிக்கோளுக்கான பயணத்தில் அக்குறிக்கோளுக்கான பயணத்தை மனசார வரித்துக் கொண்டவர்களால் விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவையெல்லாம் மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிக் கொண்டிருக்கும் சமூகக் கட்டுமானங்களுக்கு எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் பொருத்தமாக அமைந்து விடுவதில்லை.

கடந்த 25 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்த போரில், பலம் வாய்ந்த எதிரிக்கு எதிராகப் பலவீனமான மக்கள் கூட்டம் (தமிழ் பேசும்

மக்கள்) ஒன்று போராடியதென்பதே வரலாற்று உண்மையாகும். எதிரியின் பலம் என்பது அவனது மக்கள் தொகை, அவன் கொண்டிருக்கும் நிலப்பரப்பு, இறைமை படைத்த அரசு என்ற வகையில் அவனுக்குக் கிடைக்கும் உலகளாவிய அரசுகளின் அரவணைப்பு என எதிரியின் பலத்துக்கான, மேலாதிக்கத்துக்கான பட்டியல் தொடர்ந்து நீண்டு கொண்டே போகிறது. எனவே பலம் பொருந்திய எதிரி பெறுகின்ற வெற்றிகள் என்ற தலைப்புக்குள் போராட்டத்தின் நியாயத்தைப் புதைத்துவிட முடியுமா?

பலவீனமான பாலஸ்தீன மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை, அசுரபலம் கொண்ட இஸ்ரேல் தொடர்ந்து முறியடித்து வருகிறது என்ற உண்மையினால் பாலஸ்தீன மக்களின் விடுதலைப் போராட்டம் அறத்தின் பாற்பட்டதல்ல என்று கூற முடியுமா? மேற்குக் கரையென்றும், காசாவென்றும் புவியியல் தொடர்ச்சியற்ற நிலையிலும் அந்த மக்கள் தங்களை பாலஸ்தீனர்களாகக் காணுவதை எவ்வாறு வகைப்படுத்தலாம்? ஏன் அந்த மக்கள் பிரதேசவாதிகளாகத் தங்களை அறுத்துக் கொள்ளவில்லை?

‘ஓஸ்லோ’ உடன்படிக்கையும், ‘உலக நாயகன்’ அமெரிக்காவும் தாரை வார்த்தளித்த வரையறுக்கப்பட்ட சுயாட்சியதிகாரங்களை உள்ளடக்கிய பாலஸ்தீன அரசு என்ற கட்டமைப்பு பாலஸ்தீன மக்களின் அடிப்படையே தேவைகளையே வழங்க முடியாது ஏன் தோல்வியுறுகின்றது என்ற பாடங்களை வரலாற்றின் சகதிக்குள் மீண்டும், மீண்டும் தமிழ் மக்களாகிய நாம் சுழியோடித் தேட வேண்டியிருக்கிறது.

கிழக்கு மாகாண சபையின் தேர்தல் பட்டாசு வெடிச் சத்தங்களின் அதிர்வுகள் ஓயு முன்னரே, கிழக்கு மாகாணத் தமிழ் மக்களுக்கும், முஸ்லிம் மக்களுக்குமான இனப்போரின் ஆரம்ப கட்டங்கள் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டுவிட்டன. இரு புறமும் வீழ்த்தப்பட்ட பிணங்கள் வரிசையாக அடுக்கப்படுகின்றன. இந்தக் கோலத்தில் தொப்புள் கொடி உறவை அறுத்தவர்கள், சனநாயக அரசியல் நீரோட்டத்தில் உள் இழுக்கப்பட்டதாகவோ அல்லது உள் நுழைந்து கொண்டதாகவோ வீண் வார்த்தைகள் உரைக்கப்படுகின்றன.

முன்னாள் முதல்வர் 'பெருமாள்' மாகாணசபைக்கான மேசை கதிரைகளை வாங்குவதற்கே, கொழும்புக்கு ஏறி இறங்கி, அலைய வேண்டியுள்ளதே எனப் புலம்பியடித்தது, நேற்று முளைத்த பிள்ளையானுக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயம் இல்லை. 1956 யூன் மாதம் 5 ஆம் தேதி பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான அரசு தனிச் சிங்களச் சட்டத்தை விவாதிப்பதற்காக, நாடாளுமன்றில் கூடிய போது 'கிழக்கின் மைந்தர்கள்' தமிழ்த் தேசிய உணர்வாளர்களாகக் கிளர்ந்தெழுந்திருந்தார்கள் என்பதுதான் உண்மை வரலாறு. திருமலை இராஜவரோதயம், பட்டினப்பேரையூர் இராசமாணிக்கம், அறப்போரணித் தலைவர் அரியநாயகம், இராஜதுரை, சம்பந்தன், ஜோசப் பரராஜசிங்கம், காசி ஆனந்தன் போன்றோர் ஆயுதப் போராட்ட இயக்கங்கள் ஆரம்பமாவதற்கு வெகுகாலத்திற்கு முன்னரே கிழக்கு மாகாணமெங்கும் தமிழ்த் தேசிய உணர்வுவாதப் பரப்புரையில் தீவிர பங்கெடுத்துக்கொண்ட கிழக்கின் மைந்தர்கள்.

1977 ஆம் ஆண்டு மிதவாதத் தமிழ்த் தலைமைகளால் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட தமிழீழத்துக்கான சர்வஜன வாக்கெடுப்பு என்று கருதப்பட்ட தேர்தலில் திருமலை, மூதூர், மட்டக்களப்பு, அம்பாறை அடங்கலாகப் பெருவாரியான தமிழ் மக்கள் 'தமிழீழ ஆணைக்கு' ஆதரவாக வாக்களித்த வரலாற்றுண்மையை யாரும் மறுத்துரைக்க முடியாது.

தமிழ் பேசும் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்திற்குள் வெட்டிப் பிரிக்க முடியாத இரட்டைக் குழந்தைகளாக விளங்கியவர்களே வட-கிழக்கு வாழ் தமிழ்ப்பேசும் மக்கள். முஸ்லிம் மக்களின் சுயத்தையும், தனித்துவத்தையும் அங்கீகரிக்க வேண்டிய கடப்பாடு இரு பகுதித் தமிழ் மக்களுக்கும் உண்டு. தேங்காய்பூவும், பிட்டுமாக ஒன்றிவாழ்ந்த சமூகமாகத் தமிழ் முஸ்லிம் சமூகங்களின் கடந்த கால உறவுகளை மேடைகள் தோறும், பத்திகளிலும் பேசியும் எழுதியும் வருகிறோம். ஆனால் இன்றைய சமகால தமிழ், முஸ்லிம் சமூகங்களுக்கிடையிலான மெய்யான யதார்த்தம் என்ன? இரு சமூகங்களுக்கும் இடையிலான மத, பண்பாட்டு இடைவெளிகளுக்கு அப்பால் ஆழமான பிரிவினை கிழக்கு வாழ் தமிழ், முஸ்லிம் சமூகங்களுக்கிடையில் வேரோடி நிற்கிறது. அப் பிரிவினைக்கான பெருமையம் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகளேயாகும்.

பாரம்பரியமாகவே முஸ்லிம்கள் வர்த்தகர்கள். ஆதனால் வரலாற்று ரீதியாகப் பெரு வளர்ச்சியடைந்த தமிழ் - சிங்கள முரண்பாடு இயல்பாகவே வர்த்தக சமூகத்ததைச் சேர்ந்த முஸ்லிம்களுக்கு சாதகமான வாய்ப்புக்களைத் தோற்றுவித்திருக்கின்றது. அதற்கும் அப்பால் முஸ்லிம்களின் அரசியல் தலைமை கொழும்பின் அரசியல் அதிகார மையத்தோடு காலத்திற்குக் காலம் சமரச அரசியல் உறவினைப் பூணுவதன் மூலமே தமது நலன்களை மாத்திரமல்லாமல் தமது சமூகத்தின் நலன்களையும் தக்கவைத்துக் கொள்ள முயன்று வந்துள்ளது. இத்தகைய அணுகுமுறை முஸ்லிம்களை ஒப்பீட்டு ரீதியில் பொருளாதாரத் தளத்தில் கிழக்குத் தமிழர்களுக்கு மேலாக வளர்த்துச் சென்றுள்ளது.

எனவே இயல்பாய் எழுந்த இந்த முரண்பாடுகளுக்கு அப்பால் சிங்களப் பேரினவாதம் என்பது முஸ்லிம் அடிப்படைவாதிகளை, தமிழ்த் தேசியத்தின் எழுச்சியை முறியடிப்பதற்குப் பயன்படுத்திய நீண்ட கதையும் இங்குண்டு. எனவே இவற்றின் வெளிப்பாடுகளான மோதலையும், முரணையும் எவ்வாறு கையாள்வதென்பது, பொது எதிரியை வென்றெடுப்பதில் எவ்வாறு 'ஐக்கிய முன்னணியைக்' கட்டுதல் என்ற அரசியல் பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்வதென்பது ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளானவர்கள் என்ற வகையில் 'தமிழ்த் தேசியர்கள்' முன்னுள்ள வரலாற்றுக் கடமையாகிறது. அதற்கும் அப்பால் எங்களுக்கு எந்தப்

பிரச்சினைகளுமே கிடையாது என்பது, குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவர்களால் நயவஞ்சகமாக ஏமாற்றப்பட்டோம் என்பது, சில தனிமனிதர்களின் அபிப்பிராயங்களாக, கருத்துக்களாக அமையலாமே தவிர உண்மையல்ல.

அவர்களின் கருத்துச் சுதந்திரத்தை மறுதலிப்பதில், எள்ளளவும் பிரியப்படுபவன் அல்ல நான். ஆனால் மலையகத் தமிழ் மக்களின் குடியுரிமை பறிப்பு, ஆண்டாண்டு காலமாகத் தொடர்ச்சியாக நிகழ்த்தப்பெற்ற தமிழ் மக்கள் மீதான இனப்படுகொலைகள், சிறைகளிலே தடுத்து வைக்கப்பட்டுச் சித்திரவதைக்கும், மரணத்திற்கும் உள்ளான தமிழ் இளைஞர்கள், தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசங்களில் திட்டமிடப்பட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட குடியேற்றங்கள், உயர்கல்வி, வேலைவாய்ப்பு போன்ற துறைகளில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட பாரபட்சங்கள், அந்நிய இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு போன்றவை அனைத்தும் (சிறிய வேறுபாடுகள் தவிர்ந்து) வட-கிழக்கு மாகாணங்கள் முழுமைக்கும் பொதுமையாகவும் மலையகம் அடங்கலாகவும் நடைபெற்றன. இன்றும் நடைபெறுகின்றன.

எனவேதான் 'இனங்களுக்கான சுயநிர்ணய உரிமை' என்ற அனைத்துலக சட்ட வரையறைகளுக்கு இணங்கத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு உரித்துடைய சுயநிர்ணய உரிமைக்காக வட-கிழக்கு மண்ணின் மைந்தர்கள் எழுகவே என வாய்விட்டு உரத்துக் கூற வேண்டும் போலுள்ளது எனக்கு!

□ வைகறை, 2006

அன்றைய யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண் கல்வி

கூடந்த சில வாரங்களுக்கு முன்பாகக் 'குறமகள்' (வள்ளிநாயகி) அவர்களினால் எழுதி வெளியீடு செய்யப்பட்ட யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்கல்வி - ஓர் ஆய்வு என்ற நூலை அந்நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்குச் சென்றபோது வாங்கிக் கொண்டேன். பின்பு அந்நூலை வாசித்தபோது அதனூடாகக் கிடைத்த தகவல்களில் சிலவற்றை இங்கு மீட்பதே இப்பத்தியில் எனது நோக்கம்.

யாழ்ப்பாணச் சமூகம் என்பது பெரும் படிப்பைப் பாரம்பரியமாகக் கொண்டது என்ற 'பெரும் புழுக்குள்' தோய்ந்து மூழ்கி எழும் பழக்கமும். வழக்கமும் வாய்க்கப்பெற்ற பாரம்பரியத்தில் வந்துதித்த என் போன்றோருக்கு வெறும் 175 ஆண்டுகளுக்கு முன்னேதான் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் எத்தனையோ இடர்ப்பாடுகளுக்கு மத்தியிலே எழுதவும், வாசிக்கவுமான ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற ஆரம்பித்தார்கள் என்ற வரலாற்றுண்மையை அந் நூலில் வாசித்தபோது பெரும் வியப்பு ஏற்பட்டது.

எனவேதான் இங்கு ஓர் கேள்வி எம்முள் இயல்பாகவே எழுகின்றது. எமது பாரம்பரிய சைவச் சமூகத்தில் காலங்காலமாகக் கடைக்கொள்ளப்படும் பெண் குறித்த கருத்து நிலைப்பாடு என்பது யாது? இந்துக்கள் என்ற பிரிவில் இன்றுள்ள சைவ, சமண, சாக்த, வைணவ மதத்தவர் யாவருக்கும் 'மனு தர்மமே' நெறிகாட்டும் வழிகாட்டியாக இருந்து வந்துள்ளது. இந்த

‘மனு தர்மத்தில்’, பெண் என்றவள் சமத்துவமற்றவளாக, மிகவும் கட்டுப்பாடாக வளர்த்தெடுக்கப்பட வேண்டியவளாக, ஆடை, ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டியவளாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளாள்.

அன்றைய நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வில் இது தொடர்பாக கவிஞர் சேரன் விரிவாக எடுத்துக் கூறியும் இருந்தார். ‘இந்து’ என்ற வார்த்தையை இந்திய சமூகக் கட்டுமானத்துக்குள் ஓர் பதப் பிரயோகமாகப் பயன்படுத்தியவர்கள் அல்லது கொணர்ந்தவர்கள் பேர்சியர்கள் மற்றும் பிரிட்டிசார் என்றே வரலாறு கூறுகிறது. ஆனால் இன்று ‘இந்து’ என்ற அந்த வார்த்தை பரந்து, விரிந்த இந்திய உபகண்டச் சமூகங்களை ஒரு குடையின் கீழ் அணிதிரட்டும் வலுப்படைத்த ‘தேசிய’ ஆயுதமாகப் பிரயோகிக்கப்பட்டு வருகிறது. எனவே இவ்வாறான வளர்ச்சியடையாத இறுக்கமான சமூகக் கட்டுமானத்துக்குள் இருந்து வெளிக்கிளம்புதல் என்பது அன்றைய யாழ்ப்பாணப் பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் மிகக் கடினமானதாகவே இருந்திருக்கும்.

பெண்ணை ஆணிலும் பார்க்கத் தாழ்ந்தவளாகக் கருதும் கருத்துநிலையின் தளம் இந்தியச் சமூகத்திற்கு மாத்திரம் உரியதொன்றல்ல. அது மேல்நாட்டுச் சமூகங்களிலும் நிலவிவந்த ஒன்றாகும். இதற்கான காரணம், இச்சிந்தனை மரபு தந்தை வழி அதிகாரச் சமூகத்தின் நியமமாகும் என்று அந்நூலின் முகவுரையில் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார்.

1820 களின் ஆரம்பத்தில் தெல்லிப்பளை, உடுவில் ஆகிய பகுதிகளிலேதான் முதன்முதலாகத் தமிழ்ப் பெண்களுக்கான கல்வி அமெரிக்க மிசனரிகளால் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. எனவே இங்கு குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிய மெதடிஸ்த திருச்சபையும், அங்கிளிக்கன் திருச்சபையும் இங்கிலாந்தைத் தளமாகக் கொண்டு இயங்குகையில் யாழ்ப்பாணத்தில் அமெரிக்க மிசனரிகளது கல்விசார் தொழிற்பாடு பிரிட்டனின் காலனித்துவக் கொள்கைகளோடு முரண்படுகின்ற கல்விப் போக்கினைக் கொண்டிருந்தது எனக் கூறப்படுகின்றது.

ஒரு பெண் கிறிஸ்தவளாக மாற்றப்பட்டுவிட்டால்; அவளது குடும்பத் தொடர்ச்சியே கிறிஸ்தவ மயப்பட்டுவிடும். எனவே

மதப்பரப்பலுக்கு பெண் கல்வி அத்தியாவசியமானது என்ற அடிப்படை உண்மையைப் புரிந்து கொண்ட கிறிஸ்தவ மதக் குழுக்கள் தங்களது மனிதநேய அணுகுமுறைகளுக்கூடாக யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்களுக்கான சமூக அசைவியக்கத்தினை உந்தித் தள்ளுவதில் குறிப்பிடத்தக்க பாத்திரத்தினை வகித்திருந்தனர். ஆனாலும் இந்தக் கிறிஸ்தவ மதக் குழுக்களைக் காலனியாதிக்க விரிவாக்கத்தின் ஒரு பகுதியாகவும் கொள்ள முடியும். ஏனெனில் ஆக்கிரமிப்பில் ஈடுபட்டுக் காலனியாதிக்கத்தை விரிவுபடுத்துகின்ற உச்ச அதிகாரம் படைத்த மன்னனுக்கும் இந்த மத நிறுவனங்களுக்கும் இடையிலான நெருக்கங்கள் மிகவும் பின்னிப்பிணைந்தவை.

யாழ்ப்பாணப் பெண் கல்வியின் ஆரம்பகால வளர்ச்சிப்போக்கு புரட்டஸ்தாந்து மத நிறுவனங்களால் குடும்பங்களுக்குள் கிறிஸ்துவத்தை வலுப்படுத்துவதாக அமைந்தாலும் சமூக வரலாற்று வளர்ச்சிப்போக்கில் புரட்டஸ்தாந்து மதபோதகர்களும், அவர்களது சமூகம் பற்றிய கண்ணோட்டங்களும் ஏற்கனவே யாழ்ப்பாண மண்ணில் வேரூன்றியிருந்த இந்து, சைவப் பாரம்பரியங்களோடு ஒப்பிடுகையில் மிகவும் முன்னேறியவையே. ஆங்கிலேய காலனித்துவம் தனது நிர்வாக இயந்திரத்தை வலுப்படுத்துவதற்காக ஆங்கிலக்கல்வி பெற்ற அரசாங்க உத்தியோகங்களில் ஆண்களை அமர வைத்தபோது புதிய நடுத்தர வர்க்கம் தோற்றம் பெற்றுவந்ததையும் இங்கு நாம் கண்டுகொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.

எனவே அத்தகைய புதிய வர்க்கத்திலே பெண் தனது புதிய பாத்திரத்தைச் செம்மையாக வகுத்துக்கொள்ள அவளினதும் அவள் சார்ந்த குடும்பத்தினதும் ஆங்கிலக் கல்வி குறித்த அணுகுமுறை புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றது என்று கூறிவிடலாம். அத்துடன் ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற பெண் ஏற்கனவே நிலவிவந்த சமுதாயக் கட்டுமானங்களை உடைத்தெறியும் உத்வேகம் பெற்றவளாக மாறிவிடாமல் அதனோடு சார்ந்து பயணிப்பவளாகவும் அமைகிறாள். மேலும் அந்தப் பெண்ணானவள் தனது பிள்ளைகளை மேலும் கல்வியறிவு பெற்றவர்களாக உருவாக்கிவிடுவதன் மூலம் அரசு உத்தியோகங்களை அவர்கள் பெறுவதற்கான வாய்ப்புக்களினால் சமூக அந்தஸ்து படிநிலையேற்றத்தை வேண்டி மாற்றம்

வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்

பெற்றவளாகி விடுகிறாள். இது எல்லாக் காலகட்டங்களுக்கும் பொருத்திப் பார்க்கக் கூடியதாகவே அமைகிறது. மேலும் காலனித்துவம் உண்டாக்கியிருந்த பெண்களுக்கான இவ்வாறான படிநிலையேற்றத்தைச் சமூக, பண்பாட்டு, கருத்தியல் ஊடுருவலாகக் கட்டமைத்துக் கொண்ட ஆறுமுக நாவலர் போன்றோர் சைவமும், தமிழும் ஒருங்கே இணைந்த உணர்வு அலைகளைத் தோற்றுவித்தபோதும் சாதீயம், பெண்ணைக் கட்டுப்படுத்துதல் போன்ற விடயங்களில் புதிய சிந்தனைகளைப் பெற மறுத்தவர்களாக இருந்தார்கள். தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை ஒடுக்குவதற்கும், பெண்கள் கடுமையான விதிமுறைகளைப் பேண வேண்டியதற்கான திசை முகத்தை யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற்கு காட்டுபவர்களாக அமைந்தார்கள்.

“பாரம்பரிய பேணுகையை மேல்நாட்டுப் மத, பண்பாட்டு ஊடுருவலுக்கு எதிரான ஒரு கேடயமாகக் பயன்படுத்த விரும்பிய ஆறுமுக நாவலரிடம், கிறிஸ்தவப் பாதிர்களிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பதைப் போன்று பெண் கல்வியை எதிர்நோக்குவது சிரமமே”

என்று பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கூறுகின்றார். ஆனால் குடும்பத்திற்கான பொறுப்புக்களை மாத்திரம் அல்ல அவளது உணர்வுகளைச் சிதறடிக்கும் வகையில் கட்டுப்பாடுகளையும் ஆறுமுக நாவலர் எழுதி வைத்துவிட்டுச் சென்றுள்ளார்.

1865 இல் அவரால் எழுதப்பட்ட 'நான்காம் பாலபாடம்' என்னும் நூலில் அவரால் எழுதப்பட்ட நல்லொழுக்கம், கற்பு போன்ற விடயங்கள் வரலாற்றைப் பின்னோக்கி இழுத்துச் செல்லும் பத்தாம்பசலித்தனமான பிற்போக்குக் கருத்துக்களால் நிறைந்து வழிவதாக நூலாசிரியர் சுட்டுவதைக் கவனிக்க வேண்டிய அவசியத்தை இந்நூல் ஏற்படுத்துகிறது. 'விதவைகள் மொட்டையடித்தல்' யாழ்ப்பாணச் சமூக மரபில் காணப்படாத போதிலும் இந்தியப் பிராமணியக் கருத்தியல்களை 'இறக்குமதி' செய்துகொண்ட ஆறுமுக நாவலர் அதனை யாழ்ப்பாணச் சைவத் தமிழ்ச் சமூக மரபிலும் ஒட்டுவதற்கு முனைந்துள்ளார். காலமாற்றங்களை உள்வாங்கிக்கொண்டு மரபு செழிப்புறுதலா அல்லது மரபுகளை உடைத்துக் கொண்டு சமூகம் மாறுதலுக்குள்ளாவதா அல்லாவிடின் இரண்டும் இணைந்தும், முரண்பட்டும் வரலாறு இயங்கியலுக்குள்ளாவதா என்பது போன்ற வாதப்பிரதிவாதங்கள் சமூகங்களில் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும். ஒருவகையில் ஆறுமுக நாவலரது அடுத்தகட்டத் தொடர்ச்சியாகவே சைவத் தமிழ்ப் பாரம்பரியத்தோடு வந்த சேர். பொன். இராமநாதனை (ஆங்கிலேயப் பெண்மணியை அவர் மணம் முடித்தபோதும்) நோக்க முடியும்.

இலங்கை முழுமைக்குமான தேசிய அரசியலில் நாட்டம் கொண்டு பிரபல்யம் அடைந்திருந்த இராமநாதனே முதன் முதலாகப் பெண்களுக்கான சைவப் பாடசாலையை அதுவும் விடுதிப் பாடசாலையாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் மத்தியில் அமைந்த மருதனாமடத்தில் 1913 இல் நிறுவினார். 1820 களின் ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்தவ மதக் குழுக்களினால் பெண் விடுதிப் பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்ட வேளைகளில் ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த பெண்பிள்ளைகள் அப்பாடசாலைகளில் சேர்க்கப்படுவதற்கும், கல்வி பெறுவதற்கும் யாழ்ப்பாண உயர் வேளாள சமூகம் பல்வேறு வகைகளில் தடைகளையும், குளறுபடிகளையும் விளைவித்திருக்கின்றது.

தேசம், தேசியம், தேசிய இயக்கங்கள்

தேசம், தேசியம், தேசிய இயக்கங்கள் ஆகியன எந்தவொரு இறுக்கமான கத்திரத்துக்கும் கட்டுப்பட்டவையல்ல. தேசங்கள் 'இயற்கையாக' உருவாகின்றவையல்ல, மாறாகக் 'கற்பிதம் செய்யப்பட்ட சமூகங்களே'.

- பெனடிக்ற் அன்டர்சன்

இவ்வாறு 'அன்டர்சன்' மொழிகின்ற போது 'கற்பனைச் சமூகம்' என்ற உடனடி முடிதலுக்கு விரைந்திடாது இவ்வுலக நடைமுறையதார்த்தங்களின் அக, புறக் காரணிகளின் அடிப்படையினால் கட்டமைந்த புரிதலுக்குள்ளான 'கற்பிதமாகவே' மேற்கண்ட சொல்லாடல்களை நான் பொருள்கொள்ள விழைகின்றேன்.

உலகப் போர்களின் போது பெருவளர்ச்சி பெற்ற ஐரோப்பிய முதலாளித்துவ நாடுகளில் இருந்து எழுந்த 'தேசிய எழுச்சி' அந்த நாடுகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளி வர்க்கம் தனது தேசத்திற்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டுமா அல்லது தனது தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டுமா என்ற மாபெரும் வினாவைத் தொடுத்து நின்றது.

அசுர வளர்ச்சி கண்ட முதலாளித்துவம் ஏகாதிபத்திய விரிவுபெற்று சந்தைப் போட்டியில் இறங்கியதன் விளைவான உலகப் போர்கள் அந்தப் பேரரசுகள் சிதைந்து போகாமலே அவற்றைப் பொதுவுடமை அரசுகளாக மாற்றம் காணச் செய்துவிடும் என்பதில் மார்க்சிய அறிஞர்களில் பலர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர்.

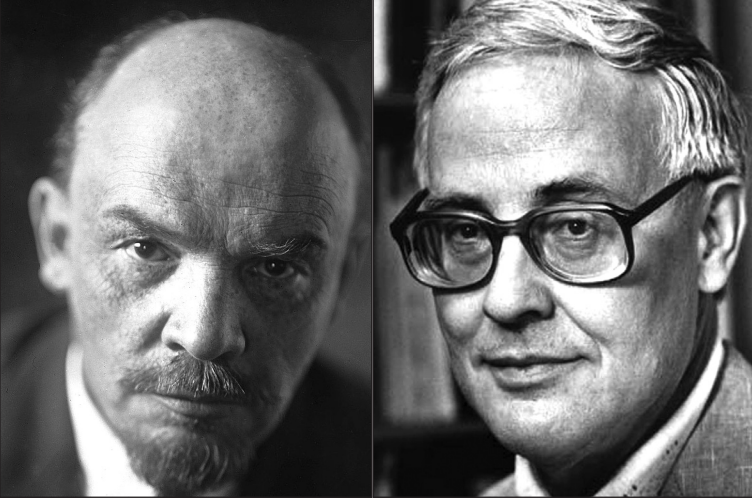
எனவே அவ்வாறான பேரரசுகளுக்குள் உள்ளடங்கியிருந்த தேசங்களுக்கும், தேசிய இனங்களுக்கும் விடுதலை வழங்குவது குறித்து உரிய கோட்பாடுகளை நெறிப்படுத்துவதில் பொதுவுடமைசார் அறிஞர்களில் பெரும்பகுதியினர் மிகுந்த தயக்கம் காட்டியே வந்துள்ளார்கள். ஆனால் மூன்றாம் உலக நாடுகளிலிருந்து ஓடிவந்த எங்களுக்கு எமது சொந்த நாடுகளில் நிலவிய பெருந்தேசியவாதமானது தாங்கொணாத சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டு ஒடுக்குமுறையாகவே அமைகிறது.

தேசியம் என்பது 'இடது' அல்லது 'வலது' வகைப்பட்ட சித்தாந்த வலைக்குள் சிக்குண்டிருக்கலாம். புரட்சிகரமானதாகவோ அல்லது பழமை சார்பானதாகவோ கூட இருக்கலாம். ஆயினும் அரசியல் கருத்தாக்கம் என்ற வகையில் அது ஏற்கனவே சமூகத்தில் நிலைபெற்றுள்ள அரசியல் கேள்விக்குள்ளாக்கப்படும் வேளைகளில் தனது கருத்தாக்கச் சக்தியை நிறுவுவதற்கான தளத்தில் எழுந்து நிற்கிறது.

பாசிசமாக எழுந்து நின்ற ஜேர்மனியத் தேசியவாதம் தொட்டு முற்போக்குப் பதாகைகளைத் தாங்கிய ஆபிரிக்க, இலத்தீன் அமெரிக்கத் தேசியங்கள் ஈறாக அனைத்துத் தேசியங்களுமே தமது பண்டைய வரலாறுகளை, பழமை வாய்ந்த கலை - இலக்கியப் பெருமைகளை, இதிகாசத் தொன்மங்களை முரசறைவது வழக்கம்.

அண்மைக் காலத் தமிழகத்தின் வரலாறு கூட சாதியொழிப்புப் போராட்டமாக, பார்ப்பனீய எதிர்ப்புப் போராட்டமாக, மூட நம்பிக்கைகளுக்கு எதிரான போராட்டமாக வீரியம் பெற்று ஈற்றில் தமிழ்த் தேசியமாக மாற்றம் பெற்றதை உற்றுப் பார்க்கையில் உள்ளக உணர்வுக் கிடக்கைகளான மொழியுணர்வு, பண்பாட்டுணர்வு போன்றவை சமூகங்களை ஈர்ப்பதில், அணிகொள்ள வைப்பதில் அபரிமித ஆற்றல் கொண்டவையாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

ஆகவேதான் சமுதாயப் பிரச்சினையைத் தேசியப் பிரச்சினையிலிருந்து முற்றாகப் பிரித்துப் பார்ப்பதென்பது அந்தச் சமூகத்தின் அரசியல், சமூக, பொருளாதாரப் பரிமாணங்களை விளங்கிக்கொள்வதில் சிக்கல்களை ஏற்படுத்திவிடக் கூடும். நவீன தமிழகத்தில் எழுச்சியடைந்திருக்கும் தலித் விடுதலை

லெனின், பெனடிஃக்ற் அன்டர்சன்

உணர்வுகளும் கூட அதன் தமிழ்த் தேசியக் கலப்பிலிருந்து விடுபடவே முடியாத சமகால வரலாற்றுச் சூழலை நாம் அவதானிக்கலாம்.

தேசியம் பற்றிய எந்தவொரு கோட்பாட்டையும் வகுக்காததுதான் மார்க்சியத்தின் மிகப் பெரும் தோல்வியாகும் என மார்க்சிய அறிஞர் ஒருவர் கூறியிருந்தார். ஆயினும் மார்க்சிய வழித்தடத்திலே பயணித்த ‘லெனின்’ பின்வருமாறு கூறியிருந்தார்.

“சுயநிர்ணய உரிமை என்ற அரசியல் சுதந்திரத்தை நாம் ஏற்கிறோம். அதாவது ஒடுக்கும் தேசங்களிலிருந்து பிரிவினையைக் கோருகின்றோம். அதற்குக் காரணம் நாம் பொருளாதார அடிப்படையில் நாட்டைப் பிரிப்பதற்குக் கனவு கண்டோம் என்பதாலோ அல்லது சிறிய அரசுகளை உருவாக்குதல் என்ற இலட்சியத்தைக் கொண்டிருக்கிறோம் என்பதாலோ அல்ல. மாறாக உண்மையான ஜனநாயக அடிப்படையில், உண்மையான சர்வதேசிய அடிப்படையில், மேலும் பெரிய அரசுகளையும் மேலும் நெருக்கமான ஒற்றுமையையும், ஏன் தேசங்கள் இரண்டறக் கலந்து விடுவதையும் கூட விரும்புகின்றோம் என்பதால்தான். பிரிந்து போகும் சுதந்திரமில்லாமல் இதை நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாது.”

‘மார்க்சியத்திற்கும் தேசியத்திற்கும் இடையேயான உறவு ஒரு சிக்கல் மிகுந்த உரையாடலாகவே தொடருகின்றது’ என்று இன்னுமொரு மார்க்சிய அறிஞர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

எனவேதான் பொதுவுடமைச் சித்தாந்தத்தின் பேரால் உலகெங்கணும் பொதுவுடமையாளர்களும், பொதுவுடமை இயக்கங்களும் தேசிய இனப் பிரச்சினை தொடர்பாகப் புரிந்த வரலாற்றுத் தவறுகளையும், குற்றங்களையும் மறந்துவிடாது மீண்டுமொருமுறை வரலாற்றை ஆழ்ந்து அவற்றை மீண்டுமொரு முறை புரட்டிப்பார்க்க வேண்டியுள்ளது. சகல சித்தாந்தங்களின் பேரால் அமைக்கப்பட்ட அரசுகள் யாவுமே மக்களின் தனித்துவங்களை, அவர்தம் அடையாளங்களைப் புறந்தள்ளி மேலிருந்தவாறு தீர்வுகளைத் திணித்து ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாக்கியதன் விளைவாகவே தேசியமும், தேசிய இயக்கங்களும் தோன்றின. புதிய தேசங்களும் பிறந்தன.

□ வைகறை, 2006

பிரிவினைக் கோரிக்கைகள்

‘சுமஸ்டி’ வடிவங்களை ஆய்வு செய்வதனூடாக சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் தீர்வுகளை முன்வைப்பதன் மூலம் இனப்பிரச்சினை நிலவும் சமூகச் சூழ்நிலைகளில் ஓரளவு தணிவை ஏற்படுத்தும் வரலாற்றுக் களநிலவரங்களை சமாதான ஏற்பாட்டாளர்கள் என்று கூறிக்கொள்வோர் ஊக்குவிக்கும் முறைமையை உலகெங்கணும் நாம் பரவலாகக் காணுகின்றோம்.

இதே வகையான அடிப்படையைக் கருத்திற்கொண்டு 2002 களில் தமிழர் தரப்பும், சிறிலங்கா அரசும் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள ஆரம்பித்த வேளைகளில் ‘ஓஸ்லோ பிரகடனம்’ என்ற பதம் ஊடகவியலாளர்கள் மத்தியில் மிகப் பிரபல்யம் அடைந்திருந்தது. இந்த ஓஸ்லோ பிரகடனம் மூலம் பிரிவினைக் கோரிக்கையைத் தமிழர் தரப்பு கைவிட்டுவிட்டதாகவே அனைத்துலக ஊடகங்கள் தெரிவித்துக் கொண்டிருந்தன.

உள்ளக “சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் தமிழ் மக்கள் தம்மைத் தாமே ஆளக்கூடிய பிரதேச சுயாட்சிக்கு உரித்துடையவர்கள் என்ற முறைமையில் அது தொடர்பான தீர்வுத் திட்டங்களைப் பரிசீலிக்கத் தயார்” என்ற தமிழர் தரப்பின் அறிக்கைகள் திம்புப் பேச்சுவார்த்தைக் காலம் தொட்டு அவ்வப்போது ஊடகங்களில் வெளியிடப்பட்டு வந்துள்ளன.

ஓஸ்லோவில் இடம்பெற்ற மூன்றாம் கட்டப் பேச்சுவார்த்தைகளின் போது கனடாவைச் சேர்ந்த அரசியலமைப்பு அறிஞர்

குழாம் ஒன்று ‘சமஸ்டி ஆட்சியமைப்பின்’ அரசியலமைப்பு அடுக்கு முறைமைகள் தொடர்பாக இரு தரப்பினருக்கும் ஆலோசனைகளை வழங்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தது. இதில் முன்னாள் ஒன்றாறியோ மாகாண முதல்வர் ‘பொப்ரே’யும் அடங்கியிருந்தார்.

கனடா நாட்டின் அரசியலமைப்பு நிபுணர்கள் இரு தரப்பினரோடும் கருத்துக் கூறல்களையும், உரையாடல்களையும் நிகழ்த்தியதன் விளைவாகவே ‘உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில், தமிழ் பேசும் மக்களின் வரலாற்றுத் தாயகத்தில் ஐக்கிய இலங்கைக்குள் சமஸ்டி ஆட்சி முறை தழுவிய தீர்வு’ ஒன்றை ஆராய்ந்து பார்ப்பதற்கு இரு தரப்பிலும் இணக்கம் காணப்பட்டது.

தேசங்கள் அமைக்கப்பட்டு விட்டாலும் தேசத்துள் வாழும் மக்களுக்கான பிரச்சினைகள் வேறு வடிவங்களில் தொடரவே செய்யும் எனக் கருத்துக்கூறும் அறிஞர்கள், வலிமையுடைய தேசியம் சந்தையை விரிவுபடுத்தவும், புவியியல் பரப்பெல்லைகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவும், உள்ளக மக்களின் பிரச்சினைகளைத் திசைதிருப்பி விடவும் வன்முறை சார்ந்த வழித்தடத்திலேயே பயணிக்கின்றது என்பதில் நம்பிக்கை கொள்ளுகிறார்கள்.

பெரியார் “இந்தியா ஒரு தேசமா? அதற்கு மொழி ஏது? மதம் ஏது? இந்து மதத்தால் இந்தியா ஒரு தேசமானது. இஸ்லாமியர்களுக்கும், கிறிஸ்தவர்களுக்கும், பௌத்தர்களுக்கும், பார்சிக்களுக்கும் இந்தியா தேசமாகுமா? மொழியைக் கொண்டு தேசம் பிரிப்பது என்றால் மாகாணம் ஒன்றுக்கு நான்கு, ஐந்து தேசங்கள் ஆகிவிடாதா?” என்றார்.

இங்குதான் உருவாக்கப்பட்ட, மற்றும் உருவாகி வரும் தேசங்களுக்குள்ளேயும் மேலும் புதியவகைப் பிரச்சினைகள் தோன்றிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. கனடாவில் பிரஞ்சு மொழி பேசும் மக்களின் கியூபெக் பிரிவினைப் போராட்டத்தின் போது இப் பிரச்சினை ஒட்டாவோவின் அதிஉயர் நீதிமன்றத்தால் கையாளப்பட்ட போது தீர்ப்பின் சாரமானது இவ்வாறு கூறுகின்றது.

பொப் ரே

“அரசியல் சுதந்திரத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் அல்லது நிறுவிக்கொள்ளும் உரிமையான வெளியக சுயநிர்ணய உரிமை, மேலாட்சிக்கு உட்பட்டு வாழும் எல்லாத் தரப்பு மக்களுக்கும் உரித்தானதாகும். ஒரு மக்கள் சமூகம் இன்னொரு சமூகத்தின் மேலாதிக்கத்தினுள் சிக்குண்டு தவிக்கும்போது அடக்குதலுக்கு உள்ளான சமூகமானது வெளியக சுயநிர்ணய உரிமையை நிலைநாட்டலாம்.

மேலும் ஒரு மக்கள் சமூகம் தனது உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமையை அர்த்தபூர்வமான முறையில் அடைவதற்குத் தடை ஏற்படுமானால் இறுதி வழிமுறையாகப் பிரிந்து செல்லும் உரிமையைப் பிரகடனப்படுத்த அந்த மக்களுக்கு உரிமையுண்டு.”

இதே வகையிலான அம்சங்களை உள்ளடக்கிய ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கை தொடர்பான பிரகடனங்களையும் நாம் கண்டுகொள்ள முடியும். இங்கு வெளியக சுயநிர்ணய உரிமையென்பது ஒரு மக்கள் சமூகமானது தனது அரசியல் தலைவிதியைத் தானே நிர்ணயித்துக் கொள்ள முகமாகப் பிரிந்து சென்று தனது அரசை நிறுவிக்கொள்ளுதல் என்பதாகும்.

அவ்வாறு ஓர் அரசைத் தமிழ்த் தேசியர்கள் நிறுவ முற்படுகையில் தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசம் என்று பிரகடனப்படுத்துகின்ற வடக்கு-கிழக்கு இணைந்த

நிலப்பிரதேசத்தில் கிழக்கில் தமிழ், முஸ்லிம், சிங்கள மக்கள் பரவலாகவும், செறிவாகவும் வாழும் புவியியல் அமைவிடம் காணப்படுகின்றது.

இங்கு தமிழ்த் தேசியத்தின் சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கையின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்படும் (எதிர்காலத்தில் கட்டமைக்கப்படுமாயின்) தமிழ் அரசானது எவ்வாறு முஸ்லிம், சிங்கள மக்களின் அரசியல் இருப்புக்களையும், எதிர்பார்ப்புக்களையும் எத்தகைய சவால்களுக்கூடாக கையாள முனையும் என்பதிலேயே தமிழ்த் தேசத்தின் எழுச்சியும், வீழ்ச்சியும் தீர்மானகரமாக வெளிப்படுத்தப்படும் என்பதில் மாற்றுக்கருத்து இருக்க முடியாது.

இங்கு உள்ளக, வெளியக சுயநிர்ணய உரிமைக் கோரிக்கைகளை தமிழ்த் தேசத்துக்குள் வாழும் சிறுபான்மை இனங்களுக்கு வழங்குவதில் எவ்வாறான அணுகுமுறையைப் பிரயோகிப்பதென்ற மாபெரும் கேள்வி தமிழ் மக்கள் முன்னே எழுகின்றது.

சிறுபான்மை இனங்களின் நியாயமான அபிலாசைகளை அனைத்துலகச் சட்டங்களின் அடிப்படையில் கையாள மறுத்து நிற்கும் போக்கே ஏற்கனவே கட்டப்பட்ட தேசங்களிலும், தேசியங்களிலும் பல்வேறு வகையான குழப்பகரமான நிலைகளுக்குத் தோற்றுவாய்களாய் உள்ளன. தேசங்களின் கட்டமைவானது உலகப் போர்களாகவும், இனங்களுக்கிடையேயான வன்முறைக்களங்களாவும் மாறுண்டபோது மனித விழுமியங்கள் தூக்கி எறியப்பட்டன. தேசங்கள் உடைகின்றன. நாடுகள் இணைந்து யூனியன்களை உருவாக்குகின்றன. அதே வேளையில் எல்லைகள் இல்லாத, கடவுச்சீட்டுக்களின் தேவையேற்படாத உலகம் குறித்த கனவுகளும் பிறக்கின்றன.

எனவேதான் அமைய முற்படும் 'தமிழ்த் தேசம்' அங்கு வாழும் இனங்களை ஒடுக்கும் தேசமாக மாறிவிடக் கூடாது.

□ வைகறை, 2007

தேசியம் என்பது கதையாடலா?

தேசம், தேசியம் என்ற சொல்லாடல்கள் மிகப் பெருமளவில் பயன்படுத்தப்பட்டுவரும் உலகச் சூழலே இன்று மேலோங்கியுள்ளது. இன்றைய உலக நெருக்கடிகள் பலவும் இந்தச் சொற்பதங்களின் உச்சக்கட்டத் தாக்கங்களை உள்ளடக்கியதாகவே கிளர்ந்த வண்ணம் உள்ளன.

நாடுகளுக்கு நாடுகள், தேசங்களுக்குத் தேசங்கள் இச் சொற்றொடர் குறித்த வியாக்கியானங்களோ அல்லது வரைவிலக்கணங்களோ வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. மொழித் தேசியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு தேசங்களும், தேசியங்களும் நவீன வரலாற்றில் பிறப்பெடுத்தமை குறித்த வரலாறுகளைப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு கால ஐரோப்பிய அரசியல், அறிவியல் புரட்சிகளின் வெளிப்பாடுகளாகவே ஆய்வாளர்கள் நோக்குகின்றனர். தேசியத்தின் எழுச்சியும், மதச் சிந்தனைகளின் வீழ்ச்சியும் சமகால அளவில் நிகழ்ந்ததன் விளைவாகப் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு கால ஐரோப்பாவில் நவீன தேசங்கள் தொடர்பான கட்டுமானங்கள் வலுப்பெறத் தொடங்கியிருந்தமையை உணர முடியும்.

இத்தகைய நவீன தேசங்களின் எழுச்சியில் காலனியாதிக்கம், மத நிறுவனங்களின் ஏகபோகம், முடியாட்சி போன்ற அதிகார பீடங்களுக்கெதிரான கிளர்வுகளின், எழுச்சிகளின் உணர்வுகள் ஊட்டம் பெற்றிருந்தன. ஆயினும் தேசியம் என்பதானது மரபு, இனம், மதம், மொழி போன்ற ஒருமைப்பாடுகளிலிருந்து எழும் அல்லது கட்டப்படும் பொதுவான உளவியல் சார்ந்த உணர்வுத் தளத்தையே பெரிதும் சார்ந்து நிற்கிறது.

அவரவர் தாம் பின்பற்றிய அரசியல் அடியினையொற்றித் தேசிய இனம் தொடர்பான கருத்துருவாக்கங்களைப் பேசி வந்துள்ளார்கள். இந்த வகையில் தேசிய இனம் தொடர்பாக நான் வரித்திருந்த கருத்தானது மொழி, பண்பாடு, தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்த நிலப்பிரதேசம், தங்களுக்கேயுரித்தான பொருளாதார வாழ்வு போன்ற வரைமுறைகளைக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் குழுமங்களைத் தேசிய இனங்களாக வரையறுத்துக் கொள்ளலாம் என்பதாகவே அமைந்தது. இங்கு மதம் இணைந்து கொள்ளவில்லை. ஏனெனில் ஈழத் தமிழ்த் தேசியத்தின் பரிமாணங்களுக்கு வலுவூட்டுவதே நான் சார்ந்திருந்த அரசியல் போக்கின் நலன்களுக்கு அமைவாக இருந்தன.

“தேசியவாதம் உச்சத்திலிருந்த பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியத் தேசியங்களால் அவற்றை நியாயப்படுத்த உருவான சமூக விஞ்ஞானக் கற்கைநெறிகள் இன்று முற்றாக மறக்கப்பட வேண்டியவை, மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டியவை என்பது உலகப் பொதுக் கல்விக் கருத்து”

எனத் தனது உரையொன்றில் பேராசிரியர் பொ. இரகுபதி குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மொழி, மதம், வரலாறு, பொருளாதாரம், புவியியல் அமைவிடம் போன்ற பொதுக் காரணிகளை அடிப்படையில் வைத்துக் கட்டப்பட்ட தேசங்களுக்குள்ளேயும் புதியவகைச் சிக்கல்கள் எழுந்த வண்ணமே இருந்தன.

வர்க்கப் பிரச்சினை தீர்க்கப்படும் சமூகங்களில் இன, மத, மொழி முரண்பாடுகளுக்கான வாய்ப்புக்கள் அழிந்தொழிந்து போய்விடும் என்பதான சூத்திரத்தையே இடதுசாரிகளில் பெரும்பாலோனோர் ஒப்புவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மார்க்சிய-லெலினியக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்பட்ட சோசலிச நாடுகளிலேயும் கூடச் சிறுபான்மைத் தேசிய இனங்கள் அடக்குதலுக்கு உள்ளான வரலாறு கண்முன்னே விரிந்து கிடக்கின்றது.

இவ்வாறான சூழ்நிலைகளுக்கு இடையே இங்கு நான் விசாரிப்புக்கு உட்படுத்த முனையும் விடயமானது ஈழத்திலே

காலகாலமாக நசிக்கப்பட்ட மக்கள் குழுமங்கள் தங்கள் நியாயத் தீர்ப்புக்காக குரலெழுப்புவதைப், போராடுவதைக் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிட முடியாது!

அதேவேளை இந்த முரண்பாடுகளையெல்லாம் வெளித்தாண்டிப் பலம் பொருந்திய இன்னுமோர் சக்தி இந்த முரண் தளைகளுக்குள் சிக்குண்ட சமூகங்களை அடக்குதலுக்கு உட்படுத்துகிற வேளையில் அவ்வாறான சமூகங்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய நிலைப்பாடுதான் என்ன? இவ்வாறான எனது கூறலைப் 'பச்சையாழ்ப்பாணியம்' என்று பிரகடனப்படுத்த உங்களில் பலர் துடித்தெழலாம்.

எவ்வாறு ஒடுக்குதலுக்கு உட்பட்டதால் விழைந்த தேசியவாதம் குறுந்தேசியவாதமாக மாறிவிடக்கூடாதோ அதே சமாதரத்தில் வரலாற்றுச் சக்கரங்களைப் பின்னோக்கி இழுத்து நிறுத்துகின்ற குளறுபடிகளையும் அதிகாரத்தை நோக்கி உண்மை பேசுவதாகக் கூறிக்கொள்வோர் நிகழ்த்திவிடக் கூடாது.

கடந்த 25 ஆண்டுகளாக மக்களே மகத்தான சக்திகள், அவர்களே இறுதியில் வரலாற்றைத் தீர்மானிப்பார்கள் என்று மொழிந்து வந்தபோது ஏற்படாத சந்தேகம் இன்று வரலாறு திட்டமிட்டுக் கட்டமைக்கப்படுவதாகவோ அன்று யாழ் குடாநாட்டு மத்தியதர வர்க்கத்தின் அபிலாசைகளுக்காகத் திணிக்கப்பட்ட 'பெருங்கதையாடலாகவோ' தமிழ்த் தேசியம் சித்தரிக்கப்படுவதில் வரலாற்றுத் திரிபுகளும், மிகைப்படுத்தல்களும் நிறைந்து வழிகின்றது.

சமூக விடுதலைக்கான போர்த்தொடுப்பில் தேசியக் கருத்தமைவின் பெறுமானங்களைக் கேள்விக்குட்படுத்துதல் அதன் குறைபாடுகள் குறித்த பரிமாணங்களை அளவைப்படுத்துதல் என்பவை குறித்து எனக்கு எந்தக் கருத்து மாறுபாடும் கிடையாது.

மாறாக அவற்றை முற்றிலும் நிராகரிப்பது குறித்தோ அவையுள்ளடக்கி வைத்திருக்கும் முற்போக்குக் குணாம்சங்களை மறுதலிப்பது குறித்தோ பெரிதும் அச்சப்படுகின்றேன்.

□ வைகறை, 2007

தேர்தலும், தமிழ் வேட்பாளர்களும்

நவம்பர் 13 ஆம் தேதி நடைபெற இருக்கும் நகர சபை, பிரதேச சபை, கல்விச் சபைத் தேர்தல்களில் வாக்களிப்பது தமிழர்களின் வரலாற்றுக் கடமையெனவும், கனடாவில் தமிழர்களுக்கு 'அரசியல் தலைமைத்துவம்', 'பிரதிநிதித்துவம்' தேவையெனவும் கடந்த சில நாட்களாகப் பத்திகள் எழுதப்பட்டும், பேட்டிகள் வழங்கப்பட்டும் உள்ளூராட்சிச் சபைத் தேர்தல்களுக்கான தேர்தல் பரப்புரைகள் ரொறொன்ரோ, மார்க்கம், மிசிசாகா எங்கணும் பரவலாக நடைபெற்ற வண்ணம் உள்ளன.

1977 ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற இலங்கைப் பொதுத் தேர்தலின் போது தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினர் தமிழீழத்துக்கான மக்கள் ஆணையைப் பெறுவதற்கான சர்வஜன வாக்கெடுப்பாகவும், இறுதித் தேர்தலாகவும் அத் தேர்தலைப் பிரகடனப்படுத்துவதாகக் கூறி, தமிழ் மக்கள் அனைவரும் கலந்து கொண்டு அதற்கு ஆதரவாக வாக்களிப்பது வரலாற்றுக் கடமையென அழைப்பு விடுத்திருந்தார்கள். ஆனால் இன்று ஏறத்தாழ மூன்று தசாப்தங்களைக் கடக்கின்ற சூழலில் சிறிலங்காவின் ஒற்றையாட்சி அரசியல் சாசனத்துக்குள் உட்பட்டுத் தமது அனைத்துத் தமிழர் தரப்பினரும் பங்கு கொண்ட தேர்தல் களங்களாகவே அண்மைய தேர்தல்கள் யாவும் இலங்கைத் தீவில் அமைந்திருந்தன.

எனவேதான் தேர்தல் காலத்து அரசியல்வாதிகளின் பரப்புரைகளின் போது வழங்கப்படும் வாக்குறுதிகள் குறித்த மக்களின் நம்பகத்தன்மை மேற்கால நாடுகள் தொட்டு, மூன்றாம் உலக நாடுகள் வரை எவ்வாறு அமைகின்றன என்பது

மக்களைப் பொறுத்த வரையில் மிகச் சிக்கலான, சோகமான விடயமாக அமைந்து வருகின்றது.

கனடாவில் ரொறொன்ரோ (மார்க்கம், மிசிசாகா உட்பட) போன்ற பல்லினச் சமூகங்கள் நிறைந்து வாழும் பெருநகரம் ஒன்றில் உள்ளூராட்சிச் சபைத் தேர்தல் ஒன்றில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெறுவதன் மூலம் கனடியத் தமிழ் மக்களுக்கான பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்கலாம் என முன்வைக்கப்படும் வாதங்களோ, அல்லது இங்கு வாழுகின்ற தமிழ் மக்களுடைய உணர்வுகளை, அபிலாசைகளைப் பிரதிபலிக்கலாம் என்பவை போன்ற கருத்துக்களோ மிகுந்த விவாதத்திற்கு உரியன என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

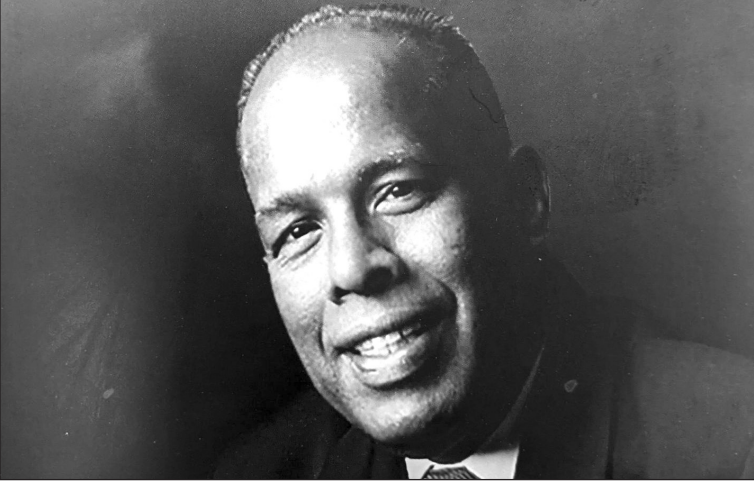
சமஷ்டி ஆட்சி முறை அமுலில் இருக்கும் கனடா போன்ற நாட்டில் அதிகாரங்கள் தேசிய அரசு, மாகாண அரசு, உள்ளூராட்சிச் சபைகள் என்பவற்றுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வகையில் நகர சபைகள் போக்குவரத்து, சூழலியல், பொருளாதார அபிவிருத்தித் திட்டங்கள், பாதுகாப்பு, வரி போன்ற பல விடயங்களைக் கையாளுகின்றது.

எனவே பல்லின மக்கள் செறிந்து வாழும் பெரு நகர மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப் புறப்பட்டுத் 'தேர்தல் களத்தில்' குதித்தவர்கள் தாம் சார்ந்த குறித்த ஓர் 'இன' மக்களையோ, அவர்கள் சார்ந்த நலன்களையோ அடையாளப்படுத்த முனைவதாகக் கூறுவது தமிழ் 'வாக்கு வங்கியினைக்' கவர்ந்திழுப்பதற்கான உத்தியாகவே கருத முடியும்.

மறுபுறத்தே போட்டியிடும் தமிழ் வேட்பாளர்கள் இவ்வாறான தேர்தல்களில் வெற்றி பெறுவதன் மூலம் கனடா வாழ் தமிழ்ச் சமூகத்திற்கு கனடாவின் 'தேசிய நீரோடையில்' இணைவதற்கான நம்பிக்கை ஊட்டத்தை வழங்க முடியும் என்பது ஏற்புடையதாக அமையும். பல்வேறு துறைகளில் கால் பதித்திருக்கும் தமிழர்களது வளர்ச்சி மேலும் வலுவடைவதற்கான படிக்கட்டுக்களில் ஒன்றாக அரசியலில் உட்புகுதலும் ஒன்று என்ற கணிப்பு அண்மைக் காலங்களில் சிலரால் கூறப்பட்டு வருகிறது.

கனடா வாழ் தமிழ்ச் சமூகம் என்பது கனடிய சிவில் சமுதாயத்தின் கூறுகளில் ஒன்று. உலக அரங்கில் கனடா ஜி-7

பேராசிரியர் இலகுப்பிள்ளை

நாடுகளில் ஒன்று. அதாவது உற்பத்தித் தொழில் துறையில் அதி முன்னணியில் நிற்கும் உலக நாடுகளில் ஒன்று. ஐக்கிய நாடுகள் சபை பட்டியலிடும் உலகின் மிகச் சிறந்த நாடுகள் வரிசையில் பல தடவைகள் முதலிடத்தைத் தட்டிக் கொண்ட நாடு கனடா. அந்த வகையில் இன்றைய உலகு தழுவிய ‘முதலாளித்துவச் சமூக’ முறைமைக்குள் பல்வேறு வகை ‘அனுகூலங்களைப்’ பெற்றுத் திளைக்கும் நாடுகளில் கனடாவும், அங்கு வாழும் தமிழ்ச் சமூகமும் அமைகிறது.

எனவே மூன்றாம் உலக நாடுகளில் வாழும் வறிய மக்களோடு ஒப்பிடுகின்ற போது எமது கனடா வாழ் தமிழ்ச் சமூகம் வலிமையானது. ஆகவே ‘வளம்’ படைத்த எமது சமூகத்தை மேலும் வலுவானதாக மாற்றி ‘வீறு’ கொண்டெழுவதற்கான பயணமாக இங்கு நிகழும் உள்ளூராட்சித் தேர்தல்கள் தமிழர்களுக்கு அமையப் போவதில்லை.

அரசியல் பிரவேசத்துக்கான ஆரம்ப கட்டமாக நகரசபை அரசியல் ஊடாகத் தமிழர்கள் அரசியல் நிகழ்த்தத் தயார் நிலையில் உள்ளதாக நாங்கள் ‘புல்லரித்துப்’ போவதாலோ, ‘புளாகங்கிதம்’ அடைவதாலோ தினந்தோறும் சொல்லொணாத துன்பங்களுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்து வரும் எம் ஈழத்துத் தமிழ் சகோதரர்களுக்கு நல்லது எதுவும் நிகழப் போவதில்லை.

தனிமனிதர்களைப் பலப்படுத்துவதற்கான 'வேட்டைக் களங்களில்', 'அரசியல் சூதாட்டத்தில்' தேர்தல்கள் எவ்வாறு எமது சக தமிழ் வேட்பாளர்களால் அல்லது அவர்கள் சார்ந்தவர்களால் கையாளப்பட்டது என்பதை கடந்த உள்ளூராட்சித் தேர்தல்களின் போது தமிழ் வாக்காளர்கள் பட்டுணர்ந்து கொண்டதையும் இச் சமயத்தில் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

மறுபுறத்தில் வெற்றியடைந்த பின்னர் தமிழ் வேட்பாளர்கள் கர்வம் கொண்டும், மாலைக்கு அலையும் 'பிரமுகர்களாக' மாறியும், முழங்கிய வாக்குறுதிகளை காற்றில் பறக்க விட்டும் 'மூன்றாம் உலக' அரசியலை இங்கு இழுத்து வரும் அவலத்தையும் நிகழ்த்திவிடக் கூடாது.

ஆனால் இவ்வாறான குழப்பகரமான எனது 'கருதுகோள்களுக்கு' மத்தியிலும் மார்க்கம் பிரதேச சபைத் தேர்தலில் போட்டியிடும் பேராசிரியர் இலகுப்பிள்ளையும், மார்க்கம் (7, 8) வட்டாரத்துக்கான கல்விச் சபை வேட்பாளர் நீதன் சண்முகராஜாவும் தங்களது கடந்த காலச் சேவை வரலாற்றாலும், கல்வித் தகமைகளாலும் ஒப்புநோக்கில் மற்றைய தமிழ் வேட்பாளர்களை விடவும் வேறுபடுத்திப் பார்க்கப்பட வேண்டியவர்களாக உள்ளார்கள் என்பதையும் இங்கு நான் மறைத்துவிட முடியாது.

□ வைகறை, ஒக்ரோபர் 2006

வடக்குக் கிழக்கு மக்களின் இணைப்பும் பிரிப்பும்

சில நாட்களுக்கு முன்னர் சிறிலங்காவின் உயர் நீதிமன்றம் வட-கிழக்கு மாகாணங்களின் இணைப்பை சட்ட விரோதமானது எனக் கூறித் தீர்ப்பளித்தமை இலங்கையில் வாழும் தமிழ், சிங்கள, முஸ்லிம் மக்களைப் பொறுத்த வரையில் மிகப் பெரிய செய்தியாகும்.

1987 ஆம் ஆண்டு யூலையில் உருவாக்கப்பட்ட இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்திற்கு அமைய 1988 இல் வடக்கு கிழக்கு ஆகிய இரு மாகாணங்களையும் இணைப்பதற்கு ஜே.ஆர் அவசரகாலச் சட்ட விதிகளையே பயன்படுத்தியிருந்தார்.

வரலாற்று ரீதியாகத் தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்ந்து வந்த பாரம்பரிய நிலப்பிரதேசம் என்ற அடிப்படையில் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்திற்கூடாக சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டு இறுதித் தீர்மானம் ஏற்படுத்தப்படும் வரைக்கும் தற்காலிக இணைப்பு நடைமுறையில் இருக்கும் என்பதாகவே இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்த ஏற்பாட்டாளர்களால் அன்றைய காலகட்டத்தில் இவ்விணைப்புத் தொடர்பாகக் கூறப்பட்டது.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்ததாகக் கூறப்பட்ட காலம் முதல் தமிழ் பேசும் மக்களின் நீண்டநாள் கோரிக்கைகளில் ஒன்றாகவோ அல்லது அவர்களின் அபிலாசைகளைப் பிரதிபலிப்பவைகளில் ஒன்றாகவோ 'வடக்கு - கிழக்கு' இணைந்த 'தாயக நிலம்' விளங்கி வந்ததை நாம் அறிவோம்.

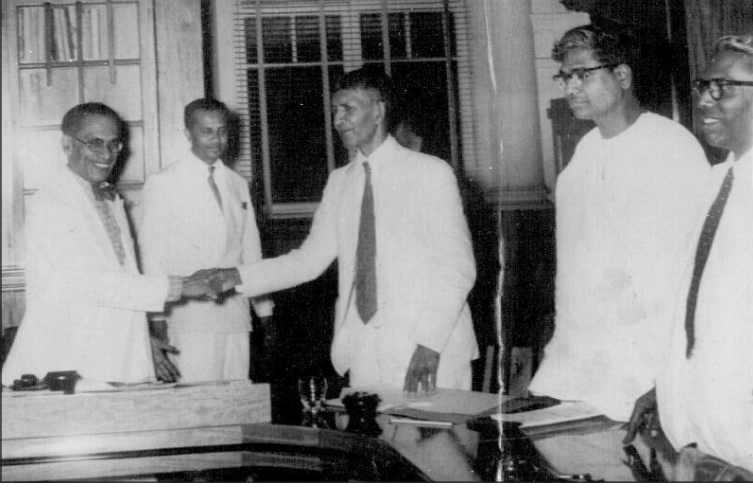
1957 ஆம் ஆண்டு யூலையில் இலங்கைப் பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவுக்கும், தமிழரசுக் கட்சித் தலைவர் செல்வநாயகம் அவர்களுக்கும் இடையே நடைபெற்ற பண்டா - செல்வா உடன்படிக்கையின் போதும் மாகாண எல்லைகளைத் தாண்டி இரண்டோ அல்லது இரண்டுக்கும் மேற்பட்டோ பிரதேச சபைகள் இணைவதற்கான விதி அவ் உடன்படிக்கையில் கூறப்பட்டிருந்தது.

ஆனால் நான் இங்கு இப் பத்தியை எழுதுவதற்கான நோக்கம் வேறு வகையிலானது எனலாம். ஏனெனில் சிறிலங்காவின் பெரும்பான்மைச் சிங்கள மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் கட்சிகளுக்கும், அதனால் இயங்குதலுக்குள்ளாக்கப்படும் அரசு இயந்திரங்களில் ஒன்றான நீதித்துறைக்கும் வடக்கு, கிழக்கு இணைப்பை சிதைப்பதற்கும், பலவீனப்படுத்தவதற்குமான நோக்கங்கள் இருப்பது குறித்து நாம் யாரும் கவலை கொண்டுவிட முடியாது.

கிழக்கிலே பெருமளவில் வசிக்கும் தமிழ் பேசும் முஸ்லிம் மக்களைப் பொறுத்த வரைக்கும் தங்களது மத, கலாச்சார, பண்பாட்டு விழுமியங்களைக் காப்பதில், தங்களது தனித்துவத்தை பேணுவதில் உள்ள கரிசனையை, அக்கறையை அது தொடர்பான அச்சத்தை அவர்கள் வெளிப்படுத்துவதில் உள்ள தர்க்க நியாயங்களை நாம் யாரும் புறந்தள்ளிவிட முடியாது.

ஆனால் கிழக்கிலே வாழும்; வாழ்ந்த முஸ்லிம் சாராத தமிழ் மக்கள் சிலரால் அண்மைக் காலமாகக் கிளப்பப்பட்டுவரும் கிழக்குத் தொடர்பான 'மண் வாசனை' மற்றும் அதனுடன் கூடவேயான 'யாழ்ப்பாண மேலாதிக்க வாதம்' தொடர்பான குற்றச்சாட்டுக்களில் எத்தகைய குணாம்சங்கள் அவர்களிடமிருந்து வெளிப்படுகின்றன என்பது குறித்த பிரக்ஞை அல்லது சிந்தனை இங்கு அவசியமானது என்று நான் கருதுகிறேன்.

ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் தொடர்ச்சியாக வாழ்ந்துவரும் மக்கள் கூட்டம் தாம் வாழும் மண்சார்ந்து உரிமையையும், உணர்வையும் ஒருங்கிணைத்து வாழுதல் இயல்பானது. இத்தகைய குணாம்சமானது முற்போக்கான பல கூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது. அத்தகைய உணர்வுநிலை சார்ந்த

பண்டாரநாயக்கா - செல்வநாயகம்

உளவியல் போக்கை அது சார்ந்த கிழக்கு வாழ் தமிழ் மக்களின் 'மண் வாசனையை' அங்கீகரிக்க வேண்டிய கடமையைத் தலைமை தாங்கும் சக்திகள் கொண்டிருத்தல் அவசியமாகின்றது.

அதே வேளை கிழக்கை வாழிடமாகக் கொண்ட தமிழ் 'அதிகார சக்திகள்' தங்கள் 'தலைகளைப்' பலப்படுத்துவதற்கான ஆடுகளத்தில் பிரித்தானும் கோசங்களுக்கு உருவேற்றி அப்பாவினைப் 'பலியாடுகள்' ஆக்கும் அவலத்தை உண்டுபண்ணுகிறார்கள். தேசிய விடுதலைக்கான பரிமாணத்தில் பல்வேறுபட்ட சக்திகள் ஒருங்கிணைந்த ஒரு வகைக் கலவை நிலை உண்டு. இதை உணர மறுப்பதானது பேரினவாத சக்திகளின் வேலைகளை இலகுவாக்கி விடுகிறது.

ஒடுக்குமுறைகளுக்கு எதிராகப் போராடிய பெரியார் எழுப்பிய தனித் திராவிட நாட்டுப் கோரிக்கையின்போது தமிழ், தெலுங்கு, கன்னட, மலையாள மொழி பேசும் மக்கள் அனைவரையும் இணைத்துக்கொள்ள முயன்றதையும் அது சாத்தியத்திற்குள்ளாகாத வரலாற்றையும் காணுகின்றோம்.

கிழக்கிலே வாழ்ந்துவரும் சராசரித் தமிழ் மக்களிடத்தில் வடக்கு, கிழக்கு இணைந்த தமிழர் தாயக நிலைப்பாடுதான் ஒப்பீட்டளவில் வரலாற்று ரீதியாக மேலோங்கிக் காணப்படுகின்றது. அதை

யாராவது மறுதலித்து நிற்பார்களேயானால் அவர்கள் இன்றைய வடக்கு கிழக்கு இணைப்பைத் துண்டாடி மகிழ்ந்து நிற்கும் சக்திகளுக்குத் துணை போவதாகவே கருத முடியும்.

‘மேலாதிக்க வாதம்’ எத்தகைய சூழ்நிலையிலும் தோற்கடிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் முற்போக்குச் சக்திகள் ஒரே சிந்தனை படைத்தவர்களாகவே இருப்பார்கள்.

ஆயினும் மிகப் பலம் பொருந்திய ‘பொது எதிரியை’ வீழ்த்துதற்கான களத்தில் ஒன்றிணைவதும் பின் மீண்டும், மீண்டும் உள்ளகத்தில் எமது உரிமைகளுக்கான போராட்டங்களை விளிம்புநிலை மக்களுக்காக, பிற்படுத்தப்பட்ட மக்களுக்காக, உழைக்கும் வர்க்கத்துக்காக என நீட்சிப்படுத்துதலுமே சமூகப் போராளிகளின் கடமையாகிறது.

□ வைகறை, 2007

கைதுகள்

நான்கு வாரங்களுக்கு முன்பாக அமெரிக்காவில் ஆயுதக் கொள்வனவு முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள் என்று கூறியும், அதற்குத் துணை போனார்கள் என்று கூறியும் கனடாவிலும், அமெரிக்காவிலும் சில தமிழ் இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள்.

அதையடுத்து கனடிய, அமெரிக்க பிரதான தகவல் தொடர்பு ஊடக சாதனங்கள் அது தொடர்பாக 'சுவாரசியத்தோடு' கூடிய பல்வேறு செய்திகளை 'விறுவிறுப்பாக' வாசகர்களுக்கு உடன் வழங்கியிருந்ததை எம்மில் யாரும் மறந்திருக்க முடியாது.

அச்சமயத்தில் கனடாவில் வாழும் தமிழர்கள் யாவரும் தமிழர்கள் அல்லாதோரால் பயங்கரவாதிகளாக சந்தேகிக்கப்படுகிறார்கள், நோக்கப்படுகிறார்கள் என்பதாகவும், இந்நிலைக்கு வேறு யாரும் காரணம் அல்ல தமிழர் தரப்பு மட்டுமே காரணம் என்பது போலவும் அப்பாவித்தனமாகத் தமிழில் பத்திகள் எழுதப்பட்டதை உங்களில் பலர் வாசித்திருக்கலாம்.

பலம்வாய்ந்த அரசு முகவர்களின் அறிக்கைகள், பெரு முதலாளித்துவ ஊடக சாதனங்களின் பரப்புரைகளையெல்லாம் எவ்வித மறுதலிப்பும், விமர்சனமும் இன்றி உள்வாங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்பதனை மறைமுகமாக வலியுறுத்துவது போலவும், அதை மீறுவதும், கருத்துக் கூறுவதும் ஜனநாயக நெறிமுறை, விழுமியங்களுக்குள் அடங்கியிருந்த போதிலும் அவ்வாறு நடந்து கொள்வீர்களெனில் ஊடக அதர்மம் ஆகிவிடும்

என்பது போன்ற கருத்துக்களும் அப் பத்திகளின் வரிகளுக்கு இடையில் செருகப்பட்டிருந்தன.

இவற்றையெல்லாம் நான் வாசித்துக்கொண்டபோது பழைய சில நினைவுகள் மீண்டு என் மூளையைக் குடைய ஆரம்பித்தது. சுவிசில் 1996 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 10 ஆம் தேதி சுவிஸ் பொலீசாரால் நான் கைது செய்யப்பட்ட வேளையில் இடம்பெற்ற சில நிகழ்வுகளைப் இங்கே பகிர்ந்துகொள்வது பொருத்தமாகப்படுகின்றது.

நான் கைது செய்யப்படுவதற்கு சில வாரங்களுக்கு முன்பாக அப்போதைய இலங்கை அரசின் வெளிவிவகார அமைச்சர் லக்ஸ்மன் கதிர்காமர் சவிசுக்கு வந்திருந்தார். அவர் தனிப்பட்ட முறையில் சவிசுக்கு வந்திருக்கவில்லை. அன்றைய அவரது பயணம் இலங்கை அரசின் முக்கிய எதிர்பார்ப்பொன்றினை நிறைவேற்றும் பொறுப்புடன் கூடிய அரசு பயணமாகவே அமைந்திருந்தது.

சுவிசில் தமிழ் அகதிகளின் அரசியல் தஞ்சக் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டு அவர்கள் திருப்பி அனுப்பப்பட முற்படுகிற வேளையில் எல்லாம் அவர்களுக்கான கடவுச்சீட்டைப் பெற்றுக்கொள்வதில் சுவிஸ் அரசு அதிகாரிகளுக்கு பெரியளவில் நடைமுறைச் சங்கடங்கள், சிக்கல்கள் ஏற்படுவது வழக்கம். அதன் காரணமாக அரசியல் தஞ்சக் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டு நாடுகடத்தலை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த பல தமிழ் அகதிகள் தப்பிப்பிழைத்த வரலாறும் உண்டு.

ஆயினும் சுவிஸ் அரசின் அகதிகள் தொடர்பான கொள்கை எந்தக் காலத்திலுமே அகதிகள் அங்கு தொடர்ந்து வாழ்வதற்கான இயல்பு நிலையில் சிக்கலை, அச்ச உணர்வைத் தோற்றுவிக்கும் வகையிலானது எனலாம். எனவே அச் சூழலைப் பயன்படுத்திக் கதிர்காமர் சுவிஸ் அரசோடு பேரம் பேசியதன் பயன்பாடாகவே நான் சார்ந்த அமைப்பின் மீதும், அந்த அமைப்பின் பொறுப்பாளர் என்ற வகையில் என் மீதும் தீவிரமான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன.

இலங்கை அரசு எம் மீது குறிவைப்பதற்கான ஏற்பாடு அங்கு பெரியளவில் எம்மால் திரட்டப்பட்ட நிதியின் அளவால்

மகர் அரார்

உண்டானதாகும். ஆனால் எம் மீது சுவிஸ் காவல் துறையினர் இவ்வாறான நடவடிக்கைகளை எடுப்பதற்கு முன்னதாக அதற்கு வாய்ப்பான வகையில் பொதுமக்கள் அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கும் நோக்கோடு திட்டமிட்ட வகையில் என் மீதும், நான் சார்ந்த அமைப்பின் மீதும் தேசிய ஊடகங்களுக்கூடாக உண்மையைக் குழிதோண்டிப் புதைக்கும் வகையிலான பொய்யான பரப்புரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன.

அரசுகளும், ஆதிபத்தியம் கொண்ட அதிகார மையங்களும் தங்களது தேசிய நலன்களுக்காக இவ்வாறான சித்து விளையாட்டுக்களை அரங்கேற்றுவது உலகெங்கணும் நடைபெறும் வரலாற்றுத் தொடர் நாடகங்களாகும்.

எனது ஏழு மாத சூரிச் சிறைவாசத்தின் பின் இறுதியில் எம் மீதான வழக்குகள் யாவும் தோற்கடிக்கப்பட்டு, பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் எமக்கான நட்டஈட்டுத் தொகைகளும் சுவிஸ் அரசால் வழங்கப்பட்டது. இதை உணர்த்தும் சம்பவங்களில் ஒன்றாக சில தினங்களுக்கு முன்பாக சிரிய நாட்டைச் சேர்ந்தவரும் பின்பு கனடியக் குடிமகனாக ஆகிக் கொண்டவரான 'அரார்' அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதி தொடர்பாக நீதிபதி 'டெனிஸ் ஓ கார்னர்', ஆர்.சி.எம்.பியினர் அரார் மீது

அத்துமீறல்களை நிகழ்த்தியதற்கான பொறுப்புக்களைச் சமத்தி நீண்ட அறிக்கையொன்றினை வெளிப்படுத்தியிருந்தார். கனடிய அரசு அரசர் நடத்தப்பட்ட விதம் குறித்து நாடாளுமன்றில் முழுமனதோடு அரசர் குடும்பத்திடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டதை நாம் நோக்க வேண்டும்.

ஓட்டாவாவை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட இரு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையான அரசர் என்ற கணனிப் பொறியியலாளர் 2001, செப்ரெம்பர் 11 அமெரிக்கத் தாக்குதலின் பின் மொரோக்கோவுக்கு விடுமுறைக்காகச் சென்று பின் அமெரிக்கா ஊடாகக் கனடா திரும்பவிருந்த வேளையில் நியூயோர்க்கிலிருந்து சிரியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டு அங்கு இரண்டு ஆண்டுகள் சிறையில் வைக்கப்பட்டுச் சித்திரவதை செய்யப்பட்டிருந்தார். அவர் சிரியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்ட வேளையில் கனடிய அமைப்புக்கள் அமெரிக்க அரசுக்கு வழங்கிய தகவல்கள் மிகுந்த சர்ச்சைக்கு உள்ளானவை.

1998 இல் அமைதியான வாழ்வு தேடி நான் எனது மனைவியோடும், எனது நான்கு பிள்ளைகளோடும் இணைவதற்காக கனடா வந்த போது 40 நாட்களின் பின் கனடிய காவல் துறையினரால் கைது செய்யப்பட்ட போதும், அதற்குப் பின்னரும் இங்குள்ள தகவல் தொடர்பு ஊடக சாதனங்களால் 'பயங்கரவாதியாகவே' சித்தரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளேன். இன்றும் கூட 'அகதி அந்தஸ்து' மறுக்கப்பட்ட சூழ்நிலையிலேதான் நானும், எனது குடும்பமும் நாடுகடத்தல் உத்தரவை எதிர்கொண்டு 'இமிக்கிரேசனும்', கோர்ட்டுமாக அலைந்து வருகிறோம்.

ஓர் ஊடகவியலாளர் 'நான் கனடா வரும் பொழுது கொண்டு வந்த கொலைப் பட்டியலில் தனது பெயர் மூன்றாவதாக உள்ளதெனக் காவல் துறையினர் தன்னிடம் கூறியதாக' என்னிடம் கூறினார். ஆனால் உண்மை நிலை என்ன? முற்றிலும் பொய்களாக உள்ளன.

இவ்வாறே கைது செய்யப்பட்ட தமிழ் இளைஞர்களும் நீதிமன்றில் குற்றவாளிகளாகத் தீர்மானிக்கப்படும் கணம் வரை அவர்கள் 'சந்தேக நபர்கள்' மாத்திரமே. எனவே இவ்வாறான கைதுகளால் 'தமிழ் மாணவர்களின் எதிர்காலமே பாழ்பட்டு விடுவதாக' ஓலம் போடுவது செய்தி மிகைப்படுத்தலாக

அமைந்துவிடும். அண்மைய செய்திகளின்படி அவ்வாறு கைது செய்யப்பட்ட இளைஞர்களில் பலர் பிணையில் விடுவிக்கப்பட்டதாக அறிகிறேன். அந்தச் செய்திகளையும்கூட தமிழ் ஊடகங்கள் வெளியிட்டுள்ளனவா என்பது குறித்து எந்தத் தரவுகளும் என்னிடம் இல்லை.

கடந்த வாரம் துப்பாக்கி ஏந்திய இளைஞர் ஒருவர் மொன்றியலிலே ‘வெறியாட்டம்’ போட்டுள்ளார். அதற்காக அவர் சார்ந்த சமூகத்தை சாட முடியுமா?

பத்திரிகைகளுக்கு ‘பரபரப்புச் செய்திகள்’ அவற்றின் விற்பனைக்கு அவசியமாகின்றன. அவை சமூகத்தில் சீர்குலைவை ஏற்படுத்துவதாக அமையின் அதை எதிர்த்துப் போராடுவதுதான் எழுத்தாளனின் எழுத்து அறம்!

□ வைகறை, நொவெம்பர் 2006

‘கண்ணகி சிலை’: எஸ்.வி. ராஜதுரையும், ஞானியும்

தமிழகத்தில் அண்ணாவின் ஆட்சிக் காலத்தில் இரண்டாம் உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டை முன்னிட்டு நிறுவப்பட்ட கண்ணகி சிலை கடந்த ஜெயலலிதா அரசின் ஆட்சிக் காலத்தில் அப்புறப்படுத்தப்பட்டமை தொடர்பான செய்திகள் தமிழக ஊடகங்களால் அன்று பரபரப்பாகப் பேசப்பட்டவை.

பின்னர் இன்றைய கலைஞர் ஆட்சியில் மீண்டும் கண்ணகி சிலை நாட்டப்பட்ட போது அதே ‘பரபரப்பு’ எழுந்து பல்வேறு வகை விவாதக்களங்களுக்கு வழிசமைத்துக் கொடுத்தது. அந்தக் களங்களின் வெளிப்பாடு உச்சத்தில் இருந்த அத்தருணங்களில் அதாவது கடந்த சில மாதங்களுக்கு முன்பாகக் கண்ணகி சிலை பற்றி ‘ஆனந்த விகடன்’ வார இதழில் ஞானி எழுதிய கட்டுரை சர்ச்சைக்குள்ளானதால் ஆனந்த விகடன் வார இதழ்கள் எரிக்கப்பட்டன.

இதன் எதிர்வினையாக யூன் மாத 16-30, 2006 புதிய பார்வை மாதமிருமுறை இதழில் ஞானி, ‘தமிழ் பெண்களைக் கண்ணகியைப் பின்பற்றச் சொல்கிறதா கலைஞர் அரசு?’ என்ற தலைப்பில் கலைஞர் மீது விமர்சனக் கணைகளை வீசி எறிந்திருந்தார்.

சில நாட்களுக்கு முன் எஸ்.வி. ராஜதுரை அவர்களின் ‘ஓர் அணுகுண்டு இரண்டு கவிஞர்கள்’ கட்டுரைத் தொகுப்பினை வாசித்துக் கொண்டிருந்த போது ‘அரசியல் பிழைத்தோருக்கு அறம் கூற்றாகும்’ என்ற 5.1.2002 தினமணி நாளிதழில் பிரசுரமான அவரின் கட்டுரையும் அதில் உள்ளடங்கியிருந்தது. அக் கட்டுரை

எஸ்.வி. ராஜதுரை - ஞாநி

ஜெயலலிதா ஆட்சிக் காலத்தில் ‘கண்ணகி சிலை நீக்கம்’ குறித்து அச்சுமுழலில் அன்று எஸ்.வி.ஆரினால் தினமணியில் எழுதப்பட்ட விமர்சனக் கட்டுரையாகும். இந்த இரு கட்டுரைகள் எவற்றைச் சுட்டுகின்றன? எத்தகைய முரண்களைக் கிளப்புகின்றன? என்பது தொடர்பாக உள்நுழையும் முயற்சியை அடிப்படையாக வைத்து அலசல் ஒன்றை இங்கு மேற்கொள்ளுவதே எனது நோக்கம்.

“கண்ணகி என்ற பாத்திரம், இரத்தமும் சதையுமாய்த் திரிந்த ஒரு குறிப்பிட்ட மெய்யான பெண்மணி என்பதற்கான வரலாற்றுச் சான்றுகள் ஏதுமில்லாமலிருக்கலாம். ஆனால் தமிழ் பண்பாட்டு வரலாற்றில் நீண்ட நெடுங்காலமாக இடம்பெற்றுள்ள பாத்திரமே கண்ணகி என்பதுதான் முக்கியமானது. மார்பகமொன்றைக் கிள்ளியெறிந்த கண்ணகியை சிலப்பதிகாரம் மட்டுமல்ல, நற்றிணையும் குறிப்பிடுகிறது. தனக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிக்கு, கொடுமைக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழும் பெண்ணின் உருவகமாகவே கண்ணகி பார்க்கப்படுகிறாள். அநீதியை எதிர்த்துப் போராடுவதற்காகத் தனது மகப்பேறை, ‘தாய்மை’யைக் கூட இழக்கத் துணிபவளே அவள் என்பதைக் குறிப்பதுதான் மார்பகத்தைக் கிள்ளியெறிதல் என்பதாகும். சிலப்பதிகாரத்திலும் கூட கண்ணகியின் ‘கற்பை’ விவாதத்திற்குட்படுத்தும் நிகழ்வுகள் ஏதுமில்லை” என்ற மையக்கருவை வலியுறுத்தும் வகையிலே எஸ்.வி.ஆரின் கட்டுரை அமைகிறது. மறுபுறத்தில் ஞாநி புதிய பார்வையில் எழுப்பும் கேள்விகள்.

1. வேறு பெண்ணை நாடிப் போய் விட்டு, தன்னைப் பத்தாண்டுகளுக்கு மேலாகப் பிரிந்து வாழ்ந்த கோவலனைச்

சகித்துக் கொண்டு, அவன் திரும்ப வந்ததும் ஏற்றுக் கொண்டதும், அதுவரை இன்னொரு ஆணின் துணையை நாடாமல் இருந்ததும் தான் கற்பு என்றால், அது கோவலன் போன்ற ஆண்களுக்கே வசதியான ஒருதலைக் கற்பு. இது உண்மையா, இல்லையா?

2. அரசனுக்கு எதிராகக் கண்ணகி போராடிய விசயம், தனக்கு அநீதி செய்த கணவனுக்கு நீதி கேட்டுப் போராடிய பேதமைத்தனமா, இல்லையா? கணவனிடம் நீதிக்காகப் போராட முடியாதவர் அரசுக்கு எதிராகப் போராடிய கற்பனையெல்லோ இது.
3. கோவலனைத் தவறாகக் கொன்றதில் துளியும் சம்மந்தமில்லாத மதுரை மக்களை எரித்த கண்ணகியின் செயல், எங்கோ ஏற்பட்ட வேதனையை வேறெங்கோ வெளிப்படுத்துகிற இயலாமையா இல்லையா?

“ பரந்து பட்ட மக்களால் சிக்கல் ஏதுமின்றி ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் பண்பாட்டு விழுமியங்களை அந்த மக்களின் கூட்டு நினைவுகளிலிருந்து பிரித்தெடுக்க, பிடித்தெடுக்க முனைபவர்கள் தற்காலிக வெற்றிகளை அவ்வப்போது பெறக்கூடும். எனினும் மாணுட நாகரிகத்தின் வரலாறு அவர்களை ‘மூர்க்கர்கள்’ என்றே பதிவு செய்து வந்துள்ளது”

என்ற எஸ்.வி.ஆரின் கூற்று மக்களினங்களின் வரலாறும், வாழ்வியலும் இலகுவில் பண்பாட்டு அடையாளங்களை இழப்பதற்கான ஏற்புநிலையில் இருப்பதில்லை. அவை மதிக்கப்பட வேண்டும் என்ற மனித உரிமைகளுக்கான சாராம்சத்தைக் கோரி நிற்கிறது.

மாறாக ஞாநியோ ‘காட்டிலும் கழனியிலும் காலம், காலமாக உழைக்கும் தமிழ் பெண்களின் பிரதிநிதியா கண்ணகி? அவள் வண்ணச் சீரடியை மண்மகள் கண்டிலள் என்கிறது காப்பியம். அவள் உழைக்கும் பெண்ணல்ல. உழைக்கும் பெண்கள் சார்பாகப் போராடியவளுமல்ல. மதுரையைத் தீக்கிரையாக்கிய போது, பார்ப்பனரையும், பசுவையும் தீண்டாதே என்று தீக்கு உத்தரவிட்ட ‘இந்துத்துவக் குரல்’ அவளுடையது. இந்தப்

பண்பாட்டை தமிழர் பண்பாட்டின் அடையாளம் என்று நாங்கள் ஏன் ஏற்க வேண்டும்?’ என்று குமுறுகிறார்.

“தி.மு.கவின் சொல்லாடல்களில் உள்ள ‘கற்பு’, ‘மானம்’, ‘சிலப்பதிகாரம்’ குறித்த அதன் விளக்கங்கள் முதலியன விவாவதத்திற்குரியவை. எனினும் சாதி, மத வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு பொதுவான தமிழ் அடையாளத்தை உருவாக்குவதற்கு அக் கட்சி, குறிப்பாக அண்ணா அன்று மேற்கொண்ட முயற்சியின் வெளிப்பாடாகவே அதன் ஒரு பகுதியாக கண்ணகி சிலை நிறுவியமை அமைந்தது. அதற்குத் தமிழ் நாட்டு மக்களின் ஒப்புதலும் இருந்தது. அதனை ஒரே இரவில் துடைத்தெறிவது கொடூரமான மனித உரிமை மீறலாகும்”

என்று எஸ்.வி.ஆர் தனது கட்டுரையில் சொல்லுகிறார்.

“கண்ணகி சிலை தமிழர் பண்பாட்டின் அடையாளமாகத் தமிழ் மக்கள் மீது திணிக்கப்படுகிறது” என்ற ஞாநியின் கூற்றையும், “ஆணாதிக்க, தந்தை வழிச் சமுதாய அமைப்பு விழுமியமான ‘கற்பு’ என்பது சுமத்தப்பட்ட படிமமாக அல்லாமல் அநீதிக்கு எதிராகக் குரலெழுப்பும் சாமானியக் குடிமகனின் படிமமாகக் கண்ணகி உருவகிக்கப்பட்டிருப்பது தமிழ் மரபுகளின் சிறப்புக்களில் ஒன்றாகும்” என்ற எஸ்.வி.ஆரின் வாதமும் எங்களது சிந்தைகளை ஆழக்கின்றுபவை.

வரலாற்று நிகழ்வுகளை, சமூகங்களின் கூட்டுக் கற்பனையில் ஆழ வேரோடி நிற்கும் உணர்வுப் பிரவாகங்களையெல்லாம் ‘பண்பாட்டுப் புரட்சி’ போன்ற சுலோகங்களின் பெயரால் மறுதலிக்க முற்படுவது மக்களினங்களை மாபெரும் துயரங்களுக்கும், சோகங்களுக்கும் இட்டுச் சென்ற வரலாறு நம் கண்முன்னே விரிந்து கிடக்கிறது.

ஞாநி எம்மையெல்லாம் அந்தச் ‘சுத்தப்படுத்தல்களுக்கு’ திரளுமாறு விரட்டுகிறார் போல் தென்படுகிறது எனக்கு!

□ வைகறை, 2006

கற்றுக்கொள்ள...!!!

அமெரிக்கக் கண்டமெங்கணும் ஆங்கிலமும், ஸ்பானிசும், போர்த்துக்கீசும் (பிரேசில் நாட்டில் மட்டும்) பேசு மொழிகளாகக் கோலோச்சுவதை இன்று காணுகின்றோம். ஐரோப்பியர்கள் அமெரிக்க மண்ணில் காலடி வைப்பதற்கு முன்பாகவே இந்த நீண்ட பெரு நிலப்பரப்பிலே பல்வேறு மொழிகளைப் பேசிய பலதரப்பட்ட கலாச்சார, பண்பாட்டு வாழ்க்கை அமைவுகளை வரித்துக் கொண்ட 'மண்ணின் மைந்தர்கள்' திட்டுத் திட்டாக வாழ்ந்து வந்துள்ளார்கள்.

ஆயினும் அசுர பலம் படைத்த ஆக்கிரமிப்பாளர்கள், குடியேற்றவாதிகள் முன்னே தனித்துவம் வாய்ந்த தொன்மை கொண்ட அக்குடிகளின் வன்மம் அடக்கப்பட்டு, முறியடிக்கப்பட்ட வரலாறே எம் கண் முன்னே பார்க்கக் கூடியதாகவுள்ளது. முறியடிக்கப்பட்ட அந்த மாந்தர்களின் மனக் குமுறல்களை, ஆதங்கங்களை வரலாற்றின் புதைகுழிகளிலிருந்து மீட்டெடுப்பதில், மறுவாசிப்புக்குள்ளாக்குவதில் எங்களில் அநேகருக்கு ஈடுபாடு இருக்கப் போவதில்லை.

ஆனாலும் கடந்த சனிக்கிழமை ஸ்காபுரோ சிவிக் சென்ரரில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கமொன்றில் அந்தப் பழங்குடிகளின் சந்ததி வழிவந்த பெண், மனித உரிமைவாதி ஒருவர் அந்த மக்களின் உரிமைகள் குறித்ததோடல்லாமல் அதற்கும் மேலாக அந்த மக்களினங்களின் சுயநிர்ணய உரிமைகளுக்கான ஏக்கங்களைப் பிரதிபலித்தபோது அந்த உணர்வுகள் நெஞ்சைப் பிழிந்தமையை என்னால் வெளிப்படுத்தாமல் இருக்க முடியவில்லை.

உலகத்தின் மனச்சாட்சியை உலுப்பிய பழங்குடி மக்களது போராட்ட வாழ்வுக் களங்களில் கனடாவிற்கு மிகவும் அண்மையில் அமைந்துள்ள நாடுகளில் ஒன்றான மெக்சிக்கோவின் 'சியாப்பாஸ்' பிரதேசத்தில் வாழ்ந்து வரும் பழங்குடி மாயன் இந்தியர்களின் துயரம் தோய்ந்த வரலாறு ஆழ்ந்து பார்க்கப்பட வேண்டியதொன்றென்பதை அண்மையில் நான் வாசித்துக் கொண்டிருந்த விடியல் பதிப்பகம் பிரசுரித்த 'எதிர்ப்பும் எழுத்தும் - துணைத் தளபதி மார்க்கோஸ்' - தமிழில் மொழிபெயர்ப்பு: எஸ். பாலச்சந்திரன் - என்ற நூல் எனக்கு உணர்த்தியது.

இந்த நூலின் 36 ஆவது அத்தியாயத்தில் 'சியாப்பாஸ் பழங்குடிகளின் போராட்டத் தலைவர்களில் மிக முக்கியமானவர் என்று கருதப்படும் துணைத் தளபதி மார்க்கோஸ் காடுகளில் ஒளிந்தவாறான 17 ஆண்டு கால போராட்டத் தலைமறைவு வாழ்க்கையின் பின் 2001 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாத நடுக்கூறில் மெக்சிக்கோ அதிபரின் அழைப்பையேற்றுப் பெருமளவு மக்கள் நிறைந்த மாபெரும் பேரணியொன்றை வழிநடத்திப் பல நூறு மைல்கள் கடந்து மெக்சிக்கோ நகரத் திடலை வந்தடைவதும், அச் சமயத்தில் தங்களது குறிக்கோளை வென்றெடுப்பதற்கான அரசியல் நிலைப்பாடுகள் தொடர்பாக 'காம்பியோ' என்ற பத்திரிகைக்கு வழங்கிய பேட்டியும் கூறப்பட்டுள்ளது.' அரசியல் வன்முறைகள் உச்சம் பெற்றிருக்கும் முரண்பாட்டுக் களத்தில் ஓடுக்கப்பட்ட மக்களது தளைகளை அறுப்பதற்காக அமைதியைப் பேணிக்கொண்டு அடக்குமுறையாளனோடு தீர்வுக்காகப் பேசப் புறப்படுவது குறித்த வளர்ச்சிப் போக்கினை

துணைத் தளபதி மார்க்கோஸ் எவ்வாறான அரசியல் பார்வையூடு அளவிடுகிறார் அல்லது அளவிட முனைந்தார் என்பது குறித்து இங்கு உரையாடவிழைவதே எனது நோக்கமாகும்.

காம்பியோ பத்திரிகைப் பேட்டியின் போது பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“இனவெறிக்கு நிச்சயமாக ஏற்படப் போகின்ற தோல்வியைப் பற்றிய கருத்தானது அரசுக் கொள்கையின் பிரச்சினை, கல்விப் பிரச்சினை, மெக்சிக்கோ சமூகம் முழுவதனுடைய பிரச்சினை. இந்தப் பிரச்சினைக்கான தீர்வை நாங்கள் மிகவும் நெருங்கிவிட்டோம். எனினும் இன்னும் நெடுந்தூரம் பயணிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

போர் வீரர்களான நாங்கள் கூறுவதைப் போல, போரில் வெற்றி கிடைத்திருக்கலாம். ஆனால் இன்னும் சில யுத்தங்களைப் புரிய வேண்டியிருக்கிறது. சமூகத்துடன் எங்களைப் பிணைப்பது இராணுவ ரீதியான எங்களது வலிமையல்ல என்பதாலும், நல்ல விளைவுகளைத் தரப்போவது அமைதி வழியிலான போராட்டமே என்று நாங்கள் உறுதியாக நம்புவதாலும், எங்களுடைய ஆயுதங்களை நாங்கள் கீழே போட வேண்டும் என்பதே மார்ச் 11 ஆம் தேதி எங்களுக்கு உணர்த்தும் செய்தி என்று நான் நினைக்கிறேன்.”

மெக்சிக்கோ அரசு மட்டும்தான் இதைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று மார்க்கோஸ் கூறுகின்ற வார்த்தைகளானது சொல்லும் தீர்மானகரமான அரசியல் செய்தி என்ன என்பது பற்றிய புரிதலிலேதான் மக்களின் சுதந்திரம், அமைதியான வாழ்வு பிறப்பெடுத்தல் சாத்தியமாகும்.

மேலும் இன்னுமொரு பதிலில்:

“ஒரு படை என்ற விதத்தில் அது மறைந்து போய்விட வேண்டும். இராணுவத்தன்மை கொண்ட ஒருவனாக — ஒரு படை வீரனாக — வாழ்வது ஓர் அபத்தமாகும். ஏனென்றால், ஒருவன் தனது கருத்துக்களை மட்டுமே பின்பற்ற வேண்டும் என்று மற்றவர்களை வற்புறுத்தி ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்வதற்கு, ஆயுதங்களையே எப்போதும் சார்ந்திருக்க

வேண்டியிருக்கிறது. இந்த அர்த்தத்தில், எங்களுடைய படை இராணுவத் தன்மையைக் கொண்டிருக்குமானால், அதற்கு எதிர்காலம் என்பதே கிடையாது. எமது தேசிய விடுதலைப் படை ஓர் இராணுவ ரீதியான அமைப்பாகவே தொடர்ந்து நீடிக்குமானால், அது தோல்வியடையப்போவது உறுதி. உலகத்தைப் பற்றிய ஒரு நிலைப்பாடு என்ற முறையில், ஒரு கருத்தியல் ரீதியான தேர்வு என்ற முறையில், அது நிச்சயமாகத் தோல்வியடையும். அது அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றித், தன்னை புரட்சிகரமான இராணுவம் என்ற பெயரில் நிலைநிறுத்திக்கொள்ள முயலுமானால், அது இந்தத் தோல்வியைவிட மோசமானதாயிருக்கும். தேசிய விடுதலை இயக்கங்களாக உருவான, 60 களையும் 70 களையும் சேர்ந்த அரசியல் - இராணுவ அமைப்புக்களினால் வெற்றி என்று கருதப்பட்டது எதுவோ, அது எங்களால் தோல்வியென்று கருதப்படுகின்றது.” என்றும் கூறுகின்றார்.

இங்கு துணைத் தளபதி ‘மார்க்கோஸ்’ வியாக்கியானம் செய்யும் தத்துவார்த்தச் சிந்தனை முறைமைகள் இலத்தீன் அமெரிக்கச் சூழலில் மாத்திரமே பொருத்திப் பார்க்க முடிந்த நிகழ்வுகளா? அல்லது உலகளாவிய விரிந்த சமூகப் பரப்பில் மீள் வாசிப்புக்குரிய விடயங்களா?

சமூகத்தில் மேலே இருந்தவாறு அதிகாரம் செலுத்துகிற சூழல் புரட்சியை வெற்றி கொண்டவர்களுக்குக் கிடைத்தபோது சமூகத்திற்கான நன்மை, தீமைகளை அக்குழுவே தீர்மானிக்கும் பொழுது உலகத்தையோ, சமூகத்தையோ மாற்றியமைத்துவிட முடியாது என்பதாகவே மார்க்கோஸ் தனது வாதத்தை நிகழ்த்துகிறார்.

ஒரு புறத்தில் ஆயுதங்களை ஏந்தாமல் அணிதிரள்வது ஒரு விதத்தில் நிம்மதி அளிக்கும் செயல்பாடாக மாறிவிடுகிறது என்று அவர் சொல்வது இராணுவச் சொல்லாடல்கள் குறித்த அவரது விமர்சனப் பார்வை இவற்றிலிருந்து ஏதாவது நாம் கற்றுக்கொள்ள முடியுமா?

□ வைகறை, 2006

ஐரோப்பிய யூனியன் இன்று தடை செய்யுமா?

2006 மே வெள்ளி 19 இல் ஐரோப்பிய நாடுகளின் கூட்டமைப்பு (யூனியன்) தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் தொடர்பாக எடுக்கவுள்ள முடிவு தமிழ் பேசும் ஈழத்தவர்களுக்கு எத்தகைய தாக்கத்தை, பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் அல்லது ஏற்படுத்தாது என்பது பற்றிய வாதப்பிரதிவாதங்கள் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் சூடு பிடிக்கப்போகிறது.

ஏறத்தாழ 4 இலட்சம் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றிலும் செறிந்தும், பரவலாகவும் வாழ்வதால் அந்த நாட்டு அரசியலாளர்கள் அது குறித்து அக்கறைப்பட வேண்டியவர்களாக உள்ளார்கள்.

மேலும் தமிழ் அகதிகள் வருகை அதிகரிப்பினால் எழக்கூடிய சிக்கல்களை எவ்வாறு மட்டுப்படுத்துவது என்பது குறித்து மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் சில கடுமையான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டவைகளாக உள்ளன. மற்றும் மனித உரிமைகள் தொடர்பான அனைத்துலக உடன்படிக்கைகளில் கைச்சாத்திட்டுள்ள மேற்படி நாடுகளுக்கு சிறிலங்காவிலே இடம்பெறும் மனித உரிமை மீறல்கள் குறித்த அவதானங்களை, அபிப்பிராயங்களை வெளிப்படுத்த வேண்டிய சூழ்நிலை உண்டு.

எல்லாவற்றையும் விட மேலானதாக அந்தந்த நாடுகளின் பூகோள, இராணுவ, பொருளாதார, தேசிய அரசியல் நலன்களின் பெறுபேறுகளை மையமாகவே வைத்து கொள்கை வகுப்பாய்வாளர்கள் வகுக்கும் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில்

நாடுகளின் வெளிவிவகாரக் கொள்கை தீர்மானிக்கப்படுகின்றது என்று கூறுவதே மிகப் பொருத்தமானது.

எனவே நாடுகளின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையைப் பொறுத்த வகையில் எமக்குச் சாதகமாக அமைவது மற்றவருக்குப் பாதகமாக அமையலாம். எமக்குப் பாதகமாக அமைவது மற்றவருக்குச் சாதகமாக அமையலாம்.

அண்மையில், இலங்கைக்கு விஜயம் மேற்கொண்ட தென்னாசிய விவகாரங்களுக்கான அமெரிக்க இராஜாங்க அமைச்சின் செயலாளர் 'டொனால்ட் காம்ப்' தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பைத் தடைசெய்வதற்கு ஏற்ற நடவடிக்கைகளை எடுக்குமாறு ஐரோப்பிய யூனியனைக் கோரியுள்ளதாகக் கூறியிருந்தார்.

உலகப் பெரு வல்லரசான அமெரிக்கா ஐரோப்பிய யூனியன் மீது கொடுக்கும் அழுத்தமானது மிகவும் முக்கியமானதொன்றாகவே கருதப்படும். 25 அங்கத்துவ நாடுகளை உள்ளடக்கிய ஐரோப்பிய யூனியன் புருசெல்சில் எடுக்கவுள்ள இந்த முடிவானது தமிழ் பேசும் மக்களுக்குப் பாதகமாக அமைந்துவிடும், தமிழர் தரப்பைப் பயங்கரவாதப் பட்டியலில் இட்டுவிடும் என்பதை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் ஐரோப்பிய இராஜதந்திரிகள் மட்டத்திலிருந்து செய்திகள் கசிந்த வண்ணம் உள்ளன.

ஏதாவது பேரதிசயங்கள் நிகழ்ந்து முடிவுகள் ஒத்திவைக்கப்பட்டோ அல்லது சாதகமான வாய்ப்புக்கள் நிகழ்ந்தோ மாறுதல் அமைவதற்கான சூழ்நிலை மிகவும் அரிதாகவே காணப்படுகின்றது. ஐரோப்பியச் சூழ்நிலையில் ஏற்கனவே பிரிட்டன் 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' அமைப்பைத் தடை செய்துவிட்டது. ஐரோப்பிய யூனியன் கடந்த ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' அமைப்பின் மீதான பயணத் தடையை அமுல்படுத்தியிருந்தது. உலக அளவில் 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' அமைப்பின் மீதான தடைகள் அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, இந்தியா, கனடா போன்ற நாடுகளில் ஏற்கனவே ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

தடைகள் என்பது அடக்கப்பட்ட மக்களுக்காகப் போராடும் அமைப்புகள் மீது பிரயோகிக்கப்படும் போதெல்லாம் அதன்

தமிழ்செல்வன், எரிக் சொல்கையம், நிமால் டி சிறிபாலா

விளைவுகள் இன்னும் அதன் எல்லைகளைத் தாண்டிய வன்முறைகள் மோசமாக நிகழ்வதற்கான களநிலைமைகளை உருவாக்கிவிடுகிறது என்பதுதான் உண்மை.

1978 ஆம் ஆண்டு ஜே.ஆர் அரசு அமுல்படுத்திய தடை தமிழர்களின் அரசியல் வன்முறை ஈடுபாட்டை மேலும் துரிதப்படுத்திய வரலாற்றுண்மையை இங்கு நோக்கலாம். இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் மூலம் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு வடகிழக்கு மாகாணசபையை வழங்குவதாகக் கூறிக் கொண்டு வந்த இந்திய இராணுவம் நடுநிலையாளர் பொறுப்பிலிருந்து விலகித் தாக்குதலாளனாக மாறிய போது ஏது நிகழ்ந்தது?

இலங்கை அரசு, இந்திய அரசு, மாற்று அமைப்புக்கள் என அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து ஜே.ஆர் ஆட்சிக் காலத்தில் அமைத்த முக்கூட்டு பலமானதாக ஏன் அமையவில்லை? அடக்குமுறையைத் தனது மேலாதிக்கத்துக்காகப் பிரயோகிக்கும் எந்தப் பலம் பொருந்திய அமைப்பும் ஈற்றில் தகர்ந்து விடுகிறது.

ஐரோப்பிய யூனியன் ஏற்படுத்தவுள்ள இத்தடையானது மேலும் பிரச்சினைகளைக் கிளப்பிவிடும் என அரசியல் அவதானிகள் கருத்துக் கூறுவது ஆழ்ந்து கவனிக்கத்தக்கது.

1. சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகளில் ஈடுபடுமாறு தமிழர் தரப்பை ஊக்குவிப்பதற்குப் பதிலாக மேலும் தமிழர் தரப்பை அந்நியப்படுத்தும் நிகழ்வாக அமைந்துவிடும்.
2. சிறிலங்கா அரசானது இதனைத் தமக்குச் சாதகமான சமிக்ஞையாகக் கருதிக் கொண்டுவிட ஜே.வி.பி.யும், ஜாதிகஹைல உறுமய போன்ற போன்ற பேரினவாதக் கட்சிகளின் கூட்டும், முன்னெடுப்பும் முழு அளவிலான போரைத் தமிழ் மக்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விடுவதற்கான வாய்ப்புகளை அரசுக்கு ஏற்படுத்திவிடும்.
3. தமிழ் - சிங்கள இனங்கள் மத்தியில் தற்போது காணப்படும் பதட்ட சூழ்நிலையானது தமிழ் - சிங்கள இனக் கலவரம் நடைபெறுவதற்கான ஏதுக்களை இட்டுச் சென்றுவிடும்.
4. ஐரோப்பாவில் இத்தடை அமுல்படுத்தப்படும்போது அங்கு வாழ்ந்துவரும் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு பல சிரமங்களையும், தொல்லைகளையும் நடைமுறை வாழ்வில் விளைவித்துவிடும்.

நடைமுறையில் இவ்வாறான தடைகள், அழுத்தங்கள் எதைச் சாதித்தன என்பது குறித்து ஆராயும் சில ஆய்வாளர்களது வியாக்கியானங்கள் வேறுவகையில் அமைகிறது.

1995 ஒக்ரோபரில் கனடா நாட்டில் மாணிக்கவாசகம் சுரேஸ் அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு தமிழர் தரப்பு மீது அழுத்தம் பிரயோகிக்கப்பட்டபோது அதனால் பாரதூரமான பாதிப்பு ஏதும் நிகழ்ந்துவிடவில்லையே என்று என்னிடம் ஓர் ஆய்வாளர் கூறினார்.

1996 ஏப்ரல் 10 ஆம் தேதி சுவிஸ் நாட்டில் தமிழர் தரப்புச் செயற்பாட்டாளர்கள் பலர் கைது செய்யப்பட்டு இலட்சக்கணக்கிலான பணம் வங்கியில் முடக்கப்பட்டுப் பாரிய அளவில் பொலீஸ் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதனால் பொதுமக்களிடம் அவர்கள் மீதான அனுதாபமும், எழுச்சியும் மேலோங்கியது. நீதிமன்ற விசாரணைகளின் முடிவில் அரசு தரப்பு தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டது மட்டுமல்லாது

குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட அனைவரும் விடுதலை செய்யப்பட்டு நட்டஈடும் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

தடைக்குள்ளான நாடுகளான அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளிலே கூடத் தமிழர் தரப்புச் செயற்பாடுகள் ஓரளவு தொடருகின்றன. எனவேதான் நோய்க்கான காரணகாரியங்களை அறிதலின் மூலம் நோயைக் கட்டுப்படுத்துவதும், நோயாளியைக் குணப்படுத்துவதும் சிறந்த வைத்தியனின் சேவையாக அமைகிறது.

எனவே தடைகள் மூலம் தமிழர் தரப்பின் மீது பிரயோகிக்கப்படும் அழுத்தங்களால் முற்றிலுமாகச் செயற்பாடுகள் நின்றாவிடுமா? என்பது போன்ற கேள்விகள் மக்கள் மனங்களில் இயல்பாக எழுவதும் அதற்கான பதில்கள் அவரவர் நிலைப்பாட்டில் வழங்கப்படுவதும் புலம்பெயர் வாழ்வில் பொதுவானதாகும். இந்த அடிப்படையில் ஐரோப்பியத்தடை இன்று நிகழுமாயின் போர் மேகங்கள் ஈழ வானில் இடிகளை முழக்கும். இரத்த ஆறு பெருக்கெடுத்தோடும்.

□ மே, 26, 'வைகறை' ஏடு, 2006

நாகரிகங்களின் மோதல்

அண்மையில் அன்ரன் பாலசிங்கம் அவர்கள் எழுதிய விடுதலை என்ற நூலைப் படிக்க நேர்ந்தது. பல்வேறு கட்டுரைகளின் தொகுப்பாக வெளிவந்திருக்கும் அந்த நூலில் அமெரிக்க வரலாற்று அறிஞர் சாமுவேல் ஹண்டிங்ரன் முன்வைத்த 'நாகரிகங்களின் மோதல்' என்ற வரலாற்றுக் கோட்பாடு தொடர்பாக, 'உலக வரலாறும் மனித விடுதலையும்' என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையில் பாலசிங்கம் அவர்கள் சுருக்கமாகவும், சுவைபடவும் சில விடயங்களைக் கூறியுள்ளார்.

அவற்றில் என் வாசித்தலுக்கூடாகப் பெறப்பட்டவை குறித்து சிறிது அலசலாம், என்று எண்ணுகின்றேன். சமகால, எதிர்கால உலக நெருக்கடிகளின் உச்சப் பரிமாணமாக வேறுபட்ட நாகரிகங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் இனங்கள் மோதிக்கொள்வது வாயிலாகவே மனித வரலாறு கட்டவிழ்ந்து செல்லும் என்பதே சாமுவேல் ஹண்டிங்ரனின் கோட்பாட்டு மையமாகும்.

அவரது கோட்பாட்டை மேலும் அழுத்தியுரைக்கு முகமாக 1997 ஆம் ஆண்டு 'நாகரிகங்களின் மோதலும் உலக ஒழுங்கை மீளமைத்தலும்' என்ற நூல் அவரால் மேலும் வெளியிடப்பட்டது. பனிப்போர் முடிவு கருத்தியல் முரண்பாடுகளையும், சிந்தாந்தச் சிக்கல்களையும் செயலிழக்க வைத்த நிலையில் சித்தாந்தங்களும், அரசியல் அமைப்பு வடிவங்களும், பொருளாதாரக் கட்டமைப்புக்களும் சமுதாயங்களின் தனித்துவத்தை ஆழ்ந்து அவதானிக்கத் தவறிவிட்டன. ஆனாலும் பண்பாட்டு அடையாளங்களே மனித சமூகங்களின் தனித் தன்மைகளை, அடையாளங்களை வரையறை செய்கின்றன. எந்த

மக்கள் கூட்டமும் தங்களை இனம் கண்டுகொள்ளவும், இனம் காட்டிக்கொள்ளவும் பண்பாட்டு அம்சங்களே ஆதாரங்கள்.

பண்பாட்டின் அதிஉயர் தோற்றமே நாகரிகம் எனலாம். சமூகங்களின் வரலாற்றுத் தொடர்ச்சியானது மனித நாகரிகங்களின் கதை சொல்லல்களாக முடிவுறாத தொடர்ச்சியாக நீள்கிறது.

இத் தொடர்ச்சியில் வளர்ச்சி பெற்ற, வளர்ச்சி பெற முயலும் பெரு நாகரிகங்கள் ஆதிக்கப் போட்டியை நிகழ்த்துகின்றன. முரண்பட்டுக் கொள்கின்றன. புரட்சிகள் எழலாம். விழலாம். சமூக மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கலாம். விதிவிலக்காக காலவெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து போன நாகரிகங்கள் இருந்தபோதிலும் பெரு நாகரிகங்கள் இந்தக் காலச் சூறாவளிகளையெல்லாம் கடந்து தாக்குப்பிடிக்கின்றன என்றெல்லாம் சாமுவேல் ஹண்டிங்ரன் கூறுகின்றார்.

இந்த 'நாகரிகங்களுக்கான மோதல்' வரலாற்றில் பெரிது, சிறிது என்ற எல்லைகளைக் கடந்து அனைத்து வகை மக்கள் கூட்டத்துக்கும் பொதுவானதாக அமைந்து விடுமா? என்ற கேள்வியே என் ஆழ்மனதில் நெருடிக் கொண்டிருந்தது.

சிறிலங்காவிலே இன்று நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இன முரண்பாட்டில் தமிழர், சிங்களவர்கள் ஆகிய இரு இனங்களும் மொழி, மதம், பண்பாடு என அனைத்திலும் வேறுபாடு கொண்டன. இந்த முரண்பாட்டினைத் தேசிய இன முரண்பாடாகவே உலகம் கண்டுகொள்கிறது. இவற்றை நாகரிகங்களுக்கிடையிலான மோதலாகவும் நோக்க முடியுமா, என்பது குறித்தே நான் சிந்திக்க விழைகிறேன்.

இஸ்லாமியப் பண்பாட்டு எழுச்சியின் வரலாற்றுப் போக்கு மேற்குலக கிறிஸ்தவ நாகரிகத்தோடு முரண்படுவதை இன்று நாம் காணுகின்றோம். பல கோடி முஸ்லிம் மக்கள் தமது மதத்தை நாகரிகச் சின்னமாக நோக்குவதை, தமது வாழ்வின் அர்த்த பரிமாணங்களை இஸ்லாமிய மத நம்பிக்கைகளுக்கு ஊடாகப் பெற முயல்வதை நாம் அவதானிக்க முடியும்.

இஸ்லாம் மதமானது சமூக, அரசியல், பண்பாட்டுக் கருத்துருவாக்கங்களைத் தீவிர நிலையில் வழிநிலைப்படுத்த

அன்ரன் பாலசிங்கம்

முயல்வதால் ஆயுதம் தாங்கிய இராணுவ வாதமாகவும் அது மாறிவிடுகிறது. சிறிலங்காவை எடுத்துக் கொண்டால் சிங்கள நாகரிகமானது தனது பண்பாட்டின் தனித்துவத்தையும், சிறப்பான அம்சங்களையும் வலுப்படுத்துவதாக எண்ணிக்கொண்டு அதனைத் தமிழ் நாகரிகத்தின் மீது திணித்துவிட முயற்சிப்பதாகக் கருதிக்கொள்ள முடியுமா, அல்லது தனது நாகரிகத்தின் இருப்புக் குறித்த அச்சம் காரணமாக தமிழ் நாகரிகத்தின் மீது மேலாதிக்கத்தை ஏற்படுத்தித் தமிழ் நாகரிகத்தைக் கட்டுக்குள் கொணர விழைந்ததன் விளைபொருளா இன்று நிகழும் கோர யுத்தம்?

மறுபுறத்தில் அரசியல் அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காகவே அதிகார சக்திகள் இனங்களுக்கிடையிலான முரண்களைக் கிளறி விடுவதாகக் கூறும் வாதங்கள் மேற்குறிப்பிட்ட கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் அர்த்தமிழ்ந்து போவதையும் நோக்க முடியும்.

நாகரிகங்களுக்கிடையில் ஏற்படும் முரண்நிலைப் போக்கே எதிர்கால உலக அரசியலையும், மானுடத்தின் வரலாற்றையும் தீர்மானிக்கும் என்ற 'சாமுவேல் ஹண்டிங்ரன்' நிலைப்பாடு உலகமயமாதலில் மேற்குலக கிறிஸ்தவ நாகரிகம் தனது பண்பாட்டு விழுமியங்களை சர்வதேசியப்படுத்தும் வேளைகளில் ஓரளவு பலம் வாய்ந்த நிலையில் காணப்படும்

சீன, இஸ்லாமிய நாகரிகங்களோடு மோதுகின்ற களங்களை உருவாக்கி வந்தபோதும் இன்றைய உலகின் போர்க்களங்களை நிர்மாணிப்பது இன நெருக்கடிகளால் விழைந்த இன மோதல்களே எனலாம்.

பிளவுபட்டு நிற்கும் பண்பாட்டு உலகங்கள் மத்தியில் ஒத்திசைவு ஏற்படாதென்றும், இந் நாகரிகங்கள் தங்களை உச்சநிலை வளர்ச்சிக்கு இட்டுச்செல்ல மாட்டாதவையென்றும் கூறும் 'ஹண்டிங்ரன்' இவற்றினால் பேரழிவுகளே விழையும் என்றும் எதிர்வு கூறுகிறார். இவ்வாறு நாகரிகக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் உலக உறவுகளை ஆராய முற்படும் ஹண்டிங்ரனை நோக்கிச் சில கேள்விகளையும் பாலசிங்கம் எழுப்புகிறார்.

- ஈராக் மீதான அமெரிக்கப் போரை கிறிஸ்தவ - இஸ்லாமிய நாகரிக மோதலாக மட்டுமே எடை போட முடியுமா?
- மேற்குலக கிறிஸ்தவ நாகரிகத்தைச் சேர்ந்த நாடுகள் மத்தியிலே எழும் முரண்பாடுகளை எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது?
- இஸ்லாமிய நாகரிகத்தைச் சார்ந்த நாடுகள் ஒரே பண்பாட்டு உலகமாக ஒன்றுபட்டு நிற்காது பிளவுபட்டு முரண்படுவதேன்?
- சீன தேசத்தை மேற்குலக கிறிஸ்தவ நாகரிகத்திற்கு விரோதமான சக்தியாக கருத முடியுமா?

மேலேயுள்ளவை அவர் எழுப்பிய கேள்விகளுள் முக்கியமானவை. அதைத் தொடர்ந்து

“மனிதர்களின் சமூக வாழ்வில் பண்பாடு முக்கியமானதே. பண்பாடானது சமூகங்களின் ஆன்மாவாக, சமூக உறவுகளுக்கு ஆதாரமாக, சமூக ஒழுங்கிற்கு அத்திவாரமாகத் திகழ்கிறது. எனினும் மனித அபிலாசைகளின் பரிமாணம் அகன்றது. அவற்றைப் பண்பாட்டு உலகுக்குள் முடக்கிவிட முடியாது”

என்ற கருத்தையும் பாலசிங்கம் அவர்கள் முன்வைக்கிறார்.

சுதந்திரமும், வாழ்நிலை முன்னேற்றமுமே மனித சமூகங்கள் யாவற்றினதும் பொதுவான விருப்பாய், வரலாற்றின் அசைவியக்கமாய் அமைந்து நிற்பதை யாராலும் மறுத்துவிட முடியாது. அதே வேளை சமுதாயங்கள் பண்பாட்டு உலகங்களினுள் சிறையுண்டிருப்பதையும் நிராகரித்துவிட முடியாது.

□ வைகறை, 2006

இனவாதம்

தமிழ், சிங்கள தரப்பினர் இருவரும் தத்தமது நிலைப்பாடுகளை விட்டுக்கொடுக்காத சூழ்நிலையிலே இருந்தபோதிலும் ஒஸ்லோப் பேச்சு வார்த்தைகளுக்கான நோர்வே அரசின் முயற்சியைப் புறந்தள்ள முடியாத கட்டத்திலேயே இரு தரப்பினரும் அங்கு சென்றதாகக் கருதிக் கொள்ளலாம். அங்கு நோர்வே எதிர்பார்த்தது நிகழவில்லை. அதன் விளைவுகளை மக்கள் வேறு கட்டங்கள் வாயிலாக அனுபவிக்கும் சூழ்நிலை உருவாகி வருகின்றது. தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் படுகொலைகள் நாட்டை உலுக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. குறுங்காலத்துக்குள்ளாகவே அல்லைப்பிட்டி, வங்காலை, பேசாலைப் படுகொலைகள் என நீட்சி பெற்று உச்சக்கட்டமாக கெப்பிற்றிக்கொலாவைப் படுகொலைகள் என நடந்தேறியுள்ளன. கெப்பிற்றிக்கொலாவையில் அரசியல் அதிகாரத்தில் எத்தகைய பாத்திரங்களையும் வகிக்காத 15 குழந்தைகள் அடங்கலாக 65 க்கும் அதிகமான சிங்கள மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டுள்ளார்கள்.

இந்தக் கொலைக்குக் காரணமானவர்களை யாராலும் கண்டுபிடித்துவிட முடியாது. எனவே இவ்வாறான மனிதப் படுகொலைகளைப் பயன்படுத்தி அரசியல் இலாபம் பெறுவதற்கான முயற்சிகளையே அதிகாரத்தை அனுபவிக்கும் தலைமைச் சக்திகள் மேற்கொள்ளும். உலக வரலாறுகள் எங்கனும் மனிதப் படுகொலைகள் தொடர்ந்த வண்ணமேயுள்ளன. இனத்தின் பேரால், மதத்தின் பேரால், மொழியின் பேரால், ஊரின் பேரால், உறவுகளின் பேரால் என இப்படுகொலைகள் நியாயப்படுத்தப்படுகின்றன. நாடுகள், இனங்கள், மக்கள் கூட்டம்

போன்றவை பிறிதொரு ஆக்கிரமிப்பாளனால் ஆக்கிரமிக்கப்படும் போதும், பலம் பொருந்திய நாடுகள் பொருளாதாரச் சந்தை வாய்ப்புக்களைத் தக்கவைத்துக் கொள்வதற்காக இராணுவ நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுகின்ற போதும் நிகழ்த்தப்படும் மனிதப் படுகொலைகள் மனித மாண்பினைச் சிதைக்கின்றன. காட்டுமிராண்டித்தனம் கட்டவிழ்த்து விடப்படுகின்றது.

ஆகவேதான் நாகரிக சமுதாயங்கள் மனித உரிமைகளையும், மனித உயிர்களையும் காப்பதற்காகப் பல்வேறு உடன்படிக்கைகளை, யாப்புக்களை, சட்டங்களை இயற்றி வந்துள்ளன. ஆனாலும் ஆளுமை படைத்த சமுதாயங்களால் இத்தகைய சட்டங்கள் தங்கள் நலன் சார்ந்து வெவ்வேறு விதங்களில் பிரயோகிக்கப்படும் வழக்கத்தையும் இன்றைய உலகில் நாம் காணுகின்றோம். இந்தச் சூழ்நிலையில் இன முரண்பாடு கூர்மையடைந்து முற்றிப்போயிருக்கும் இத் தருணத்தில் சராசரிச் தமிழ், சிங்கள மக்களிடையே இவ்வாறான மனிதப் படுகொலைகள் தீவிர இனவாதத்தையே மேலோங்கச் செய்யும். தமிழர் படுகொலைகளால் சிங்களவர்கள் மனம் மகிழ்வதும், சிங்கள உயிரிழப்புக்களால் தமிழர்கள் குதூகலம் அடைவதும் ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் மேலோங்கி நிற்கும். எல்லா இனங்களையும் சேர்ந்த நல்ல மனிதர்கள் கூட இத்தகைய மனோபாவத்துள் ஆழ்ந்து, அமிழ்ந்துவிடும்போது இனவாத அரசியல்வாதிகளுக்கு அரசியல் அதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக்கொள்வது சுலபமாகி விடுகின்றன.

சிங்கள இனவாதம் மேலும், மேலும் தீவிரமடைதல் தமிழ் மக்களுடைய தேசிய சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்துக்கு வலுச்சேர்க்கும், சர்வதேச அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுத்தரும் என்பதை வலுவான வாதமாகத் தமிழ்த் தேசியவாதிகள் கருதுகிறார்கள். ஆனால் சிங்களப் பேரினவாதமானது ஓர் எல்லைக்கு அப்பால் சர்வதேச சக்திகளைப் பகைத்துக் கொள்ளாது காலத்தை இழுத்தடித்தும், தந்திரோபாய காய் நகர்த்தல்களில் ஈடுபட்டும், அரைகுறைத் தீர்வுகளுக்கு இணங்கியும் தனது அரசியல் சித்து விளையாட்டுக்களைத் தொடரும் என்ற உண்மையை நாம் வசதியாக மறந்துவிடுகின்றோம்.

‘சர்வதேசப் பாதுகாப்பு வலைப்பின்னல்’ புரிந்த ரணிலிடமிருந்து தமிழ் மக்களைக் காப்பாற்ற முற்படுகையில் கிணறு வெட்டப் பூதம் எழுந்த கதையாய் இன்னுமொரு இனவாதப் பூதம் மேலும் வலுவான நிலையில் சர்வதேசத்தைத் தனக்குத் துணையாக அழைத்துள்ளமையை இங்கு நாம் நோக்க வேண்டும். மேலும் இலங்கைத் தமிழர் விடயத்தில் மத்திய அரசின் நிலைப்பாடுதான் தமிழக அரசின் நிலைப்பாடுமாகும் என்று தமிழக முதல்வர் கருணாநிதி வெளிப்படையாகக் கூறியுள்ளார். தமிழ் நாட்டுக்கு இந்த ஆண்டு இது வரையில் 3,500 க்கும் மேற்பட்ட ஈழத்தமிழ் அகதிகள் சென்றுள்ளார்கள். கடந்த பல ஆண்டுகளாகத் தமிழகத்திற்குச் சென்று தஞ்சமடைந்து முகாம்களில் வாழும் பல்லாயிரக்கணக்கான அகதிகளின் துயர் தோய்ந்த வாழ்வு சொல்லில் விபரிக்க முடியாதது. ஆயினும் இந்திய மத்திய அரசானது இலங்கையின் இறைமைக்குட்பட்டு இலங்கையின் தமிழ் தேசிய இனப் பிரச்சினையில் இலங்கை அரசுடன் முரண்படாது செல்கின்ற போக்கையே பட்டும்படாமலும் கடைப்பிடித்து வருகின்றது.

எதிர்காலத்திலும் இதே உத்தியையே இந்திய அரசு கையாளும். அதே சமயத்தில் இந்திய அரசானது மறைமுகமாக ஈழப் பிரிவினைக் கோரிக்கையைப் பலவீனப்படுத்தும் வகையில் இலங்கை அரசுக்குத் தேவையான சகல இராணுவ உதவிகளையும் வழங்கும். குறிப்பாகக் கடல் பிராந்தியத்தில் கூடுதல் உதவியை இந்தியா இலங்கைக்கு வழங்கும்.

எனவே இன்றைய உலகச் சூழலும், இந்தியச் சூழலும் ஈழத்தமிழ் மக்களுக்குச் சாதகமாயில்லாத சூழலில் எதைத்தான் செய்வது என்ற கேள்வி எழுகின்றது. மேற்குலகின் நண்பன் என்று கருதப்படும் ரணில், ஈழத் தமிழ் மக்களுக்குத் தீர்வை வழங்கியிருப்பார் என்பதை நான் நம்ப மறுத்தாலும் ரணில் அதிகாரத்தில் தொடர்ந்து இருந்திருந்தால் நிலைமைகள் மேலும் சிறப்பாகத் தமிழர் தரப்புக்கு அமைந்திருக்கும் என்பதையே இங்கு நான் கூற விரும்புகின்றேன்.

ஜனாதிபதித் தேர்தலுக்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பாக ‘மிலிந்த மொறகொட’ வழங்கிய பத்திரிகைப் பேட்டியில் ‘சர்வதேசப் பாதுகாப்பு வலைப்பின்னல்’ என்ற பொறி தமிழர்

தரப்புக்கு எதிராக அமைக்கப்பட்டதாகக் கூறியிருந்தார். அதன் விளைபொருட்களில் ஒன்றுதான் 'கருணா' என்பதும் அப்பேட்டியில் உள்ளடங்கியிருந்தது. இதனால் எழுந்த சர்ச்சையே ரணில் விக்கிரமசிங்கா சூட இருந்த மகுடத்தைக் குப்புறக் கவிழ்த்தது. ரணிலின் 'பாதுகாப்பு வலைப்பின்னலில்' நாடு துண்டாடப்படுவதிலிருந்து காப்பாற்றப்படும் என்ற உறுதிமொழி மேற்குலகினால் வழங்கப்பட்டிருக்கும் என்ற உண்மைக்கு அப்பால் தமிழர் தரப்பு அச்சப்படுவதற்குப் பெரிதாக ஏதும் இல்லையென்றே நான் எண்ணுகின்றேன். 'கருணா' குறித்த மிலிந்த மொறகொடவின் கூற்றுக்கள் சிங்களப் பேரினவாதத்தைத் திருப்திப்படுத்த மொழியப்பட்ட மிகைப்படுத்தப்பட்ட கூற்றுக்களாக அமையும் வாய்ப்புக்களையும் ஒதுக்கித்தள்ள முடியாது.

ஆனால் மறுபுறத்தில் ரணில் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று அதிகாரத்தைக் கைப்பிடித்திருந்தால் தமிழர் தரப்பு சர்வதேச மட்டங்களிலே இன்னும் ஆற்ற வேண்டியிருந்த அரசியல் பணிகளுக்கான கால அவகாசம் கிடைத்திருக்கும். இயக்கத்துக்கு எதிரான ஐரோப்பியத் தடை நிகழ்ந்திராது. உலகெலாம் புலம் பெயர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஈழத் தமிழ் மக்களுக்கும், தாய் நிலத்துக்குமான உறவு அமைதிச் சூழல் காரணமாக மேலும் அதிகரித்திருக்கும். அதனால் அமையும் பயணப் போக்குவரத்துக்களால் மேலும் மேலும் அந்த உறவு இறுக்கமடைந்திருக்கும்.

சகல நிறைவேற்று அதிகாரங்களையும் ரணில் பெற்ற நிலையில் ரணிலை, உலக அரங்கில் அம்பலப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பும், தமிழர் தரப்புக்குக் கிடைத்திருக்கும். இதற்கும் அப்பால் இனவாதப் படுகொலைக் களங்களிலே தற்காலிக அமைதிக்கான கால இடைவெளி இன்னும் சிறிது நீண்டு விரிந்திருக்கும். அதன் பேறுபயன் ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் தமிழர் தரப்புக்கே அதிகமானது.

□ வைகறை, 2006

இந்தச் சர்வதேச சமூகம்

கனடாத் தடைக்கு எங்களவர்கள் இங்கே கருத்தாதரவு தேடாததும் முக்கிய காரணங்களில் ஒன்றெனப், பேராசிரியர் சிவத்தம்பி கூறியிருந்தார். இது ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டிய விடயமாக எம்மவர்களால் கருதப்பட்டதா என்ற கேள்வியை என்னுள் புதைத்து மீட்க முனைகிறேன். ஏனெனில், சர்வதேச சமூகம் என்ற சொல்லாடலை எள்ளிநகையாடி ஈற்றில் அது குறித்த சிந்தனையைத் தவறவிட்டு, வெற்றுச் சுலோகங்களைத் தாங்கியதான கட்டுரையொன்றைத் இலண்டனிலிருந்து வெளியாகும் தமிழ் ஏடு ஒன்றில் அண்மையில் வாசிக்க நேர்ந்தது. 'சர்வதேசச் சமூகம் அல்லது 'அனைத்துலகம்' என்ற சொல்லாடல் இன்றோ அல்லது நேற்றோ தமிழ் பேசும் உலகுள் திணித்துவிடப்பட்டுப் பிரபலமான வார்த்தைப் பிரயோகம் அல்ல.

'உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுபடுங்கள்' என்ற ஏங்கல்சின் மிகப் புகழ் வாய்ந்த அறைகூவலுக்கு முன்பாகவே 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற எல்லைகளைக் கடந்து உலக சமத்துவத்தைக் காணவிழைந்த கணியன் பூங்குன்றனார் என்ற தமிழ்ப் புலவனுடைய கவிதை வரிகளுக்கூடாக உலக நோக்கு என்பது தமிழ்ப் பரப்பில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட விடயம்தான். அவற்றையெல்லாம் கடந்து, உலகம் சுருங்கிச் சிறுத்துக் கிராமம் ஆகிவிட்ட இன்றைய நிலையில் அந்த வார்த்தையானது, எங்கு நோக்கினும், எங்கு கேட்கினும் உலகப் பரப்பில் எல்லோரது செவிகளையும் சுலபமாகச் சென்றடைந்து விடக்கூடிய வார்த்தையாகவே விளங்கும்.

எப்படித் தமிழ் பேசும் மக்கள் என்று கூறுகின்றபோது அல்லது அவர்களது கருத்து என்று கூறுகின்ற பொழுது பெரும்பான்மைத் தமிழ் பேசும் மக்களால் ஆதரிக்கப்படும் ஓர் அமைப்பையோ அல்லது கட்சியையோ அவர்களது பிரதிநிதிகளாக முன்வைப்பதும், அவர்களது உரையாடல்களை எமது மக்கள் நலன் சார்ந்த பரப்புரையாகக் கொள்வதும் போலவே 'சர்வதேச சமூகம்' என்ற பதப் பிரயோகத்தையும் இங்கு நாம் நோக்கலாம். எவ்வாறு தமிழ் பேசும் மக்களுடைய தேசிய அபிலாசைகளைப் பிரதிபலிக்கும் கருத்துருவமாக 1977 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தல் முடிவுகளை ஆணையாகக் கருதி தமிழர் அமைப்புக்கள் செயற்பட்டன? எனவே சர்வதேச சமூகம் என்பது உலக நாடுகளில் வாழும் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசாங்கங்கள் என்ற கருதுகோளின் அடிப்படையில் சிந்திப்பதே இன்றைய உலகில் நடைமுறைச் சாத்தியமான விடயமாகும்.

பேரரசுகளின் மனித உரிமை மீறல்களைக் கண்டிக்கின்ற, சர்வதேச ஒப்பந்தங்களில் கைச்சாத்திட்ட அரசுகள் அந்த உடன்படிக்கைகளை மீறுகின்ற போது, மீற முனைகின்ற போது அதனை விமர்சிக்கின்ற, கண்டிக்கின்ற அரச சார்பற்ற நிறுவனங்கள், தன்னார்வக் குழுக்கள் இந்த உலகில் நிறைய உண்டு.

இதற்கும் அப்பால் அறிவுஜீவிகள், கலை இலக்கியவாதிகள், ஊடகவியலாளர்கள், கல்வியாளர்கள், இடதுசாரிகள், சூழலியலாளர்கள் என, எந்த ஆளும் வர்க்கங்கங்களின் நலன்களுக்கும் விலை போகாமல் சுயமாக மனித மேம்பாடுகளுக்கான நிலைப்பாடுகளை உலக அரங்கில் ஓங்கி ஒலிக்கவல்ல ஆற்றல் படைத்த மனிதர்கள் நிறையப் பேர் இந்த உலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இவைகள் எல்லாம் இணைந்ததுதான் இந்தச் 'சர்வதேச சமூகம்'! கியூபாவும், கென்யாவும், சோமாலியாவும். மாலை தீவும், இலங்கைப் பிரச்சினையில் கருத்துக் கூறினால் அதற்கு அர்த்தம் இருப்பதாக யாரேனும் கருதுவார்களா என்ற வினாவும் அக் கட்டுரையில் எழுப்பப்பட்டிருந்தது. ஒரு பேச்சுக்காகவேனும் இந்த நாடுகள் யாவும் எமது பிரச்சினை தொடர்பாக கருத்துக் கூறும் நிலையில் இன்றைய சூழ்நிலையில் உள்ளனவா,

என்பதையும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். மறுபுறத்தில் கியூபாவும், கென்யாவும், மாலை தீவும் இந்தியாவோடு மிக நெருக்கமான உறவுகளைக் கொண்ட நாடுகள்.

எனவே அவை கருத்துக் கூற முற்பட்டாலும் இந்தியாவோடு பகைத்துக் கொள்ளும் வகையில் இலங்கைப் பிரச்சினை தொடர்பாகக் கருத்துக்களை வெளியிட்டுத் தங்களை வீண் வம்பில் மாட்டிக் கொள்ள விரும்பமாட்டார்கள். இந்தச் சர்வதேச அரசியலை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். வுறிய நாடுகள், குட்டி நாடுகள் யாவுமே இந்தச் சர்வதேச அரசியலுக்குள் உள்ளடக்கம். எனவே இந்த எடுகோள் எல்லா நாடுகளுக்கும்மான வெளிவிவகார அரசியலில் ஏற்புடைய குறியீடாக அமைந்து விடுகிறது. அடக்குமுறைக்கு எதிரான ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான விடுதலைப் போராட்டத்தில் அறவியல் சார்ந்த போரியல் நிலைப்பாடுகளையும், பிற பணிகளையும் உலக அரங்கில் ஆணித்தரமாக நிலைநிறுத்த வேண்டிய பணி மாணுடத்தை நேசிப்பவர்களது விட்டுக்கொடுப்பற்ற பணியாகிறது.

இதனைச் சர்வதேச சமூகத்தின் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளவைக்கும் பணியாகவோ, கூக்குரலிட்டுக் காலில் விழுந்து மண்டியிட்டுப் பரப்புரை செய்யும் பிச்சைத் தொழிலாகவோ கொச்சைப்படுத்தினால் சர்வதேசத் தளத்திலே நிகழ்த்தப்பட வேண்டிய கருத்தாதரவுப் போர் பற்றிய தேடலை அடம்பிடித்து மறுக்கின்ற அபாயம் ஏற்படுகின்றது. அதியுயர் உளவு மூளைகள், நவீன தொழில்நுட்ப வசதிகள், இராணுவ ஆயுத பொருளாதார பலங்கள் அரசுகளின் இருப்புக்கும், இலகுவான சுரண்டலுக்குமான பாதுகாப்புக் கவசங்களையாயினும் மேற்கத்தேய நாடுகளில் நிலவும் தாராண்மை ஜனநாயகத்தை (Liberal Democrarcy) சாதகமாகப் பயன்படுத்த வேண்டியுள்ளது. இதற்கான அறிவியலையும், உபாயங்களையும் கற்றுக்கொள்ளாத வரைக்கும், உலகத்தின் உன்னதங்களை உள்வாங்கத் தயாரில்லாத மனோபாவம் நீடிக்கும். இது ஈழத்தமிழ் மக்களின் துயர் தோய்ந்த வாழ்வு நீடித்துக் கொண்டே செல்லுவதற்கு காரணமாய் அமைந்திடக் கூடாது. இதழியல் சார்ந்தவர்கள் எழுதும் வரட்டுக் கோட்பாடுகளும் இவற்றுக்குத் துணை போகலாகாது.

பேராசிரியர் சிவத்தம்பி

அளவெட்டியில், 1982 ஆண்டு இறைகுமாரனும், உமைகுமாரனும் கூட்டுப் படுகொலை செய்யப்பட்டு வயல்வெளியிலே வீசப்பட்ட வேளையிலே அந்தக் கொலைகளைக் கண்டித்து 'விமர்சனங்களுக்குக் கொலைகள் தீர்வாகாது' என்ற துண்டுப் பிரசுரம் யாழ் குடா நாட்டிலே விநியோகிக்கப்பட்டிருந்தது. நானும் கூட அந்தத் துண்டுப் பிரசுர விநியோகத்திலே ஈடுபட்டிருந்தேன்.

'விமர்சனங்களுக்குக் கொலைகள் தீர்வாகாது' என்ற சொல்லாடல் இப்பத்தியை எழுதும்போது என் மண்டையைக் குடைந்து அற்புதமான நினைவு மீட்டலைத் தர முனைகிறது. எத்தனையோ மணம் பரப்பிய மலர்கள் பறிக்கப்பட்ட பூமி எங்கள் ஈழத் தமிழ் மண். ஆகவேதான் ஆரோக்கியமான விமர்சனங்களை முன்வைப்பவர்களைக் கருத்துப் போர்க்களத்திலே கூட சாகடித்துவிடக்கூடாது. அரசியல் ஆய்வாளர்களும், வியூக வகுப்பாளர்களும், விமர்சகர்களும், சிந்தனையாளர்களும் நிறையவே எமது சமுதாயத்திற்குத் தேவைப்படுகிறார்கள்.

முரண்பாடுகளுக்கூடாக அதியுயர் தேர்வைக் காணவிழைவதே பண்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்தின் செல்நெறியாக அமையும். ஆரவாரக் கூச்சல்களுக்கு மத்தியில் மனித முகத்தை நாம் இழந்துவிடக் கூடாது. எந்த வஞ்சகமும், கோரமும் உருமறைப்புச் செய்யப்பட்டு மாயமானாகக்

காட்சியளித்தாலும் அதனுடன் போர் புரிதலென்பதும், வெற்றி கொள்ளப்படுதலென்பதும் கருத்தாதரவுக் களத்தில் மாத்திரமே சாத்தியப்பாடானது.

அக்கட்டுரையில் கூறப்படும் உலகப் பெரு ஊடகங்களை ஒதுக்கித்தள்ளுவோம் என்பது, வெறும் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டால் எழும் மொழிதலே ஆகும். அவ்வாறான ஊடகங்களில் வாய்ப்புக்கள் கிடைக்கும் வேளைகளைப் பயன்படுத்திக் கருத்தாதரவுத் தளத்திலே உலகை உணர வைக்கும் செயற்பாட்டை ஏன் நிகழ்த்த முடியாது?

பி.பி.சி.யை ஒட்டு மொத்தமாகவே சி.என்.என் உடன் ஒப்பிடுவதென்பது முட்டாள்தனமானது. பி.பி.சி.யைச் சாதகமாகக் கையாளுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் நிறையவே உள்ளன. அது குறித்துச் சிந்திக்கவும், உழைக்கவும் தயாரில்லாத நிலையில் அவை குறித்த வசைபாடல் என்பது சில ஊடகவியலாளர்களுக்கு மிக சுலபமாகி விடுகின்றன.

1960 களில் ஆரம்பித்த அமெரிக்க - வியட்நாம் யுத்தத்தின் போது, யுத்தத்திற்கு எதிராக உள்நாட்டில் உருவான மக்கள் எழுச்சியைப் புறந்தள்ள அமெரிக்க அரசினால் முடியவில்லை.

உலக சமாதானத்திற்கு 'பீற்றில்ஸ்' பாடகர்கள் ஆற்றிய பங்களிப்பை மறந்துவிட முடியுமா?

எனவே வரலாற்றில் இருந்து நாம் நிறையவே பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றன.

□ வைகறை, 2006

புஸ்பராஜா - ஒரு நோக்கு

கூடந்த சனிக்கிழமை — 01.04.2006 — புஸ்பராஜாவின் அஞ்சலிக் கூட்டத்திற்கு போயிருந்தேன். சிறு வயதிலிருந்தே என்னை நன்றாகத் தெரிந்தவர் புஸ்பராஜா. ஈழநாடு பத்திரிகையில் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்ட ஆனந்த விகடன் செவ்வியலிருந்து அவர் இறப்பை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் செய்தியை அறிந்து கொண்டேன். மனதில் எங்கோ ஓர் மூலையில் இனம் புரியாத சோகம் பற்றிக்கொண்டது. இறுதிக் காலங்களில் வெவ்வேறு அரசியல் நிலைப்பாடுகளை உடையவர்களாக நாம் இருந்தபோதிலும் ஆரம்பங்களில் எமக்கிருந்த தொடர்புகள், இணைந்து புரிந்த செயற்பாடுகள் நெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்தது.

எழுபதுகளில், பீறிட்டுக் கிளம்பிய தமிழ்த் தேசியவாதம் என்ற அலையால் உள்வாங்கப்பட்டவர்கள் நாம். என்னைவிட வயதில் பத்தாண்டுகள் முத்தவர் அவர் என்று எண்ணுகின்றேன். அவர் மயிலிட்டி, நான் தையிட்டி. இரண்டுமே அருகருகாக அமைந்த கிராமங்கள். இறுதி வரைக்கும் என்னுடனான அவரின் தொடர்புகள் கால இடைவெளிகளைக் கொண்டதாக இருந்தாலும் தொடர்ந்து கொண்டே வந்தன. சென்னை, பாரிஸ், சுவிஸ் என அவருடனான சந்திப்புக்கள் நீண்டு வந்துள்ளன.

எனது வழக்கிலே சாட்சியாக 1996 இல், நான் கைது செய்யப்பட்டு சுவிஸில் சிறை வைக்கப்பட்ட பொழுது மூன்று கடிதங்களை எனக்கு எழுதியிருந்தார். அதற்கான பதில் கடிதங்களை சிறையிலிருந்தே நான் எழுதியிருந்தேன். அந்தக் கடிதங்கள் ஈழப் போராட்டம் பற்றிய இருவரதும் கருத்து நிலைப்பாடு தொடர்பான விவாத உரையாடல்களாக அமைந்தன. இறுதியாகக் கனடாவில்

நான் கைது செய்யப்பட்டிருந்த வேளையில் எனக்கெதிராகச் சமத்தப்பட்ட பொய்க் குற்றச்சாட்டுக்களில் முக்கியமானதொன்று தொடர்பாக எனக்குச் சாதகமாக சாட்சியமளித்தவர். பாரிசில் அமைந்திருந்த கனடா தூதுவராலயத்தில் இருந்தவாறே சாட்சியமளிப்பதற்கான முத்தரப்புத் தொலைத்தொடர்புகள் அவருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தன. அவர் கூறிய சாட்சியத்தால் என் மீது போர்த்தப்பட்ட பொய் களையப்பட்டது.

எப்போதும் மரணத்தின் நிழல் படிந்திருக்கும் ஈழத்தின் தெருவொன்றில் பிறந்தவன் நான் என்று கூறிய புஸ்பராஜா 'ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்' என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார். எந்த மனிதனுக்கும் வரலாற்றில் அவன் வகித்த பாத்திரம் தொடர்பாக அவனது சாட்சியத்தை வழங்கும் பூரண உரிமை உண்டு. வரலாறு அது குறித்த தீர்ப்பை வழங்கும். வரலாற்று ஆசிரியர்களும், ஆய்வாளர்களும் திறனாய்வு, மீளாய்வு என்று தொடருவார்கள். சமகாலத்தவர்கள் என்ற வகையில் எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அபிப்பிராயங்கள் உண்டு. அந்த நூலை இது வரையில் நான் வாசிக்கவில்லை. அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் அந்த நூலை வாங்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்று எண்ணியிருந்தேன். அங்கு காணப்படவில்லை. முருகன் புத்தகசாலைக்கு சென்றிருந்தேன். அங்கும் விற்றுத் தீர்ந்து விட்டன.

அஞ்சலிக் கூட்டத்தில் புஸ்பராஜாவின் நினைவுகள் தொடர்பாகச் சில வார்த்தைகளாவது கூற வேண்டும் என்று எனது மனது துடித்தபடி இருந்தது. ஆனாலும் அவரது புத்தகத்தைப் படிக்காத பட்சத்தில் கூறப்போகும் வார்த்தைகள் முழுமையடையாதவை மட்டுமல்ல எத்தகைய கருத்துக்களை, நிலைப்பாடுகளை அந் நூலின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பது தெரியாத நிலையில் எனது வெளிப்பாடு பூரணமாக அமையாது என்ற உள்ளுணர்வு என்னை உறுத்தியது. அந்த உள்ளுணர்வையும் மீறி சில வரிகளை எழுதலாம் என்று எண்ணியதன் விளைவே இது.

1975 இல் காங்கேசன்துறை இடைத்தேர்தலுக்குப் பின்னர் தமிழ் இளைஞர் பேரவையைச் சார்ந்த ஓரணியினர் அன்றைய தமிழர் கூட்டணியின் தலைமை மீது கடுமையான விமர்சனங்களை முன் வைத்தார்கள். மிதவாதக் கோட்பாடுகளை மீறிய இளைஞர்

குழாம் புதியவகைச் சிந்தனைத் தடத்தில் கால் பதிக்கும் காலமது. குறிப்பாக அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் இளைஞர் பேரவையைத் தன் கட்டுப்பாட்டை மீறிப் போகாத வகையில் கடும் பிடிக்குள் வைத்திருக்கிறார் என்பதும் அதில் ஒன்றாகும்.

மேடைகளில் தமிழர்களின் உரிமைக்காக கோசம் போட்ட அன்றைய மேட்டுக்குடித் தமிழ்த் தலைமைகள் சராசரித் தமிழ் மக்களிடமிருந்து அந்நியப்பட்டுள்ளார்கள் என்ற உண்மையை உணர்ந்து கொண்டதால் இளைஞர்களுக்கு ஏற்பட்ட விரக்தியே இது.

இந்த வேளையில் சிறையின் உள்ளேயிருந்து விடுதலையாகி வெளியே வந்த புல்பராஜா அந்த அணியோடு நெருக்கமானார். ஏற்கனவே அவரது குடும்ப உறுப்பினர்கள் சிலர் அந்த அணியோடு இணைந்து செயற்படத் தொடங்கியிருந்தார்கள். அந்த அணியினரால் எரிமலை என்ற பத்திரிகை வெளியிடப்பட்டது. பின்னர் அவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட புலோலி வங்கிக் கொள்ளை பல பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தியது. அதில் ஈடுபட்டவர்களில் பலர் கைது செய்யப்பட்டார்கள். ஒளித்து வைக்கப்பட்ட பணம், நகைகள் போன்றவற்றின் ஒரு பகுதி புல்பராஜா வீட்டில் இருந்து மீட்கப்பட்டதாகவும், கொள்ளையைப் புரிந்தவர்கள் புல்பராஜா வீட்டில் தலைமறைவாகத் தங்கியிருந்ததாகவும் பத்திரிகைச் செய்திகள் கூறியிருந்தன. இது தொடர்பாகவே புல்பராஜாவின் சகோதரி புல்பராணி கைது செய்யப்பட்டு மிகுந்த சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தார்.

நான் மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகள் மூலம் அறிய முற்படுவது என்னவெனில் மிதவாதத் தலைமைகள் மீது புல்பராஜா கொண்ட முரண்பாடு வலிமை படைத்ததாக அமைந்ததா என்பதை அறிந்து கொள்வதற்காகவே. 1977 ஆம் ஆண்டு தேர்தலுக்குப் பின்னால் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி மகத்தான வெற்றி பெற்று வந்தபோது அவர்களால் தொகுதி அடிப்படையில் சில தமிழ் இளைஞர்களுக்குத் தொழில் நியமனங்கள் வழங்கப்பட்டன.

வங்கி, பாடசாலை, விவசாயம் போன்ற துறைகளில் கூட்டணியின் தீவிர ஆதரவாளர்களில் சிலருக்கு வேலைவாய்ப்புக் கிடைத்தன. அந்த வகையில் காங்கேசன்துறைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக

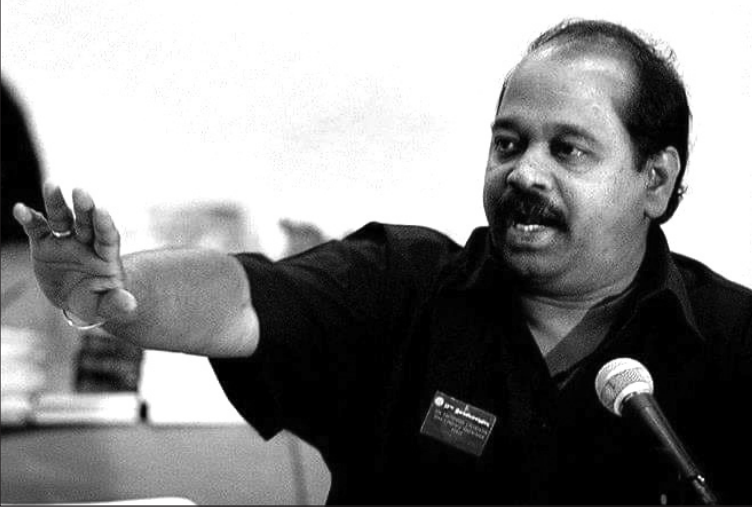
இருந்த அமிர்தலிங்கத்தால் புஸ்பராஜாவுக்கும் விவசாய உத்தியோகத்தர் பதவி வழங்கப்பட்டது. அந்த வேளையில், புஸ்பராஜாவின் குடும்ப நிலைமை மிக மோசமாக இருந்தது உண்மைதான். ஆனாலும் இத்தகைய தொழில் நியமனங்கள் சர்ச்சைகளை இளைஞர் மத்தியில் ஏற்படுத்தியிருந்தன. நண்பர்கள் சிலரோடு நான் பாரிசில் புஸ்பராஜா வீட்டுக்குச் சென்றபோது அமிர்தலிங்கமும், அவரும் இணைந்து எடுத்துக் கொண்ட புகைப்படம் சுவரின் நட்ட நடுவே காணப்பட்டது. அமிர்தலிங்கத்திற்கு புஸ்பராஜா வாழ்நாள் முழுவதும் விசுவாசமாக இருந்தார் என்று ‘தீராந்தி’யில் அஞ்சலிக் கட்டுரை எழுதியுள்ள அ. மார்க்ஸ் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே தான் மிதவாதத்தை முற்றாக மறுதலிக்கவும் முடியாமல் அதேவேளை தங்களால் கனவு காணப்பட்ட ஆயுத அரசியலை பூரணமாக நடைமுறைப்படுத்துவதிலே சிக்கற்படுபவராகவும் புஸ்பராஜா காணப்பட்டார் போன்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

வெற்றி பெற்றவர்களால் மட்டுமே எழுதப்படும் வரலாற்றில் உண்மையின் முற்றான தரிசனத்தை எவருமே பெற முடியாது என்பது போல் மறுதலையாக வெற்றி பெற்றவர்கள் தவிர்ந்த மற்றைய ஏனையோரால் கூறப்படும் வரலாறும் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டியதே என்பதில் சனநாயக விரும்பிகள் எவருக்கும் மாறுபாடு இருக்க முடியாது.

புஸ்பராஜா எழுதிய ‘சுழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்’ என்ற நூல் எனது கைக்கு உரிய நேரத்தில் கிடைக்கவில்லையெனச் சொல்லியிருந்தேன். இதை எழுதுகிற வேளையில் எப்படியோ நூல் கைக்கு வந்துவிட்டது.

“இது ஒரு ஆய்வு நூலல்ல. ஆய்வாளர்களுக்கெல்லாம் பயன்படப் போகிற முதன்மை ஆவணம். ஒரு போராளியின் நேரடிச் சாட்சியம். வரலாறுகள் எழுதப்படும்போது பல்வேறு பார்வைக் கோணங்கள் சாத்தியம். கோணங்களுக்கு ஏற்ப வரலாறுகளும் வேறுபடும்”

என பக்கம் 2 இல் காணப்படுகின்ற வரிகளைப் வைத்துக்கொண்டே இந்த நூலுக்குள் நுழைகின்றேன்.

சி.புஸ்பராஜா

வரலாற்றில் முக்கிய பாத்திரத்தை வகித்தவர்கள் எல்லாம் நிறைய விடயங்களை, தகவல்களைத் தெரிந்தவர்களாக இருந்தபோதும் எதையும் எழுதி வைக்காமல் விட்டுவிட்டார்கள் என்ற ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்துவதாகவும் எனவே ‘தெரிந்தவைகள், தெரியாதவைகள், கேள்விப்பட்டவைகள் என்ற வகையில் தகவல்களைத் திரட்டி இந்நூலை எழுத வேண்டும் என ஆசைப்பட்டேன்’ எனப் புஸ்பராஜா கூறுகின்றார்.

அந்த ஆசையை ஆழ்மனத்தில் இருத்தி அந்த அசைவியக்கத்தின் மூலம் பயணித்த புஸ்பராஜா நூலை வெளியிட்டதன் மூலம் தனது இலக்கினை அடைய பெரும் முயற்சி எடுத்துள்ளார். நுழைவாயிலில் நான் சொல்ல நினைப்பது என்று விளித்து நிற்கும் முகவுரையில்

“உரிமைப் போராட்டமாக இருந்த எமது போராட்டம் படிப்படியாக விடுதலைப் போராட்டமாக மாறி இப் போராட்டத்தின் தலைமையை இளைஞர்களின் கைகளில் எடுத்த முன்னோடிகளில் நானும் ஒருவன். காலத்தின் கட்டாயம், நானும் இளைஞர்களின் ஒரு தலைவனாக எனது பொறுப்பை, எனது கடமையை எனது சக்திக்குட்பட்ட வரை நிறைவேற்றியிருக்கின்றேன்” (பக். 12)

என்று கூறும்போது அந்த வரிகள் எனது மனதில் ஏமாற்றத்தையும், திருப்தியின்மையும் தோற்றுவிக்கின்றன.

1975 ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 7 ஆம் தேதி யோகேஸ்வரன் வீட்டில் கூட்டப்பட்ட தமிழ் இளைஞர் பேரவைக் கூட்டத்தில் இளைஞர்களின் பெரும்பான்மை கூட்டணியுடன் ஒத்துப்போவதாகவே தீர்மானித்தது. ஏனெனில் கூட்டணி அன்றைய காலகட்டத்தில் மிகப்பெரிய சக்தியாக விளங்கியது. உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட நிலையில் வாழ்ந்துவந்த தமிழ் மக்களின் ஒருமித்த தேசிய உணர்வு தமிழ்த் தேசியத்தை எழுச்சி பெறச் செய்ததோடு, தமிழ்த் தேசியம் என்ற கருத்தியலாகவும் உருவாக்கம் அடைந்திருந்தது.

அன்றைய கூட்டத்தில் புஸ்பராஜாவும், அவரது நண்பர்களும் 'தமிழ் இளைஞர் பேரவையைத் தமிழர் கூட்டணியின் இளைஞர் அமைப்பாக மாற்றுவதற்குத் துணை நிற்பதன் மூலம் தமிழ் பேசும் மக்களுக்குத் துரோகம் செய்வதற்கு நாம் தயாராக இல்லையென்பதையும் தமிழர் கூட்டணி சிறந்த பாராளுமன்ற அமைப்பாக இருக்க முடியுமே தவிர தமிழ் மக்களின் விடுதலை இயக்கமாக முடியாது' என்பதை வலியுறுத்திக் கூறி தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து வெளியேறுவதாக சொல்லப்படுகின்றது (பக். 130). பின்பு பிரிந்து வந்த அணியினரால் (புஸ்பராஜா உட்பட) தயார்படுத்தப்பட்டு, 1975 ஆம் ஆண்டு யூன் மாதம் 14 ஆம் தேதி யாழ்ப்பாணம் மைற் மண்டபத்தில் தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தின் முதலாவது கட்டுமானக் கூட்டம் இடம்பெறுகின்றது. அக்கூட்டத்தில் 'எமது மக்களின் போராட்டம் என்பது தரப்படுத்தலை எதிர்த்தோ, தமிழ் மொழிக்கு அரசு அந்தஸ்து கேட்டோ, வேலை வாய்ப்புகளில் சம உரிமை கேட்பதோ அல்ல. எமது இழந்த பிரதேசங்களை மீட்பதற்கான போராட்டம்' என்ற கருத்து வைக்கப்படுகின்றது. 'விடுதலைப் போராட்டமானது வடக்கு, கிழக்கில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்களின் மக்களின் விடிவுக்காக மட்டுமல்லாது மலையகத்தில் துன்பப்படும் 10 இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட மலையகத் தொழிலாளர்களின் விடுதலைக்குமான போராட்டம் என்றும், உழைக்கும் மக்களான பாட்டாளிகள், தொழிலாளிகள் தலைமை தாங்குகின்ற மக்கள்

யுத்தம் ஒன்றின் மூலம் விடுதலைக்கான வழி சமைக்கப்படும்' என்றும் கொள்கைப் பிரகடனங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன.

ஆகவே தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்க உருவாக்கம் என்பது தமிழர் கூட்டணித் தலைமைகள் தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலையை முன்னெடுக்க முடியாது என்ற முடிபின் அடிப்படையினை வைத்தே ஆரம்பிக்கப்பட்டதென்பது வெளிப்படை உண்மை. இதனை ஏற்றுப் பிரிந்தவராகவும், பிரிந்த பின்பு தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்க அமைப்புப் பணிகளில் தன்னைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டவராகவும் புஸ்பராஜாவைக் காணுகின்றோம்.

இனி 1975 ஆம் ஆண்டு யூனில் இருந்து 1977 ஆம் ஆண்டு யூலை வரையிலான செயற்பாடுகளில் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் என்ற அமைப்பு எத்தகைய தாக்கத்தை விடுதலைப் போராட்ட வரலாற்றில் விளைவித்தது என்ற நியாயமான கேள்வி எழுகின்றது. பிரான்சிஸ் (கி.பி. அரவிந்தன்), புஸ்பராஜா போன்றோர் சிறையிலிருந்த வேளையில் 1976 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 10 ஆம் தேதி புலோலி மக்கள் வங்கிக் கொள்ளை நடைபெற்றது. இக் கொள்ளை தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த தங்க மகேந்திரன், சந்திரமோகன் ஆகியோரால் நிகழ்த்தப்பட்டது. அந்தச் சமயத்தில் ஈரோஸ் பாலகுமாரன் அந்த வங்கியில் முகாமையாளராக கடமையாற்றியிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கூட்டணியை விட்டு வெளியேறி வந்து புதிதாக அமைப்பை நிறுவியவர்களுக்கு இயல்பாகவே நிதிப் பிரச்சினை எழுந்திருக்கும். எனவே துடிப்பான இளைஞர்கள் இவ்வாறு ஓர் கைங்கரியத்தில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார்கள். கட்டுப்பாடு, சிறந்த பயிற்சி, முன் அனுபவம் போன்றவை இல்லாத காரணங்களினால் இறுதியில் எல்லோருமே அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள். இந்த அனுபவங்களுக்கூடாக நடைமுறை ரீதியில் புதிய தந்திரோபாயங்களை வகுப்பதற்குப் பதிலாக உள்வட்டத்திற்குள் ஒருவரையொருவர் குற்றஞ்சாட்டும் சேறு பூசல்களே நிகழ்ந்தன.

இதற்கு வலுச்சேர்ப்பது போல் புல்பராஜாவும், தங்க மகேந்திரன், சந்திரமோகன் போன்றோரைக் குற்றவாளிக்கூண்டில் நிறுத்திக் குற்றப்பத்திரிகை வாசிக்கின்றார். இதோ பின்வருமாறு,

“எந்த அறிவுரையையும் சந்திரமோகனோ, தங்க மகேந்திரனோ கேட்டுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. தங்களுக்கே உரித்த வேகத்தை இருவரும் காட்டினார்கள். தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தின் அனைத்து அங்கத்தவர்களையும் பயன்படுத்தினர். யாழ்பாணம் தொடக்கம் கொழும்பு வரை ஓடித் திரிந்தனர். சைக்கிள் முதற் கொண்டு வாகனம் வரை விலைக்கு வாங்கினர். பொலிசார், இரகசியப் பொலிசார் அனைவரையும் குருடர்கள், மடையர்கள் என நினைத்தனர். தாம் மட்டுமே விழித்திருப்பதாகவும், தம்மைச் சுற்றியுள்ள அனைவரும் தூங்குவதாகவும் கனவு கண்டனர்.

இயக்கத்தின் தலைமைப்பீடம் தொடக்கம் அடிமட்டத் தொண்டர் வரை சாதாரணமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டார்கள். இயக்கத்தில் ஆண்கள் தொடக்கம் பெண்கள் வரை சகல வயதுக்காரர்களையும் தேவையில்லாது பயன்படுத்தியிருந்தார்கள். குட்டி போட்ட பூனை போல் அங்குமிங்கும் எல்லோரையும் காவித் திரிந்தார்கள். தமது அனுபவமின்மையையும் தட்டிக்கேட்கத் தலைமையில்லாத சந்தர்ப்பத்தையும் வெளிப்படையாகக் காட்டினார்கள். முடிவில் அனைவரும் சுற்றி வளைக்கப்பட்டனர்” (பக். 192).

தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் என்பது அது இயங்கிய காலத்தில் புரிந்த முதலாவதும், கடைசியுமான இராணுவ நடவடிக்கையாக இக்கொள்ளையை நோக்க முடியும். அதுவும் கூட தலைமைகள் உள்ளேயிருந்த வேளையில் நிகழ்த்தப்பட்டது. எனவே தலைமைகள் வெளியே இருந்திருப்பின் அது கூட நடைபெற்றிருக்குமா? என்ற சந்தேகம் இயல்பாகவே எழுகின்றது.

“புலோலி வங்கிக் கொள்ளைக்குப் பின் தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கம் குறித்து எனக்குப் பெரும் ஆர்வம் இருக்கவில்லை. சிறையில் நாங்கள் பேசிக்கொண்டது போல, தமிழ் இளைஞர் பேரவையுடன் இணைந்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் பிடியில் இல்லாது தனித்துவமாக இயங்கிக் கொள்ளலாம் என்பதில் எனக்கு ஆர்வம் இருந்தது” (பக். 227)

எனப் புல்பராஜா ஓப்புதல் வாக்குமூலம் அளிக்கிறார்.

இங்கு மிகப் பெரிய முரண்பாடு தொக்கி நிற்கின்றது. ஏனெனில் தமிழ் இளைஞர் பேரவை என்பது முழுக்க, முழுக்க தமிழர் கூட்டணியின் கட்டுபாட்டில் அன்று இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. புல்பராஜாவும், அவரது நண்பர்களும் 'தமிழ் இளைஞர் பேரவையைத் தமிழர் கூட்டணியின் இளைஞர் அமைப்பாக மாற்றுவதற்குத் துணை நிற்பதன் மூலம் தமிழ் பேசும் மக்களுக்குத் தாம் துரோகம் செய்ய முடியாதென்றும், தமிழர் கூட்டணி சிறந்த பாராளுமன்ற அமைப்பாக இருக்க முடியுமே தவிர தமிழ் மக்களின் விடுதலை இயக்கமாக இருக்க முடியாதென்றும்' கூறியே தமிழ் இளைஞர் பேரவையில் இருந்து வெளியேறினார்கள். எனவே மீண்டும் இளைஞர் பேரவையுடன் இணைந்து கூட்டணியின் கட்டுள் இருந்து விடுபட்டு சுதந்திரமாக இயங்குதல் என்பது நடைமுறைச் சாத்தியமற்றது.

இணைப்புகள் தொடர்பான முயற்சிகள் தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டன. தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களால் எதையும் செய்ய முடியவில்லை. ஆளுக்காள் சேர்ந்துபோய் ஓய்ந்து கிடந்தார்கள். 1977 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 21 ஆம் தேதி இலங்கையின் தேசிய அரசுப் பேரவைக்கான பொதுத் தேர்தல் அறிவிப்பு வந்த வேளையில் மேலும் சுவையான சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. எந்தத் தமிழர் கூட்டணியிலிருந்து அதை நிராகரித்து இவர்கள் வெளியேறினார்களோ அந்தக் கூட்டணி பங்கு பற்றிய சுதந்திரத் தமிழ் ஈழத்தைப் பெறுவதற்கான ஆணையென்று கூறப்பட்ட 1977 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் கூட்டணிக்கு ஆதரவு தெரிவித்துத் தேர்தல் பிரச்சாரங்களில் அவர்களுக்கு உதவுவதா? இல்லையா? என்ற சிக்கல் ஓய்ந்து கிடந்து உதிரியான தமிழ் ஈழ விடுதலை இயக்கத்தவர்களுக்குள் எழுந்திருந்தது. அதனால் அவர்கள் மேலும் பிளவுண்டனர்.

அத்துடன் அந்த அமைப்பு முற்று முழுதாகவே இயங்காமல் சிதைந்துபோன வரலாறு எம் முன்னே இருக்கிறது. 1960, 1970, 1980 களில் எழுந்த தமிழ்த் தேசியவாதம் என்ற பேரலையானது சிங்களப் பேரினவாத அரசு ஒடுக்குமுறை பிரசவித்த வரலாற்றுக் குழந்தையே. ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் பேசும் மக்களை ஒன்றுதிரளச்

செய்த வகையில், சனநாயகப் பண்புகளை தன்னகத்தே கொண்டிருந்த வகையில் அந்தத் தமிழ்த் தேசியவாதமானது முற்போக்கான பல குணாம்சங்களைத் கொண்டு விளங்கியது. இரு வேறுபட்ட தேசிய இனங்களுக்கிடையிலான முரண்பாட்டை பெருந் தேசியத்தின் அரசு பயங்கரவாதம் மேலும் விரிவாக்கிக் கொண்டிருந்த வரலாற்றுச் சூழலை அன்றைய தமிழ், சிங்கள இடதுசாரிகள் தொலைநோக்குடன் அவதானிக்கத் தலைப்படவில்லை. தமிழ், சிங்களத் தொழிலாளர்கள் வர்க்க ரீதியில் ஒன்றுபடுவதன் மூலமே முதலாளித்துவத்தை முறியடித்து தமிழ் தேசிய முரண் சிக்கலை வெற்றி கொள்ளலாம் என்ற கனவுலக மாயையில் மூழ்கியவர்களாக அன்றைய இடதுசாரிகள் காணப்பட்டார்கள். 'உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுபடுங்கள் என்று உரக்கக் கூவியதில் இவர்கள் சக்தி வீணே விரயமாகியது.

அண்மையில் நான் வாசித்த 'உயிர்நிழல்' (ஜனவரி - மார்ச், 2006) இதழில் தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் எதை நோக்கி? என்ற கட்டுரையை எழுதியுள்ள வி. சிவலிங்கம் 'தேசியவாதம் என்பது வலதுசாரிச் சந்தர்ப்பவாதிகளின் தந்திரோபயமே தவிர வேறு எதுவுமல்ல. தமது இருப்பைப் பலப்படுத்தவும், அதிகாரத்தைக் கைப்பிடிக்கவும் தேசியவாதம் என்ற கோசத்தை இவர்கள் முன்வைக்கின்றனர். இந்த மூலோபாயத்தைக் கையாள்வதில் தமிழ், சிங்கள அரசியல் சக்திகள் மத்தியிலே வேறுபாடுகள் இல்லை' (பக். 31) என குறிப்பிடுகின்றார்.

இங்கு இவர் ஒடுக்குமுறையை நிகழ்த்தும் பேரினவாதத்தின் திட்டமிடப்பட்ட அரசு பயங்கரவாதத்தை, பேரினவாத ஒடுக்குமுறை காரணமாக அழிந்துபோகும் தேசியச் சிறுபான்மை இனத்தின் முற்போக்கான தேசிய விழிப்புணர்வு என்ற பிரக்ஞையையுடன் எந்த அடிப்படையில் ஒப்பிடுகின்றார்? என்ற கேள்வி எனக்குள் எழுந்தது. எனவே இதிலிருந்து புலப்படுவது யாதெனில் பழமை பேண் இடதுசாரிகள் இன்னும் தேசிய இனங்கள் தொடர்பான தங்கள் பழமையான அணுகுமுறையுள் சமகால நிகழ்வுகளை உள்வாங்கிப் 'புதியன புகுதலை' ஏற்படுத்தத் தயார் நிலையில் இல்லை என்பதே!

இந்த விடயங்களை இங்கே நான் குறிப்பிட வேண்டியவனாக உள்ளேன். ஏனெனில் அன்றைய காலகட்டத்தில் தமிழர்

கூட்டணியுடன் முரண்பட்டு நின்று, தமிழ்த் தேசியத்தின் பால் ஈர்க்கப்பட்ட இளைஞர்களில் சிலர் இடதுசாரிக் கருத்தியல் கோட்பாடுகளால் கவரப்பட்டவர்களாக இருந்தார்கள். மார்க்சீய தத்துவங்களை கரைத்துக் குடிப்பதன் மூலமும், அந்த வழிகாட்டல்களை தமிழ்த் தேசிய இருத்தலுக்குப் பிரயோகிப்பதன் மூலமும் தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போரில் பாய்ச்சலை நிகழ்த்த முடியுமென்று நினைத்தோர் ஒரு சாரார். எதிரியான சிங்கள அரசுக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று பொங்கியெழுந்த சாகசப்பிரியர்கள் இன்னொரு புறம். மீண்டும் கூட்டணியோடு சங்கமம் ஆகியவர்கள் மறுபுறம். நிதானமும், அமைதியும் கொண்டு நீண்டகால நோக்கில் அனைத்து வளங்களையும் முடிந்தளவில் பயன்படுத்திக் கொண்டு வலுப்படைத்த விடுதலைக் கட்டமைப்பு ஒன்றை நிறுவ வேண்டும் என்ற மனஉறுதியோடு நடை பயின்றவர்கள் எனப் பல்வேறு வகைப்பட்டவர்களை நிரைப்படுத்தலாம்.

எனவே தமிழ் ஈழ விடுதலை அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு இரண்டாண்டுகளில் அது குலைந்து போய்விட்டதாயின் மேற்குறிப்பிட்டவர்களில் எந்தச் சார்புடையோர் அதில் அங்கம் வகிக்க நேர்ந்தது என்பது குறித்து என்னுள் சிந்தித்துப் பார்க்கின்றேன்.

(முதற் பதிப்பில் மூன்று அத்தியாயங்களாக இருந்த கட்டுரை இங்கு ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.)

□ கனடா உதயன், ஏப்ரல் 2006

யொன். கணேசமூர்த்தி - ஓர் அஞ்சலி

காங்கேசன்துறை கணேசமூர்த்தி இலங்கை அரசு படையினரால் ஓகஸ்ட் 4, 2006 அன்று சுட்டுக் கொல்லப்பட்ட வேளையில் நான் எழுதியது!

வழமை போல் அன்றும் காலையில் எழுந்தவுடன் பல்லைத் துலக்குவதற்கு முன்பாகவே கண்ணியின் முன்பாக அமர்ந்து கொண்டு இணையத் தளங்களுக்குள் நுழைந்து கொண்டேன்.

இணையத் தளங்களுக்கூடாக ஒரு சுற்றுச் சுற்றி வரும் வேளையில் நிதர்சனத்துக்குள் புகுந்த எனக்குத் 'தின்னவேலியில் வங்கி முகாமையாளர் சுட்டுப் படுகொலை' என்ற செய்தி தடுத்து நிறுத்தியது. அந்தச் செய்திக்குள் ஆழப் புகுந்தபோது என்னோடு சிறுவயது முதற் கொண்டே பேசிப் பழகிய, கவிதை - பேச்சு - நாடகம் - அரசியல் போன்ற துறைகளில் கூட்டாக இணைந்து இயங்கிய, அரசியல் முரண்பாடுகள் குறித்துப் பலமுறைகள் என்னோடு கடுமையாக விவாதித்த, என்னைவிடக் குறைந்தது பத்து வருடங்களாவது வயதில் மூத்த 'கணேசமூர்த்தி அண்ணை' என என்னால் வாஞ்சையோடு அழைக்கப்பட்ட அந்தப் பன்முக ஆளுமை கொண்ட படைப்பாளி, கலை இலக்கியவாதி தின்னவேலித் தலங்காவல் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு மிகச் சமீபமாக 'ஹெல்மட்' அணிந்த நிலையில் தரையோடு தரையாக வீழ்த்தப்பட்டுக் கிடந்த நெஞ்சை அதிரவைத்த அந்தக் காட்சி, அது எழுப்பிய துயரம் வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்தப்பட முடியாதது.

பொன்.கணேசமூர்த்தி

மரணம் வாய் பிளந்து நிற்கும் அந்தப் பூமியில் கொடுரமாக வீழ்த்தப்பட்ட உன்னருகில் உன்னவள் திலகமணி நினைவைக் கொன்று, வேதனையைக் கொன்று ஒரு நடைப் பிணமாய் குந்தியிருக்கும் பேய் அறைந்த நிலை என்னை இதனை எழுத வைக்கின்றது.

அரசியல் அதிகாரத்தை வென்றெடுக்க நீ துப்பாக்கி ஏந்தவில்லை. இன்னும் ஒருபடி மேலே சென்று கூறுவதானால் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் சீர்குலையும் தருணங்கள் வரை கூட்டணியின் மிதவாதப் பாதையோடு ஒத்துப் போனவன். தமிழ் இளைஞர் பேரவைக் காலங்களில் உமாமகேஸ்வரனுக்கு நெருக்கமான நண்பன். வர்க்கப் பார்வையோடு கூடிய இடதுசாரிச் சிந்தனைக்கு மேலாகக் கூர்மையடைந்துள்ள அடக்குமுறைக்கு உள்ளான தமிழ் பேசும் மக்களின் தமிழ்த் தேசியவாதமானது முற்போக்கான பல்வேறு குணாம்சங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகிறது என்ற வாதத்தைப் பலமாக நம்பியவன் நீ.

ஆனாலும் உனது சிந்தனைத் தடத்தில் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தத்தின் வீழ்ச்சி ஏற்படுத்திய தாக்கம் கணிசமானது என்று நான் எண்ணுகின்றேன். அதுவும் குறிப்பாக உனது நெருங்கிய நண்பன், தமிழ்த் தேசியவாதி நா. கருணானந்தசிவம் (இளந்தமிழர்

மன்ற நிறுவனர், ஆசிரியர்) அமைதிப் படையென வந்த இந்தியப் படையினரால் சுட்டுப் படுகொலை செய்யப்பட்ட வேளைகளில் வேதனைகளின் உச்சி வரை இழுத்துச் செல்லப்பட்டாய் நீ என்பதை நான் அறிவேன்.

அந்நியச் சிறகுகளின் அரவணைப்பில் உண்மையான சுதந்திரம் பெறப்பட முடியாதது என்பது மட்டுமல்ல ‘அரவணைத்த சிறகுகளின் என்புகளே இதயங்களைக் குத்திக் கிழிக்கும்’ என்ற ‘வேலியே பயிரை மேய்ந்த கதையை’ வரலாறு எங்கணும் நாம் பார்க்கிறோம்.

நீயும், உனது குடும்பமும் வாழ்ந்த பூமியிலிருந்து அடித்து விரட்டப்பட்டு வன்னி மண்ணுக்குச் சென்று வாழ்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில் உனது மகன் போராளி அமைப்பில் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டதையிட்டு நீ பெருமைப்பட்டுக் கொண்டதை எனது தையிட்டி நண்பன் தயாளசீலன் எனக்குக் கூறியிருந்தான்.

அவ்வேளைகளில் உன்னால் உருவாக்கப்பட்ட படைப்புக்களான ‘மண்ணுக்காக’ திரைப்படமும், ‘சந்தனக்காடு’ நாடகமும் தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போருக்கு வலுச் சேர்ப்பதாகவே அமைந்திருந்தது. உன்னால் வெளியிடப்பட்ட கவிதைத் தொகுப்பும், இயற்றப்பட்ட இசைப் பாடல்களும் கூட அது குறித்த படைப்புகளே!

புல்பராஜா எழுதிய ‘ஈழப் போராட்டத்தில் எனது சாட்சியம்’ என்ற நூலில் உனது பெயர் பலதடவைகள் குறிக்கப்பட்டும், உனது மனைவி திலகமணி ஈழ விடுதலைப் போராட்டம் ஆயுத மயமாக்கப்பட்ட தருணங்களில் பங்களிப்புச் செய்த பெண்களில் முன்னுரிமை பெற்றவர் என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளதை இங்கு பதிவுக்குள்ளாக்க விழைகின்றேன். ஏனெனில் உங்களது பங்களிப்புக்கான ஆதாரங்கள் பல்வேறு முனைகளில் இருந்து கிடைக்கப் பெறுகின்றன. ஆதன் மூலம் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் ஏதாவதோர் பக்கங்களிலாவது உங்களது பங்களிப்பு செறிவாக்கப்பட வேண்டும் என்று அவாவுகின்றேன்.

எனது தமிழ் ஆசிரியை ‘குறமகள்’ வள்ளிநாயகி கணேசமூர்த்தி குறித்த நினைவுகளை ‘ஈழநாடு’ பத்திரிகையில் எழுதுகையில்,

இந்திய இராணுவம் அமைதிப் படையாக வந்திறங்கிய நாட்களில் முன்பு விரட்டப்பட்டு ஓடிய காங்கேசன்துறைச் சமூகம் சங்கக்கடைக்கு வந்து தமக்குரிய பொருட்களைப் பெற்றுச் செல்லும். அப்போதுதான் கடைசி முறையாகச் சந்தித்தோம். அவர் அப்போதும் எந்த அமைப்போடும் தன்னை இணைத்துக் கொள்ளவில்லை. ‘இனிச் சமாதானம் வருமென்று நினைக்கிறீர்களா ரீச்சர்?’ என்று கேட்டார். ‘தமிழீழம் வராவிட்டாலும் மாகாண ரீதியான சமஸ்தி வரக்கூடும். இந்தியத் தலையீடு எப்படியும் சமாதானத்தைக் கொண்டு வரத்தானே வேண்டும் என்றேன்’. ‘நடந்ததை விட மோசமான யுத்தமும் அழிவும்தான் எமக்கு வரும். நான் சொன்னதை நீங்கள் ஒருக்காலும் மறக்க மாட்டீர்கள்’ என்று கணேசமுர்த்தி கூறியதைப் பதிவாக்கியுள்ளார்.

எனவே சர்வதேச அரசியலைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்ட கணேசமுர்த்தியிடம் இந்தியத் தலையீடு குறித்த தெளிவான விளக்கம் இருந்ததை இதன் மூலம் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

1986 டிசம்பரில் நான் விடுதலையாகி வெளிவந்த சில நாட்களில் இளந்தமிழர் மன்றம் ஏற்பாடு செய்திருந்த பாரதி விழாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். விழாவில் பட்டிமன்ற நிகழ்வும் ஒன்று. பட்டிமன்றத் தலைப்பு ‘குற்றவாளிக் கூண்டில் இந்திய சமாதானத் தூதுவர்கள்’. என்னையும் அதில் கலந்து கொள்ளுமாறு கணேசமுர்த்தியும், நண்பர் பாப்பாவும் ‘அழுங்குப்பிடி’ பிடித்தார்கள். இறுதியில் பட்டிமன்ற நடுவராக அந்த நிகழ்வில் பங்குபற்றியிருந்தேன்.

கணேசமுர்த்தி அவர்கள் ‘இந்திய சமாதானத் தூதுவர்கள் குற்றவாளிகளே’ எனப் பல்வேறு ஆதாரங்களையும், புள்ளிவிபரங்களையும் முன்வைத்துச் சொற்போர் புரிந்தார். எனவே இந்தியா குறித்த அவரது நிலைப்பாடு தேடலோடு இணைந்த ஆழ்ந்த அரசியல் பிரக்ஞையை உள்ளடக்கியதெனலாம்.

இன்னுமொன்று நினைவுக்கு வருகிறது. 1976 ஆம் ஆண்டு, தின்னவேலி யாழ் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் தமிழ் மாணவர் மன்றம் ஏற்பாடு செய்திருந்த வழக்காடு மன்றம். வழக்காடு மன்றத் தலைப்பு: ‘குற்றவாளிக் கூண்டில் தமிழ் ஈழப் பிரிவினை

வாதிகள்'. தமிழ் ஈழப் பிரிவினை வாதிகள் குற்றவாளிகள் அற்றவர் என்ற தரப்பில் கருணானந்தசிவம், கணேசமூர்த்தி, சிவதாசன் போன்றோர்.

மறுபுறத்தில் குற்றவாளிகளே என வாதம் புரியப் புதுமைலோலன், நாவேந்தன், சிவா சுப்பிரமணியம் போன்ற மிகச் சிறந்த பேச்சாளர்கள். அந்தச் சொற்போரிலே கணேசமூர்த்தி சிங்களப் பேரின வாதத்தின் விளைவே தமிழ் பிரிவினைவாதம் எனவும் அதன் கொடூரத்தில் விளைந்ததே தமிழீழப் பிரிவினைவாதம் என்றும் அடுக்கடுக்கான ஆதாரங்களை முன்வைத்து மிகச் சிறப்பாக வாதாடினார்.

இளந்தமிழர் மன்றம் ஆண்டுதோறும் காங்கேசன்துறையிலே பாரதி விழாவை இரு நாட்கள் நடத்துவார்கள். முதல் நாள் யாழ் மாவட்டம் அடங்கலாக நாடகங்கள் கொண்டாடப்பட்டு அதில் ஐந்து சிறந்த நாடகங்கள் தேர்வு செய்யப்பட்ட நிலையில் நாடகப் போட்டி இடம்பெறும். இரண்டாவது நாள் பட்டிமன்றம், கவியரங்கம், மன்ற நாடகம், பரிசளிப்பு வைபவம் எனத் தொடரும்.

அவ்வேளைகளிலே கணேசமூர்த்தி முதல் நாள் நாடக நடுவராக மறுநாள் பட்டிமன்றம், கவியரங்கம், மன்ற நாடகம் என அனைத்திலும் பங்குறும் பன்முக ஆளுமை கொண்ட கலைஞனாகப் பரிணமித்ததை காங்கேசன்துறை மக்கள் அனைவரும் அறிவார்கள்.

சிறுவயதில் எனக்குப் பேசுவதற்கு பேச்சு எழுதித் தந்தவராக, வாசிப்பதற்கு கவிதை எழுதித் தந்தவராக இருந்தவர் நீங்கள். ஒருவகையில் எனக்கு நீங்கள் ஆசிரியரும் கூட. நான் இன்று அந்த மண்ணிலே உயிரோடு இருந்திருந்தால் தரையோடு வீழ்த்தப்பட்ட அந்தப் புன்னகை தவழும் உடல் தாங்கிய அந்தப் பேழையை எனது தோள்கள் சுமந்திருக்கும். அதனால் என் மனமும் ஆறுதல் அடைந்திருக்கும்.

இன்று ஒட்டாத மண்ணில் உயிரைச் சுமந்து கொண்டு 'பயங்கரவாதி' என்ற பட்டத்தையும் காவிக்கொண்டு அலைந்து திரியும் பறவை நான்.

எதைத்தான் என்னால் செய்ய முடியும்? இதையே நான் தருவேன்.
ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்!

எல்லோரையும் போல
மரணத்தைக் கண்டு
நானும் அச்சப்படுகின்றேன்
ஆனாலும் கதவைத் தட்டாமலே
உள்ளே நுழைந்து கொண்டு
உன்னை மரணத்திற்கு
அழைத்துச் சென்ற
அந்த மரண தூதுவர்கள்
எனக்கு
மிகப்பெரிய அச்சத்தை
ஏற்படுத்துகிறார்கள்
ஆனாலும்
மரணத்தை
வெல்லும் உனது வாழ்வு
எனது வாழ்க்கை
பற்றிய பிடிப்பில்
மீண்டும் என்னை
அழைத்துச் செல்கிறது

□ கனடா உதயன், ஓகஸ்ட் 2006

தராக்கி... சில நினைவுகள்

மட்டக்களப்பு வாவியின் மேலோடி நிற்கும் புளியந்தீவுப் பாலத்தில் உறைந்தவாறு கிழக்கின் தென்றலை சுகித்து சுவாசித்து இன்பவசப்பட்ட மண்ணின் மைந்தன் அந்த மண்ணின் வளத்துக்காகவே புதைக்கப்பட்டான் போலும்.

உலகத்தின் திக்குகள் எல்லாம் அவன் பாதங்கள் பதிந்திருந்தாலும் அவன் தன் ஆழ்மனதின் அமைதி தேடி அந்த மட்டக்களப்பு மண்ணுக்கே ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான்.

அந்த மண்ணிலே தமிழ் மக்களைத், தமிழ் மக்களே காயப்படுத்தும் வகையிலான நிகழ்வுகள் இரு வருடங்களுக்கு முன் ஆரம்பித்த கணங்களில் செங்குருதி சிந்தாத ஒருமைப்பாடு காண விரைவுகொண்டு விழைந்தவன் அவன். அவன்தான் தராக்கி என்று எம்மால் அழைக்கப்பட்ட 'தர்மரட்னம் சிவராம்'.

பட்டப்படிப்பைத் துறந்து மானுடத்துக்காகப் போரிடப் புறப்படுதல் என்ற சேனையில் அணிவகுத்தவன், துப்பாக்கிக் குழாயிலிருந்து பிறக்கும் அதிகாரத்தை பேனா முனையினால் கேள்விக்குரியதாக்கும் மறுபிறப்பை அடைந்தவன் ஆனான். அதனால் அவன் ஈடுபாடு காட்டிய இதழியல் ஊடான கருத்துச்செறிவுக் குவிப்பு ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ் பேசும் மக்களின் நியாயத் தேடற்தளத்தில் சர்வதேசக் கவனிப்பைப் பெற்ற ஒன்றாக மாறியது. அதற்கு அவனது இருமொழிப் புலமை மேலும் வீராட்டியது.

1997 ஆம் ஆண்டு சவில் நாட்டின் ஏரிகள் சூழ்ந்த அழகிய நகரங்களில் ஒன்றான 'லுசேர்ண்' நகரில் இந்திய - இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச்சாத்தாகி பத்து வருடங்கள் முடிவடைந்ததையொட்டி ஓர் கருத்துக் குழும மாநாட்டை 'இன்ரநாசனல் அலேர்ட்' என்ற அரச சார்பற்ற நிறுவனம் ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அச் சமயம் சந்திரிகாவின் அக்கா சனீத்திராவின் முன்னாள் கணவர் குமார் ரூபசிங்கா 'இன்ரநாசனல் அலேர்ட்' அமைப்பின் தலைமைத்துவப் பதவியை வகித்திருந்தார். ஏறத்தாழ முப்பது பேர் வரையில் இலங்கை இனப் பிரச்சினை தொடர்பான புலமையாளர்கள், வல்லுனர்கள், ஒப்பந்த ஈடுபாட்டாளர்கள் என்ற வகையில் அம் மாநாட்டில் பங்கேற்றிருந்தனர்.

'இந்து' பத்திரிகையின் ராம், இந்தியப் படைத்தளபதி கல்கத், ரோகான் குணரட்ணா, முன்னாள் வடகிழக்கு மாகாணசபை அமைச்சர் டயான் ஜயதிலகா, பிராட்மன் வீரக்கோன், ஜே.என். டிக்கிற், அருட்தந்தை சந்திரகாந்தன் ஆகியோரெல்லாம் அந்த மாநாட்டிற்கு வரவழைக்கப்பட்டிருந்தனர். தராக்கி அவர்களும் இந்த மாநாட்டிலே உரையாற்றுவதற்காக சவில் வந்திருந்தார். மாநாடு மூன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்றது. மாநாடு முடிவுற்ற பின்னர் தராக்கி சூரிச்சில் உள்ள அவரது உறவினர் வீட்டில் தங்கியிருந்த வேளையில் நான் பணிபுரிந்த அலுவலகத்திற்கு தினந்தோறும் வருவார்.

அந்த வேளையிலேதான் எனக்கு அவரோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அச் சந்தர்ப்பத்திலே ஓர் நாள் அவரைக் கேட்டேன். "நீங்கள் ஐரோப்பிய நாடொன்றிலே நிரந்தரமாகத் தங்கியிருந்து ஈழத் தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பாகப் பணிபுரியலாமே?" என.

அவரது பதில் நீரை விட்டுப் பிரிந்து மீன் உயிர் வாழுதல் சாத்தியமா? என்ற தோரணையில் அமைந்தது. "எங்களைப் போல ஆக்களுக்கு அங்கை தானே வேலை கிடக்கு" என்று சிரித்தபடியே பதிலளித்தார். தொடர்ந்து மட்டக்களப்பில் காத்திரமான தமிழ் பத்திரிகையொன்றின் தேவை குறித்த அக்கறையோடு தான் இருப்பதாகவும் அது விடயமாக மேற்கொண்டு அலுவல்களைப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது என்றும் கூறியது இன்றும் என் நினைவுகளில் பசுமையாக உள்ளது.

வெளிநாட்டு வாழ்க்கையில் அறவே விருப்புக் கொள்ளாத துறவுத்தனம் அவரை எனக்கு ஒரு சித்தராக உணர்த்தியது. “ஒரு வகையில் சிவராமின் மரணத்தின் மூலம்தான், அவனை மீள் கண்டுபிடிப்புச் செய்தோம்,” என்று கூறுகிறார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள்.

தராக்கி இல்லாத வெற்றிடத்தில், சர்வதேச தளத்தில் தமிழர் அல்லாதவர்களுக்கு தமிழ் பேசும் மக்களின் நியாயத் தேடல்களை எவ்வாறு புரியவைப்பது அல்லது இன்றைய பிரகடனப்படுத்தப்படாத போர் உத்திகளின் மூல உபாயங்களை போரியல் பின்புலத்தில் எப்படி ஆய்வுக்குள்ளாக்குவது என்ற சிக்கல்கள் எழுந்து நிற்கிறது. அவை தொடர்பாக தராக்கி என்ற தனி மனிதன் சாதித்தவைகளை அவனது அரசியல் எதிரிகளின் ஒப்புதல் வாக்குமூலங்களே சாட்சியங்களாக அமைந்து நிரூபித்து விடுகிறது.

கடந்த வருடம் ஏப்ரல் மாதம் 24 ஆம் தேதி வீரகேசரி பத்திரிகையில் பிரசுரமான அவர் எழுதிய கட்டுரையொன்றில் (கட்டுரையின் ஆங்கில வடிவமே என் கைக்கு எட்டியது) நோர்வே அனுசரணையாளர் எரிக் சொல்ஹைம் குறித்த விமர்சனம் ஒன்றின் சாரத்தை இங்கு சுட்டுதல் பொருத்தம் என்று எண்ணுகின்றேன்.

நோர்வே அரசின் சமாதான ஏற்பாட்டாளர் ‘சொல்ஹைம்’ அவர்கள் இலங்கைக்கு வரும் போதெல்லாம் தமிழ் பத்திரிகையாளர்கள் மட்டத்தில் அதிசயம் நிகழ்வதற்கான எதிர்பார்ப்புடன் கூடிய பரபரப்பு எழுவது வழக்கம். விளைவு ஊடகங்கள் வழியாக புனைவு கட்டமைக்கப்பட்டு மக்கள் மனங்களையும் விளிம்பு நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும்.

ஆனால், சொல்ஹைம் நோர்வே திரும்பியவுடன் எல்லா எதிர்பார்ப்புகளும் வெளுத்து மக்கள் வழமையான வாழ்வியல் நிரோட்டத்திலே கலந்து விடுவார்கள். சொல்ஹைம் அவர்களும் தனது வருகையின் பொழுது எப்போதும் போல நன்மைக்கான மாறுதல்கள் விரைவில் நிகழ்ந்துவிடும் என்ற மந்திர உச்சாடனத்தை உரைப்பார்.

த. சிவராாம்

அவ்வாறான வகையில் மிக அண்மையில் வெளிநாட்டுச் செய்தி நிறுவனம் ஒன்றுக்கு செவ்வி வழங்கிய சொல்ஹைம் அவர்கள் இன்னும் சில வாரங்களில் சுனாமி நிவாரணப் பணிகளுக்கான இரு தரப்பும் பிணைந்த இணைக்கட்டமைப்பு செயல்படுத்தப்படும் எனத் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால் அவை எவையுமே இன்று நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை. யாருக்காவது அது குறித்த சந்தேகம் இருப்பின் ஜே.வி.பி.யினர் 'அப்படியொரு கட்டமைப்பு நிறுவப்படும் பட்சத்தில் நாம் அரசிலிருந்து வெளியேறி விடுவோம்' என்று அமெரிக்கப் பிரதிநிதியான கிறிஸ்டினா ரொக்கா அம்மையாருக்கு அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறியதில் இருந்தே உண்மை நிலையினை புரிந்து கொள்ளலாம். சமாதானத் தூதுவர் என்பவர் நம்பிக்கை ஊட்டுபவராகவே காட்சியளிப்பார். ஆனால் அவரால் உருவகப்படுத்தப்படும் அக் காட்சிப் பிம்பத்தின் பொறிக்குள் விழுவதா, இல்லையா என்ற முடிவை எடுப்பது எம்மில்தான் தங்கியுள்ளது.

மேலே எனது உரைநடை வடிவத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்ட அவரது கருத்துச் சாரம் யதார்த்தபூர்வமான மெய்மையாக வரலாற்றுத் தடத்திலிருந்து வெளிக் கிளம்புவதை உய்த்துணர முடியும்.

சில நாட்களின் பின் இறுதியாக ஜெனிவா நகரில் மனித உரிமைகள் மன்றின் முன்பாக சுவிஸ் வாழ் தமிழ் மக்களால்

ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட ஊர்வலத்தின் முடிவில் தராக்கி அவர்கள் என்னோடு உரையாடியிருந்தார்.

அத் தருணத்தில், தமிழர் தரப்பில் விடுதலை என்ற கோசத்தோடு பல்வேறு அமைப்புக்கள் 80 களின் முற் கூறுகளில் கிளர்ந்த போதும் அவை வீழ்ச்சிக்குள்ளான வரலாறு பற்றி இருவரும் விவாதித்துக் கொண்டோம். விவாதத்தின் இடையே 'தமிழீழக் கோரிக்கையை கைவிட்டதாலேயே அவ் அமைப்புக்கள் அழிந்தன' என்றும் தமிழீழக் கோரிக்கையை கைவிடும் எந்த அமைப்பும் வரலாற்றின் இயங்கு தளத்திலிருந்து மறைந்துவிடும் அல்லது அந்நியப்படுத்தப்படும் என்பதை தான் உணர்ந்துள்ளதாகவும் தராக்கி என்னிடம் தெரிவித்திருந்தார்.

அக் கருத்தினை அன்று அங்கு நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில் நான் உரையாற்றும் போது தராக்கி அவர்களின் பெயரைக் குறிப்பிடாது ஓர் பத்திரிகையாளரின் கருத்தாகச் சொல்லியிருந்தேன்.

உலக அழுத்தங்கள் கூர்மைப்படுத்தப்பட்டுப் பல்வேறு முனைகளில் இருந்து புறப்பட்டு எம்மைக் கடுமையாகத் தாக்குகிற இத் தருணங்களில் தேசிய இனப் பிரச்சினையின் வடிகாலாக சமஷ்டியின் மாதிரி வடிவங்களை ஏற்றுக் கொள்ளலாம் தானே (எதிரி எதையுமே வழங்கத் தயார் இல்லாத நிலையில்) என்ற உபதேசங்கள் செவிப்பறைகளில் முட்டி மோதுகின்ற போது தராக்கி மேலே கூறிய கருத்து சாத்தியமானதா என்பதை எதிர்கால வரலாற்றுப் பாடங்களில் இருந்து மட்டுமே நாம் கற்றுக் கொள்ள முடியும்.

கற்றுத் தருவதற்கு இப்போது தராக்கி எம்மிடம் இல்லை. தராக்கி அவர்களது வாழ்வுச் சரிதத்தை அமெரிக்க பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் 'மார்க் விற்றேக்கர்' என்பவர் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். அச் சரிதத்துக்கு அவரால் இடப்பட்ட பெயர் '*Learning Politics from Sivaram*' என்பதாகும்.

இப் பேராசிரியர் 1982 களில் மட்டக்களப்பிலே தங்கியிருந்து மட்டக்களப்பு தொடர்பான பண்பாடு, புதைபொருள் அகழ்வு ஆய்வுகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த வேளைகளிலேதான் முதன் முதலாக சிவராமைச் சந்தித்து நெருங்கிய நண்பராகிக்

கொண்டார். இருவருமே தத்துவவியல் துறை சார்ந்த பொதுவான கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டவர்களாக விளங்கியதனால் நட்பு மேலும் பலப்பட்டது.

பேராசிரியர் மார்க் விற்றேக்கர் அவர்கள் சிவராமின் பாதுகாப்புக் குறித்துக் கவலைப்பட ஆரம்பித்த வேளைகளிலேதான் சிவராமின் சிந்தனைகளையும், முயற்சிகளையும் பதிவு செய்து கொள்வது தனது கடமைகளில் ஒன்று என எண்ணுகின்றார். அதற்கான வேலைத் திட்டங்களை சிவராமின் மன ஒப்புதலுடனும், ஒத்துழைப்புடனும் 1997 களிலேயே ஆரம்பித்தார்.

சிவராமின் உயிருக்குக் குறி வைக்கப்படும் அபாயம் நெருங்கி வந்த வேளையில் அவனுக்கு வேண்டியவர்கள் அது குறித்த அச்சம் கொண்டவர்களாக அவனை நாட்டை விட்டு இடம் பெயர்க்க முயற்சித்த போதெல்லாம் அதற்கு அடங்காதவனாக, அச்சப்படாதவனாக வெகு சாவகாசமாக அவன் உலா வந்தான்.

அவன் மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சவில்லை. தமிழ் மக்களின் அரசியல் தூதுவனாக உலகத் தலைநகர்கள் எங்கணும் இராஜதந்திரிகளை, புத்திஜீவிகளை அறிவியல் தளத்தில், போரியல் பின்புலத்தில் எதிர்கொண்ட சிவராம் துல்லியமாகவும், நுணுக்கமாகவும் சர்வதேச அரசியல் தாக்கங்களை கணிப்பவனாக இருந்தமையினால் அவனது இழப்பு ஈடு செய்ய முடியாத சமன்பாடாகிறது.

தராக்கீ சுட்டுப் படுகொலை செய்யப்பட்ட ஏப்ரல் 28, 2005 அன்று எழுதியது. பின்னர் 'கனடா உதயன்' ஏட்டில் பிரசுரமானது.

□ கனடா உதயன், 2005

சிவம்: மாணுத்தின் மீது காதல் கொண்ட மகத்தான மனிதர்

என்னோடு கடந்த வாரம் சனிக்கிழமை இரவு ஏறத்தாழ ஒன்றரை மணிநேரம் சென்ற. ஜோர்ஜ் சப்வேக்கு அருகாமையில் இருந்த ரொறன்ரோ பல்கலைக்கழக மண்டபத்திலே நடைபெற்ற கூட்டத்தை முடித்துக் கொண்டு ஸ்காபுரோ ரவுன்சென்ரர் கார்த்தரிப்பிடம் வரை நடந்து கொண்டும், சப்வேயிலே பயணித்தபடியும் உரையாடிக்கொண்டே வந்த 'சிவம்' என்ற கலை, இலக்கிய நண்பர் அதற்கு மறுநாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை (27.04.2009) உயிர் பிரிந்திருக்கின்றார்.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்னரே நான் அவரைக் கண்டிருக்கின்றேன். அப்போது அவர் பெயர் எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆயினும் கரகரத்த அவர் குரல் ஒலி அவரை மற்றையோரிடம் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகின்ற அடையாளமாக ஒலித்ததை என்னால் இன்னும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ள முடிகிறது. அந்த நிகழ்வு ஏதோ ஓர் நூல் தொடர்பான 'விமர்சனக் கூட்டத்தில்' ஏற்பட்ட சந்திப்பு என நினைக்கின்றேன். அன்று நான் அவரோடு அதிகம் பேசிக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் கடந்த மூன்று வருடங்களாக அவரை அவ்வப்போது அடிக்கடி சந்திக்கும்படியான வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்ட வண்ணமேயிருந்தது.

அவையெல்லாம் இலக்கியச் சந்திப்புக்களாகவோ, நூல் வெளியீட்டு விழாக்களாகவோ, படைப்பிலக்கிய விமர்சனக் கூட்டங்களாகவோ அல்லது இலங்கையின் இனப்பிரச்சினை தொடர்பான கருத்தரங்கங்களாகவோ இருந்தன. அவற்றில் சில

எனது வீட்டிலேகூட நடைபெற்றன. அந்தச் சந்திப்புக்களின் போதெல்லாம் அவர் என்னை நோக்கி வந்து உரையாடலை ஆரம்பிப்பது வழக்கமாயிருந்தது. அவர் என்னை நோக்கி, நோக்கியே வந்து கொண்டிருந்தார் என்பதே பொருத்தமான சொற்றொடர்.

முழுக்க முழுக்க இடதுசாரிச் சிந்தனைகளோடு பொது வாழ்வுக்குள் பிரவேசித்த மனிதர் சிவம். தொழிலாளர்கள் தலைமையிலான வர்க்கப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்து அதனை வெற்றிகொள்ளச் செய்வதன் மூலம் மனித சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் ஓரளவு வெற்றி கொள்ள முடியும் என்ற பொதுவுடமைச் சிந்தாந்தத்தின் அடித்தளத்தில் வேரூன்றியிருந்த நம்பிக்கையின் பாற்பட்டது அது. இடதுசாரிச் சிந்தனைகள் பரந்தும், தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான உணர்வுகள் மேலோங்கியும் ஒருங்கிணைந்த நிலையில் அரசியலுக்குள் உந்தப்பட்டவன் நான். இன ஒடுக்குமுறையின் கொடுரத்தால் பாதிக்கப்பட்டு அரசியலுக்குள் ஈர்க்கப்பட்ட பலரை இடதுசாரிக் கருத்தியல்கள் ஆகர்சித்திருக்கின்றன.

அண்மைக்கால உலக வரலாறுகள் எங்கணும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களது விடிவு குறித்துப் பிரக்ஞை கொள்ளவோ, போராடவோ புறப்படுகின்ற வேளைகளில் பல்வேறு காரணங்களை முன்வைத்துப் பொதுவுடமைக் கோட்பாடுகளைப் புறந்தள்ள முடியாத அக, புறச் சூழ்நிலைகள் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. அந்த வகையில் இங்கு என்னைவிடப் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் பிறந்திருந்த சிவம் அவர்கள் இளவயதிலேயே சமதர்மக் கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டு அன்று அவர் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் நிலவிய சாதீய அடக்குமுறைகளுக்கு எதிரான சமூகப் போராளியாகப் பொதுவுடமைக் கட்சியொன்றின் பின்னணியோடு முகிழ்த்தெழுகின்றார்.

1949 களில் இந்திய - பாகிஸ்தானியப் பிரஜாவுரிமைச் சட்டம் இலங்கைப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்னர் 1960 களில் 'தமிழ்த் தேசியம்' மிகவும் வலுப்படைத்ததாக மாறுகின்ற தருணங்களிலேயும் தமிழ் பேசும் மக்களிடையே தம்மின மக்கள் என்று கூறிகொள்வோரிடையே ஒரு சாரார்

பிறிதோர் சாராரை மனிதநேயத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் சாதியின் பேரால் இழிநிலைக்கு உள்ளாக்குகின்ற கொடுமைகள் நிகழ்த்தப்பட்ட வண்ணமே இருந்தன. அவற்றின் கொடூரம் தற்போது தணிந்து காணப்பட்டாலும் நம்மவரிடையே சாதீயம் பல்வேறு வடிவங்களில் தொடரவே செய்கின்றன. சிவம் அவர்கள் வாழ்ந்த வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் சாதீய ஒடுக்குமுறைகள் உச்சம் பெற்றிருந்த காலகட்டத்திலே தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் என்று கூறப்படுபவர்களுக்கு எதிராக மேல் சாதியினர் இழைத்த கொடுமைகளையெல்லாம் நேரிலேயே கண்டுகொள்ளும் வாய்ப்பு அவருக்கு இருந்திருக்கும்.

மற்றும் அவரது குடும்பப் பின்னணியில் பெரிய தந்தையார் பொன்.கந்தையா, பொதுவுடமை இயக்கத்தின் தலைமைப் பீடத்தில் இருந்தவர். பருத்தித்துறைப் பாராளுமன்றத் தொகுதியில் பொதுவுடமைக் கட்சி சார்பில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்ற ஒரே தமிழர். அப்பகுதி மக்களிடையே பெரும் செல்வாக்குடன் திகழ்ந்த தன்னலமற்ற தியாகி அவர். எனவே இயல்பாகவே மனிதநேயம் கொண்ட எவரையும் பற்றியிழுக்கக் கூடிய பொதுவுடமைக் கருத்தியல் கோட்பாடுகள் சிவம் என்ற மனிதரையும் காலூன்ற வைத்திருக்கின்றது சமூக ஒடுக்குமுறைத் தளத்தில்.

ஆனாலும் 1980 களில் சிறுபான்மையினரான தமிழ்பேசும் மக்களுக்கு எதிராகச் சிங்களப் பேரினவாதம் கொடுஞ் சூறாவளியாக சுழன்று சூறையாடிய வேளைகளில் சிவம் போன்ற சமதர்மப் போராளிகள் இன, மத, மொழி பேதமற்றுத் தொழிலாள வர்க்கம் தலைமை தாங்க வேண்டிய வர்க்கப் போராட்டத்திற்கும் அப்பால் அசுரபலம் கொண்டு ஆர்ப்பரிக்கின்ற தேசிய இன ஒடுக்குமுறை குறித்துத் தீவிரமாகச் சிந்திப்பவர்களாக மாற்றம் பெறுகின்றார்கள் என்பதையே என்னால் உய்த்துணரக் கூடியதாக இருக்கின்றது. எனவே அத்தகைய தேசிய இன ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராகக் கிளர்ந்தெழுகின்ற தேசிய விடுதலைப் போராட்டம்; பொதுவுடமைக் கருத்தியல்கள் என்ற விழுதுகளைப் பற்றிக்கொண்டு எழ வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பையும் கொண்டவர்களில் ஒருவராகவே சிவம் அவர்கள் அமைந்திருந்திருப்பார் அல்லது அமைந்துள்ளார்.

க. சிவகுமாரன்

அவர் என்னை நோக்கி ஓடியோடி வந்த வேளையில் எல்லாம் குறைந்தபட்ச வேலைத் திட்டத்தின் அடிப்படையில்; மானுடத்தின் விடுதலையை நேசித்தின்ற சக்திகளுக்கிடையில் ஓர் புரிந்துணர்வை, ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்திவிட வேண்டும் என்ற ஓயாத உந்துதல் அவர் மன ஆழத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். எனவேதான் அவர் என்னை மாத்திரமல்லாமல் இன்னும் பலரையும் நோக்கி ஓடிக்கொண்டே இருந்திருப்பார். இன்னும் சிலரை அவர் துரத்திக்கொண்டும் இருந்திருப்பதற்கான வாய்ப்புக்களைக் குறைத்து மதிப்பிடவும் முடியாமல் இருக்கின்றது.

வெறுமனே தத்துவங்களை மாத்திரம் பேசிக்கொண்டிராமல் அரசியல், சமூக விடுதலைக்கான வேலைத் திட்டங்களையும் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணுகின்ற நடவடிக்கையாளர்கள் வரலாற்றை முன்னோக்கி நகர்த்துவதற்கான அதீத ஆவலினால் இவ்வாறு உந்தப்பெற்று மிகச் சரியானவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக அலைந்து கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் தங்களை முன்னிறுத்திப் பிரபல்யம் பெறுகின்ற, இலாபம் தேடுகின்ற அரசியலுக்குள் தங்கள் மூக்கை நுழைத்துக் கொள்வதில்லை. இவர்களில் ஒருவராக 'யார் குத்தியும் அரிசி ஆக வேண்டும்' என்பதால் தன் உளவியலை நிறைத்துக் கொண்டு திருப்தியடையும் மனிதராகவே சிவம் இப்போதும் என் முன் காட்சியளிக்கின்றார்.

சோவியத் யூனியன் சிதறுண்டு, பொதுவுடமை அரசுகள் வீழ்ந்து, செஞ்சீனத்துக்குள் திறந்த பொருளாதாரம் நுழைந்து பொதுவுடமைச் சித்தாந்தத்திற்கு என்னென்னவோ ஆகியபோதிலும், எப்படியிருந்த போழுதும் சிவத்தின் ஆழ்மனம் அந்தச் சிந்தாந்தங்களை வலுவாக அணைத்தபடியே இருந்தது. அவை தொடர்பான விவாதங்கள் எங்கள் இருவரினதும் உரையாடல்களில் அகப்படாதபோதும் என்னால் அதை உறுதியாகக் கூறமுடியும். சிவம் என்ற மனிதரது வாழ்வியல் பரப்பென்பது எனது கண் நோக்கும் காட்சியெல்லைகளைக் கடந்தது. அவற்றில் நான் உற்று நோக்கும் சிறுதுளிப் பிரதேசங்களைத் துல்லியப்படுத்துவதே இங்கு நான் மேற்கொள்ளும் வலிதான முயற்சி.

கடந்த வருடம் நான் மற்றும் டானியல் ஜீவா, மெலிஞ்சி முத்தன் ஆகிய மூவருமாக இணைந்து இலக்கியம்சார் உரையாடல்களுக்கான களத்தை இங்கு ரொறன்ரோவில் வேறோர் தளத்தில் திறப்பதற்கான முயற்சியை ஆரம்பித்திருந்தோம். பல்வேறு இலக்கிய நண்பர்கள் இலக்கியம் தொடர்பாக வெவ்வேறு வேலைத் திட்டங்களில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் இங்கு நான் குறிப்பிட்டாக வேண்டும். இதன் முதற்கட்டமாக சில நூல்கள் குறித்த விமர்சனக் கூட்டங்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. அவ்வாறு ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட கூட்டங்கள் அனைத்திற்கும் சிவம் அவர்கள் உரிய நேரத்திற்கு வருகை தருவதோடு மட்டுமல்லாமல் தனக்குத் தெரிந்த இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வருவார். இளங்கோ எழுதிய ‘நாடற்றவனின் குறிப்புகள்’ என்ற கவிதைத் தொகுப்பிற்கான விமர்சன உரையாடலை நாங்கள் ஓர் நாள் நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது எனது முறை வந்தபோது கவிதை விமர்சனத்துக்குள் நுழைவதற்கு முன்பாக நான் கவிதை என்பதை எவ்வாறு வரையறுத்துக் கொள்வது, எழுதப்படும் எல்லா வரிகளையும் கவிதைகளாகக் கொள்ளலாமா? என்பது குறித்துக் கருத்துக்களை கூற ஆரம்பித்திருந்தேன். நான் தொடங்கிச் ஒரு சில நிமிடங்கள் ஆகியிருக்கும். சிவம் அவர்கள் வாயை ஒரு பக்கம் இழுத்து முகத்தைக் கோணலாக்கிக் கொண்டு “முரளி உதை விட்டிட்டு விசயத்துக்குப் போவம்” என்றார்.

அன்று நான் அந்த விமர்சனக் கூட்டத்திற்கு மயிலிட்டியைச் சேர்ந்த எனது நண்பன் அருளையும் அழைத்து வந்திருந்தேன். கூட்டம் முடிவடைந்து வீட்டுக்குச் சென்ற அருள் “ஏன் மச்சான் அவர் உன்னோடை உப்பிடிக்கதைச்சவர்” என்று தொலைபேசி மூலம் என்னிடம் விசாரித்தான். எனது நண்பன் இலக்கியப் பரிச்சயம் இல்லாதவன். அதற்கும் அப்பால் ஏன் அவர் அவ்வாறு சொன்னார் என்பதற்குப் பதிலாக நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் எங்கள் நோக்கில் பல்வேறு விடைகளைக் கூறி விடலாம். அவ்வாறு சொல்லப்படும் விடைகளில் சிலவோ, பலவோ என்னைக் கசப்பில் ஆழ்த்துவதாகவும் அமையலாம். எதுவாக இருந்தபோதிலும் விசயத்துக்குள் துரிதமாகச் சென்று விடவேண்டும் என்ற அந்தரமே அவ்வாறு அவர் கூறியதற்கான காரணமாக என்னால் கற்பித்துக் கொள்ள முடிகிறது.

மீண்டும் இக்கட்டுரையின் முதல் பந்திக்கு வருகின்றேன். என்னோடு கடந்த வாரம் சனிக்கிழமை இரவு ஏறத்தாழ ஒன்றரை மணிநேரம் நடந்து கொண்டும், சப்வேயிலே பயணித்தபடியும் உரையாடிக்கொண்டே வந்த சிவம் எதையெல்லாம் பற்றி என்னோடு உரையாடிக்கொண்டு வந்தார் என்பதை பதிவுக்குள்ளாக்க வேண்டிய பணி என்னிடம் உள்ளதாகவே நான் கருதுகின்றேன். அப்போது எங்களோடு சிவத்தின் நண்பரான அருளும் உடனிருந்தார். அதில் ஓர் பகுதியை அவருடைய இறுதி அஞ்சலி உரையின்போது குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதனை மீண்டும் மிகச்சுருக்கமான வரிகளில் பதிவுக்குள்ளாக்க வேண்டியுள்ளது.

“முரளி, இன்று வன்னிப் பிரதேசத்தில் வாழும் பொதுமக்களோ, போராளிகளோ, போராளித் தலைவர்களோ கொல்லப்படக்கூடாது. அவர்கள் அனைவரையும் காப்பாற்றுவதற்கு எங்களால் முடிந்ததைச் செய்ய வேண்டும்”

என்ற வார்த்தைகளே சிவம் அவர்கள் என்னிடம் சொன்னவை.

எனவேதான் எம்மையெல்லாம் விட்டுப் பிரிந்துபோன சிவம் என்ற அந்த மனிதரை ‘மானுடத்தின் மீது காதல் கொண்ட மகத்தான மனிதர்’ என்று அழைக்க எனது மனம் அவாவுகின்றது.

□ மே 2009, ‘தாய் வீடு’ ஏடு

தடைகள் பல கடந்து

உலகளாவிய தடைகள் தமிழர் தரப்பு மீது நெருக்குவாரங்களைத் தருவது குறித்துப் பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள், கருத்துக்கள், விமர்சனங்கள், கண்டனங்கள், எழுப்பப்பட்டு வரும் சமகாலச் சூழலில் கனடிய மண்ணில் அண்மையில் இடம்பெற்ற சில நிகழ்வுகள் எனக்கு வியப்பை அளிப்பதாக இருந்தன. இது குறித்து அலசலாம் என்று எண்ணுகின்றேன்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பைப் பயங்கரவாத அமைப்பாக 2006 ஏப்ரல் 10 ஆம் தேதி கனடிய அரசு இட்டதைத் தொடர்ந்து கனடா வாழ் தமிழர்களில் கணிசமான பகுதியினர் குழப்பம் அடைந்த சூழ்நிலையிலேயே காணப்பட்டார்கள். ஏனெனில் தடையைத் தொடர்ந்து அரசு காவல்துறையினரால் அலுவலகங்கள் முற்றுகையிடப்பட்டன. கோப்புகள் மேலதிக புலனாய்வுகளுக்காக அதிகாரிகளினால் கொண்டு செல்லப்பட்டன. இந்த நடவடிக்கைகள் கனடா வாழ் தமிழ் மக்களில் கணிசமானவர்களுக்கு ஒருவகை அச்சத்தை ஊட்டுவதாக அமைந்ததெனலாம். சிலருக்கு மகிழ்ச்சியையும் அளித்திருக்கலாம்.

தடை தொடர்பான ஆட்சேபணையைக் கிளப்பி அரசு கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காக, தமிழ் மக்களிடம் ஒன்றுபடுதல் குறித்த விழிப்புணர்வை அதிகரிப்பதற்காகக் 'கனடியத் தமிழர் பேரவை' மே 8 ஆம் தேதி முதல் மே 14 ஆம் தேதி வரை ஒற்றுமை வாரத்தை முன்னெடுத்திருந்தனர். ரொறொன்ரோவில் உள்ள தமிழ் ஊடகங்கள் ஒற்றுமை வாரத்துக்கு ஆதரவு வழங்கிப் பரப்புரையை முன்னெடுத்திருந்தன.

எனது நோக்கில் 'ஒற்றுமை வாரம்' நிகழ்வு, கனடியத் தமிழ் மாணவர்களின் ஈழத் தமிழர் பிரச்சினை குறித்த ஈடுபாட்டுக்கு குறிப்பிடத்தக்க பங்கினை ஆற்றியிருக்கின்றது. அதற்கு மேலாகப் பெரிதாக எதையும் இந்த ஒற்றுமை வாரம் சாதித்து விடவில்லை. மே எட்டாம் தேதி ஸ்காபுரோ டெல்டா ஹோட்டலில் இடம்பெற்ற கருத்தரங்கத்தில் பிரபல சட்டத்தரணிகளான பார்பரா ஜாக்மான், மார்லிஸ் எட்வேட் ஆகியோர் பங்குபற்றியிருந்தும் கனடிய தேசிய ஊடகங்கள் எதுவும் அந்நிகழ்வுக்கு வந்திருக்கவில்லை. டண்டாஸ் சதுக்கத்தில் மே 11 ஆம் தேதி நடைபெற்ற மனிதச் சங்கிலியில் மிகக் குறைந்தளவு மக்களே கலந்து கொண்டிருந்தார்கள். அன்றைய நாள், மழை நாள் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஒப்பீட்டளவில் மே பத்தாம் தேதி கனடியத் தமிழ் மாணவர் அமைப்பு ஏற்பாடு செய்த நிகழ்வும், மே 13 ஆம் தேதி கனடியத் தமிழ் ஊடகவியலாளர் இணையம் நிகழ்த்திய ஒன்றுகூடலும் ஓரளவு நன்றாக அமைந்திருந்தன. ஆனால் இந்த ஒற்றுமை வாரம் முடிவடைந்து இரு வாரங்களின் பின் மே 29 இல் நடைபெற்று முடிந்த 'உரிமைக் குரல்' ஒன்றுகூடல் மிகக் குறைந்த கால இடைவெளியில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டபோதும் மக்கள் மிகப்பெருமளவில் கலந்துகொண்ட நிகழ்வாக, சிறப்புற நடைபெற்று முடிந்துள்ளது. இதுவே என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

1. கனடிய அரசின் தடையினால் உந்தப்பெற்ற இனவெறி சிறிலங்கா அரசினால் தொடரும் தமிழினப் படுகொலைகளையும், மனித உரிமை மீறல்களையும் கண்டிப்பதுடன், அவற்றை நிறுத்துவதற்கு அனைத்துலக சமூகம் தலையிட்டு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
2. ஈழத் தமிழரின் தன்னாட்சி உரிமை, தாயகம், தேசியம் ஆகியவற்றை அங்கீகரிக்க வேண்டும்.
3. சமாதான முயற்சிக்குக் குந்தகமாக அமையும் பக்கச் சார்பான ஒருதரப்பு மீதான கனடிய அரசின் தடையையும், ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் தடை முயற்சியையும் உடனடியாகத் தவிர்க்க வேண்டும்.

4. புலம்பெயர் தமிழரோடு கனடியத் தமிழர் சமூகமும் இணைந்து அல்லறும் எம் மக்களின் துயர் தீர்த்து, அவர்களின் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்த வேண்டும்.

மேலேயுள்ள நான்கு கோரிக்கைகளை முன்வைத்தே 'உரிமைக்குரல்' ஒன்றுகூடல் நிகழ்வுக்கு அந் நிகழ்வின் அமைப்பாளர்கள் ரொறொன்ரோ வாழ் தமிழ் மக்களை அணிதிரளுமாறு அழைப்பு விடுத்திருந்தார்கள். அன்றைய நாள் ரொறொன்ரோ பொதுப் போக்குவரத்து ஊழியர்கள் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்ட நாள். அன்று எல்லோரும் வேலைக்குச் செல்லும் நாளான திங்கட் கிழமை. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகக் கனடா வாழ் தமிழ் மக்களில் கணிசமானோரைத் திகைக்க வைத்திருக்கும் கனடிய அரசின் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் மீதான தடை!

இன்னும் ஒருபடி மேலே தமிழ் வலைத் தளங்களான தேனி, தாயகம் போன்றவற்றின் பரப்புரைகள், கதையாடல்கள். ஆயினும் இவற்றையெல்லாம் மீறிப் பெருமளவிலான தமிழ் பேசும் மக்கள் இவ் ஒன்றுகூடலிலே பங்கெடுத்தார்கள் என்ற சூழலில் இது குறித்துப் பக்கச்சார்பற்ற உரையாடல் நிகழ வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகின்றது.

'ஒற்றுமை வாரம்' என்ற சொல்லாடல் ரொறொன்ரோவில் வாழும் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை, சிந்தனை ஊக்கத்தை விடவும் 'உரிமைக் குரல்' என்ற சொல்லாடலும், அது கிளப்பியிருந்த கேள்விகளும் அவர்கள் மனதைப் பாதித்திருக்கின்றன. சிந்திக்க வைத்திருக்கின்றன. அந்தக் கேள்விகளின் தார்மீக நியாயம் அவர்களைக் கிளர்ந்தெழ வைத்திருக்கின்றதெனக் கூறலாம்.

சிறிலங்காவில் தமிழ் மக்களுக்கெதிரான இனப்படுகொலை தொடர்ச்சியாகவே நிகழ்த்தப்பட்டு வருகின்றது.

உயர்கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, குடியேற்றத் திட்டம் இன்னும் பிற பல துறைகளில் தமிழ் மக்கள் இலங்கை சுதந்திரமடைந்த காலம் தொட்டு பாரபட்சமாகவே நடத்தப்பட்டு வந்துள்ளார்கள். இன்று தமிழர் மீதான இராணுவ ஆக்கிரமிப்பாக சிங்கள பெளத்த பேரினவாதமானது உச்சக்கட்டத்தை அடைந்துள்ள வேளையில்

அதை மறுதலித்து ஒதுங்கிப் போகும் நிலையில் எந்த சராசரித் தமிழ் மகனும் காணப்படவில்லை என்பதையே ‘உரிமைக் குரல்’ பேரணி எத்தனையோ தடைகளையும் கடந்து நிலை நிறுத்தியிருக்கிறது. எந்த விடுதலைப் போராட்டமும் தனது சொந்த மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றிருக்கும் பட்சத்தில் சர்வதேச அரசுகளின் தனிமைப்படுத்தலையும் தாண்டி முன்னோக்கி நகரும்.

இந்த ஆதரவு என்பது யாழ்ப்பாணிய உயர்சாதிய, மேலாதிக்க மனோபாவத்தில் கட்டமைக்கப்பட்ட குறுந்தேசிய வாதமாகவும் சிலரால் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. இக் கருத்தமைவு குறித்து உரையாடலாம் என்று எண்ணியுள்ளேன். அந்நியச் சக்திகளின் ஆதரவின்றிக் கட்டப்படும் படைபலம் என்பது நீண்ட காலத்துக்குத் தாக்குப் பிடிக்குமாயின் அங்கு தார்மீக பலம், அரசியல் அறங்கள் நிறையவே உள்ளன என்ற வரலாற்றுண்மையை யாரும் புறந்தள்ள முடியாது. மற்றும் கபடத்தனங்கள், சூழ்ச்சிகள் நிறைந்த இன்றைய உலக அரசியல் புலத்தில் தர்மத்தை நிலைநாட்ட வேண்டிச் சாணக்கியத்தனங்கள் புரிய வேண்டிய வரலாற்றுச் சூழல் விடுதலை கோரிப் போராடுகின்ற எந்த மக்கள் கூட்டத்துக்கும் உண்டு.

இந்த நடைமுறை யதார்த்தத்தை மீறிக் கற்பனை உலகில் யாரும் திளைத்துவிட முடியாது. ஆயினும் தமிழர் தரப்பு

மேலும் செயற் திட்டங்ககளைத் துரிதகதியில் முடுக்கிவிடுவதன் மூலம் ஆழ்ந்து ஆய்வுக்குள்ளாக்குவதன் மூலம் தமது அரசியல் பலத்தை மேலும் விசாலமாக்கிக் கொள்ள முடியும். குறிப்பாகத் தென்னிலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் உள்ள முற்போக்குச் சக்திகளுடன் இணைப்பை ஏற்படுத்தும் வகையிலான வேலைத் திட்டம் உருவாக்கப்பட வேண்டும். தமிழ் மக்களின் தேசிய சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிக்கும் சிங்கள நேச சக்திகளுடனான உறவு பேணப்படவும், வலுப்படுத்தப்படவும் வேண்டும். தென்னிலங்கை வாழ் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தமிழ் மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமை தொடர்பான பரப்புரை வீரியத்துடன் நிகழ்த்தப்படல் வேண்டும். தமிழக அரசுடனான உறவு விருத்தி செய்யப்பட வேண்டும். இந்தியாவில் உள்ள எந்த மதவாத சக்திகளுடனும் உறவுகளை வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களின் தனி அடையாளத்தை ஏற்று அவர்களது உள்ளக சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரித்தல் வேண்டும். தமிழ் பேசும் முஸ்லிம்களின் ஏகப் பிரதிநிதிகளாகத் தமிழர் தரப்பு இருக்க முடியாது என்ற நடைமுறை யதார்த்தத்தை உள்வாங்குதல் மூலமே தமிழ் பேசும் மக்களின் வரலாற்றை முன்னோக்கி நகர்த்த முடியும்.

போர்க் காலச் சூழல் பல்வேறு இடர்களைத் தந்த போதிலும் கலை இலக்கியவாதிகள், படைப்பாளிகள், அறிவுஜீவிகள், மாற்றுக் கருத்தாளர்கள் சுதந்திரமாகக் கருத்துக்களைக் கூறும் ஜனநாயகச் சூழலைத் தமிழர் தரப்பு தொடர்ந்து தக்க வைத்துக் கொள்ள முயல வேண்டும். இவ்வாறான நடைமுறைகள் ஏற்கனவே நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டவையாகவும், குறைபாடுகள் கொண்டவையாகவும் அமையலாம். எனவே அவை அடிக்கடி மீளாய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டு அவற்றில் உள்ள குறைபாடுகள் களையப் பெற்று மேலும் மேலும் அவை செழுமைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

□ 2006 மே மாதத்தில் எழுதியது

மறை பொருள் - குறுந்திரைப்படம்

பேச்சுச் சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம், படைப்புச் சுதந்திரம் போன்ற ஜனநாயக விழுமியங்கள் எத்தகைய விட்டுக் கொடுப்புகளுக்கும், சமரசங்களுக்கும் உட்படுத்தப்படாமல் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்ற குரல்கள் வரலாற்றில் என்றுமில்லாத வகையில் ஒங்கி ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

இன்றைய உலகச் சூழலில் ஒரு படைப்பை மறுக்கும் உரிமையை தனி மனிதர் ஒருவர், மேற்கொள்ளுகிற போது சமூகம் எத்தகைய அவலத்துக்குள் சிக்குண்ண நிகழ்கிறது என்ற கேள்வி எழுகிறது. இதனை, ஸ்காபுரோ சிவிக் சென்ரரில் நிகழ்ந்த குறுந்திரைப்பட விழா தொடர்பான விமர்சனங்களில் மறை பொருள் குறுந்திரைப்படம் தொடர்பான தர்சனின் விமர்சனத்தை வைகறை இதழ் ஒன்றில் வாசித்துக் கொண்ட போது என்னால் உணரக் கூடியதாக இருந்தது.

மறை பொருள், குறுந்திரைப்படம் சித்தரிக்கும் கருப் பொருள் முஸ்லிம் பெண்கள் பர்தா அணிவதை ஒடுக்குமுறையாகப் பார்க்கிறார்கள் என்பதே என்றும் அவ் விமர்சனத்தில் கூறப்பட்டிருந்தது. இது தொடர்பாக நானும் எழுத்தாளர் தேவகாந்தனும் உரையாடிக் கொண்டபோது அவர் தெரிவித்த கருத்தொன்றினை இங்கு குறித்தல் பொருத்தம் என்று எண்ணுகின்றேன். மறை பொருள் என்ற படைப்பாக்கத்தில் உருவகிக்கப்படும் அப் பெண் பாத்திரம் அத்தகைய – பர்தா அணிவதை ஒடுக்குமுறையாகக் கருதும் – கருத்து நிலைப்பாட்டைக் கொண்டவளாக இருப்பின் அதில் ஏதும் தவறில்லையே? என்று என்னிடம் சொல்லியிருந்தார்.

படைப்பாளியொருவன் தனது புனைவில் முழுச் சுதந்திரங்களோடு செயற்பாடு கொள்வது சமூக நிர்ப்பந்தங்களால் பாதிப்புக்குள்ளாகுமானால் அதையும் மீறி அவன் முழு வீச்சோடு சிருஸ்டி புரியும்போது அதைச் சமூகக் காரணிகளைச் சுட்டிக்காட்டி மறுதலிப்பதானது எவ்வளவு தூரம் அபாயகரமானது என்பதையே இங்கு நான் எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். இக் கருப்பொருள் சர்ச்சையை ஏற்படுத்துவதாக அமையலாம். ஆனாலும் இது ஏற்கக் கூடிய கருப்பொருள் அல்ல என்று எப்படிக் கூறிவிட முடியும்? எனக்குத் தெரிந்த வரையில் முஸ்லிம் பெண்கள் முக்காடு அணிவதையோ, பர்தா அணிவதையோ ஒடுக்குமுறையாகப் பார்க்கவில்லை என்பதற்காக அவ்வாறான கருத்துடைய முஸ்லிம் பெண்கள் இவ்வுலகில் வாழவேயில்லை என்று அர்த்தப்படுத்திவிட முடியுமா?

நடுவர்கள் இப் படத்திற்கு விருது வழங்கவில்லை என்பதை இங்கு பிரச்சினைக்கு உரியதாக நான் கருதவில்லை.

ஆனாலும் பர்தா அணிவதை எப்படி உணர்கிறேன் என்பதை ஒரு முஸ்லிம் பெண் மட்டுமே சொல்ல வேண்டும், சொல்ல முடியும் என்ற கட்டளைகளைத் தர்சன் பிறப்பிப்பது படைப்பாக்கத்துக்கான எல்லைகளை வரையறை செய்து விடுவதில், மட்டுப்படுத்துவதில் படைப்பாளியை அல்லது கலைஞனைக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறது என்பதையே இங்கு நான் எடுத்துக் கூற விழைகின்றேன்.

முஸ்லிம் பெண்கள் எல்லோருமே பர்தா அணிவதில்லை. இந்தியாவிலே, துருக்கியிலே, பாலஸ்தீனத்திலே பர்தா அணியாத எத்தனையோ முஸ்லிம் பெண்களை நாம் காண முடியும். ஒரு குறுந்திரைப்படத்துக்கான மொழியைப் பேசுவதில், மாற்றுச் சினிமாவிடமிருந்தான பிரக்ஞையைக் கட்டுவதில் மறை பொருள் என்ற குறுந்திரைப்படம் கணிசமான வெற்றியைப் பெற்றுக் கொண்டதாகவே நான் கருதுவேன். படத்தைப் பார்த்த சிலரது கருத்துக்களும் அதற்கு வலுச் சேர்ப்பதற்கான சாட்சியமாக அமைந்ததை இங்கு குறிப்பிடலாம்.

உரையாடல் எதுவுமே இடம்பெறாது ஒற்றைப் பாத்திரத்தைக் கொண்டு நகர்ந்த அக் குறுந்திரைப்படத்தில் பருவப் பெண்ணொருத்தி கண்ணுக்கு மை தீட்டி, அழகான உடை தேர்ந்து நிலைக் கண்ணாடி முன்னே நின்று, நிமிர்ந்து அழகுப் பதுமையாகத் தன்னை அழகு செய்து கொள்ளுகிறாள். தன் அழகு மேலும் பூரித்திட மெருகூட்டும் முயற்சியிலே

தன் கவனத்தையெல்லாம் குவித்து மேலும் மேலும் அது குறித்து அவள் முயன்று கொண்டிருந்தாள். ஏற்றத் தாழ்வுகள் படைத்த இச் சமூகச் சூழலிலும் கூட பால் பேதங்கள், வர்க்க பேதங்களையெல்லாம் கடந்து நாமெல்லாரும் ஓடிப்பிடிக்க முனைவதில், வெறி கொண்டு அலைவதில், விரட்டிச் செல்வதில் அழகுணர்ச்சியும் முக்கியமான ஒன்று.

எனவே அந்த அழகுக்கு உரியவள் தனக்கான ஒப்பனைகள் அனைத்தையும் பூர்த்தி செய்த மறு கணங்களிலே கறுப்பு நிற பர்தாவினால் தனது உடலை உடுத்திப் போர்த்திக் கொள்ளுகிறாள். போர்த்தி முடித்த கையோடு நிலைக் கண்ணாடியில் தன்னைப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறாள். பின் தனது கண்களை மூடிக் கொள்ளுகிறாள். மறை பொருள் குறுந்திரைப்படமும் அத்தோடு முடிந்து கொள்கிறது.

அந்த முடிவோடு அது ஏற்படுத்திய தாக்கம் என்னை, எனது உணர்வுகளை உறைந்துபோக வைத்தது. ஏன் அவள் தனது கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டாள்? அந்த உளவியல் அர்த்தப்படுத்த விழையும் செய்திதான் என்ன? மொழியே பேசப்படாத அந்தக் குறுஞ் சினிமா வெளிப்படுத்திய சேதியால் மதம், பண்பாடு சார்ந்த முஸ்லிம் உணர்வுகள் காயப்படுத்தப்படுவதாக, மறுக்கப்படுவதாகத் தர்சனாள் கிளப்பப்படும் கூற்றுக்களுக்கு பதிலாக அமைவதெல்லாம் சினிமா என்பது எப்போதும் சமூகத்தின் கதையை மாத்திரம் சொல்வதல்ல. மாறாக சமூகத்தின் தனிமாந்தர்களின் விருப்பு,

வெறுப்புக்களையும் அவர்களது சொந்தக் கதைகளையும் கூட நல்ல சினிமா சொல்ல விழைகிறது.

மத அடிப்படை வாதத்தையும், அதன் கட்டுமானத்தில் இருந்து எழுப்பப்படும் பிற்போக்கான பெண் ஒருக்குமுறை சார்ந்த கருத்தியல் நிலைப்பாடுகளையும் கடுமையாக விமர்சிக்கும் எத்தனையோ முஸ்லிம் அறிஞர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உலகமிது.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் மறை பொருள் குறுந்திரைப்படத்தை விழாவுக்கான திரைப்படங்களில் ஒன்றாகத் தேர்வு செய்த துணிச்சலையிட்டு குறுந்திரைப்பட விழா ஏற்பாட்டாளர்கள் காத்திரமான பங்களிப்பொன்றை குறுந்திரைப்படத் துறைக்கு ஆற்றியுள்ளார்கள் என்றே கருதுகின்றேன்.

1993 ஆம் ஆண்டு பங்களாதேசைச் சேர்ந்த தஸ்லீமா நபுரீன் என்ற முஸ்லிம் பெண் எழுத்தாளர் லஜ்ஜை என்ற நாவலை வெளியிட்டபோது பங்களாதேஸ் அரசு மதவெறியர்களுக்கு இசைந்து அந்த நாவலைத் தடைசெய்தது. அதை முஸ்லிம் விரோத நாவல் என்று கூறிய மத வெறியர்கள் அவரைக் கொல்பவர்களுக்கு பரிசு வழங்குவதாகவும் அறிவித்திருந்தார்கள். மதங்களால் மனித சமுதாயத்திற்கு விமோசனமில்லை என்ற கருத்துடைய தஸ்லீமா, “மனித நேயம் என்பது மதத்திற்கான மற்றொரு பெயராக இருக்கட்டும்” என்று கூறினார். பெண்ணின் உடல் ஆணினால் உடமை கொள்ளப்பட்டு ஆணின் அதிகாரம் அங்கு நிறுவப்படுகிறபோது பெண் தன் உடல் மீது தான் கொண்டுள்ள உரிமையை இழந்துவிடுகிறாள்.

அதற்கு மேலாக ஆணாதிக்க சமூக மனோபாவமும் ‘பண்பாடு சார்ந்த அடையாளங்கள்’ என்ற கட்டளைகளை பிறப்பிப்பதன் மூலம் இலகுவான இன்பம் சார் நுகர்வுப் பொருளாக பெண்ணை ஆக்குவதில் வெற்றிகண்டுவிடுகிறது. எனவே அதனைக் கலை வடிவம் ஒன்றுக்கூடாகப் புரிய வைப்பதில் பெரு வெற்றி பெற்ற மறை பொருள் குறுந்திரைப்பட இயக்குனர் பொன். சுதாவை மெச்சுவதற்கு எனது மனம் அவாவுகிறது.

□ ஒக்ரோபர் 10, 2006, வைகறை

நான் நேரில் காணாத ஏ.ஜே. கனகரட்ணா!

சென்னையிலிருந்து இணைய மடல் மூலம் வ. சீதா 'ஏ.ஜே. கனகரட்ணா கொழும்பு வைத்தியசாலையில் காலமானார்' என்ற சேதியை அறிவித்தபோதுதான் அந்தத் துயரச் செய்தி எனது மூளையைக் கவ்விக் கொண்டது. இதுவரைக்கும் நான் அந்த ஆபூர்வ மனிதரை நேரில் சந்திக்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லை. ஆனாலும் என் கண் காணாத அந்த மனிதரின் இழப்பு ஏன் என்னுள் இவ்வளவு துடிப்பை, சலனத்தை நிகழ்த்தி நிற்கிறது என்பதற்கான விடையை நான் எழுதும் இந்த வரிகளுக்கூடாகப் பெற்றுவிட முடியுமா? என்பதையும் என்னால் கூற முடியாதுள்ளது. ஏனெனில் அந்த எல்லைகளையும் தாண்டிய அவர் மீதான எனது நேசிப்பு விரவிக் கிடக்கிறது என்பதே உண்மையாக அமையும்.

எட்டாம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்த போது 1972 இல் முதல் தடவையாக அவரது மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரையொன்றினை 'மல்லிகை' சிற்றிதழில் வாசித்த ரூபகம். 1987 களில் நான் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்து வந்த வேளைகளில் அவர் குறித்து தமிழ் நாட்டின் மிகப்பெரும் இடதுசாரி எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான எஸ்.வி. ராஜதுரை மற்றும் ஊடகவியலாளரான ஏ.எஸ். பன்னீர்செல்வமும் நிறையவே என்னிடம் பேசியிருந்தார்கள். அப்படியொரு சமயத்தில்தான் பன்னீர்செல்வம் அவரது 'மார்க்சீயமும் இலக்கியமும் - சில நோக்குகள்' (அலை வெளியீடு) என்ற தொகுப்பு நூலை எனக்கு வாசிக்கத் தந்திருந்தார். அந்த நூல் என்னுள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் இன்றுவரை தொடர்வதாகவே

நான் எண்ணுகின்றேன். இந்தக் குறிப்புக்களை எழுதுவதற்கு முன் அப்புத்தகத்தையும், ‘காலம்’ சஞ்சிகை வெளியிட்ட ஏ.ஜே. கனகரட்ணா சிறப்பிதழையும் செல்வத்திடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டு மேலோட்டமாக நுனிப்பில் மேய்ந்திருந்தேன். காலம் சஞ்சிகை வெளியிட்ட ஏ.ஜே. கனகரட்ணா சிறப்பிதழில் எஸ்.வி. ராஜதுரை:

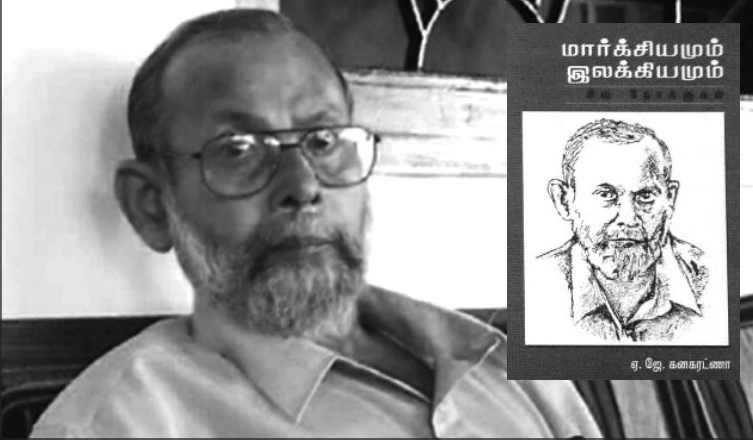
“கலாச்சாரக் கமிசார்களின் இரசனைகளுக்கும் காலத்துக்குக் காலம் மாறிக் கொண்டிருக்கும் அவர்களது கறாரான அரசியல் தேவைகளுக்கும் வளைந்து கொடுக்காமல், அதே வேளை, மார்க்சிய தரிசனத்திலிருந்து சிறிதும் வழுவாமல் தமிழ் மொழிக்களத்தில் பண்பாட்டுச் செயற்பாடுகளை ஏறத்தாழ நான்கு தசாப்தங்களாக நிகழ்த்திக் கொண்டிருக்கும் மனிதர்”

என ஏ.ஜே.யை விதந்துரைத்துள்ளார்.

ஆதிகாரத்தைத் தக்கவைத்துக் கொள்ள முயலும் சக்திகள், அதிகாரத்தை ஏற்கனவே கைப்பற்றியவர்கள் என எல்லோருமே கலை, இலக்கிய வடிவங்களைத் தாங்கள் வரிந்து கட்டிக் கொண்டிருக்கும் கோட்பாடுகளுக்கு அமைய உற்பத்தி செய்யுமாறு உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தோ, கோசங்களை எழுப்பியோ வரும் வேளைகளில் அது குறித்த விசாரணைகளைத் விரிந்த தேடற்பரப்பில் ஆழ்ந்து நோக்கிய புலமை கொண்ட மனிதராகவே நான் ஏ.ஜே அவர்களைக் காணுகிறேன்.

ஏ.ஜே அவர்கள் தனது ‘மார்க்சியமும் இலக்கியமும்’ என்ற கட்டுரையொன்றிலே பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“ஏனைய கலைஞர்களைப் போன்று, எழுத்தாளர்களும் தமது கற்பனையென்னும் ஆழியில் முத்துக்குளித்து வெளிக்கொணர்பவைதான் உன்னத படைப்புக்கள் என ஒரு சாரார் கருதி வருகின்றனர். இவர்களுடைய கொள்கைப்படி கலைஞர்கள் புற உலகத்தை மறந்து அக உலகத்தில் இரண்டறக் கலந்து நிற்பவர்கள். இன்னொரு விதமாகச் சொல்வதென்றால் கலைஞர்கள் சூனியத்தில் வாழ்பவர்கள். இவ் வாதத்தினை மார்க்சியம் ஏற்றுக் கொள்ளாது. சமுதாய ஒழுங்கு முறைகளுக்கிடையே ஏற்படும் தொடர்புகளின் விளைவாகவே அரசியல், சட்டம், சமயம், தத்துவம், கலை,

ஏ.ஜே. கனகரட்ணா

இலக்கியம் போன்றவை தோன்றுகின்றன. உற்பத்தி முறைகள் அடித்தளம் என்றால் மேலே குறிப்பிட்ட கலை, இலக்கியம் போன்றவை மேற் கட்டுமானம். அடித்தளத்திற்கும், மேற் கட்டுமானத்திற்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புகளை வரையறுப்பது அவ்வளவு எளிதன்று. அடித்தளம் எவ்வாறு மேற்கட்டுமானத்தைப் பாதிக்கின்றதோ அதே போன்று மேற்கட்டுமானமும் அடித்தளத்தைப் பாதிக்கின்றது. ஆதலால் பொருளாதார அடிப்படைகளும், கலை - இலக்கியம் போன்றவற்றிற்கும் இடையில் உள்ள தொடர்புகள் மிகச் சிக்கலானவை.”

இவற்றின் வழியே நெடுங்காலமாக அரசியல், இலக்கியத் துறைகளுள் இடதுசாரிச் சித்தாந்தங்கள் கொச்சைப்படுத்தப்பட்டும், வழிபாடுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டதுமான அவலங்களைத் தமிழ்ச் சூழலுக்குப் புரிய வைப்பதில் ஏ.ஜே. கனகரட்ணா 1966 களிலிருந்தே பெரிதும் முயன்று வந்துள்ளார். உலகின் உன்னதங்கள் எனக் கருதப்பட்ட பல்வேறு சிந்தனைப் போக்குகளை ஏ.ஜே தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார்.

ஒரு நூலினை இலக்கியம் என்று ஏற்பதா அல்லது நிராகரிப்பதா என்று தீர்மானிப்பதற்கு, முதலில் அந்நூல் இலக்கியமா இல்லையா என்பதனை நிர்ணயித்த பின்புதான் மார்க்சியக் கோட்பாட்டினைக் கொண்டு அதனை மதிப்பிடுதல்

வேண்டுமென ரொட்ஸ்கி 'இலக்கியமும் புரட்சியும்' என்ற நூலில் குறிப்பிட்டதையும் ஏ.ஜே. கனகரட்ணா தனது கட்டுரையில் மேலும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

எனவே இலக்கியத்தினை உரிய முறையில் புரியாத எவரும் கோட்பாட்டு அளவுகோல்களை ஏந்துவது விபரீதத்தில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிடும். கட்சி, கலை, இலக்கியம் என எந்த வட்டங்களுக்குள்ளும் அகப்படாதவர். அவருள் அடங்க மறுத்த அறிவுப் பசியை மற்றவர்கள் ஒப்புதல் பெறாமலே அவரிடமிருந்து அள்ளிச்செல்ல அனுமதி அளித்தவர். கற்றுத் தெளிதலும், கற்றுக் கொடுத்தலும், உரையாடல்களுக்கூடாக ஊக்கம் அளித்தலும் அதற்கும் அப்பால் எண்ணிறைந்த இலக்கிய முயற்சிகளுக்கெல்லாம் பின்னணி முன்னணாகத் திகழ்ந்தவர் ஏ.ஜே.

ஏ.ஜே அவர்களைப் பிரபலமான சிங்களப் புத்திஜீவியும், எழுத்தாளருமான ரெஜி சிறிவர்த்தனா முற்றுகையிடப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறிக் கொழும்புக்கு குடிபெயர்ந்து வருமாறு அழைப்பு விடுத்தபோது தான், 'சேற்றில் அமுந்திய தடி' மாதிரி இருப்பதாகவும், தன்னைக் கொழும்பில் மறுநடவு செய்யத் தனக்கு விருப்பம் இல்லையெனவும் பதிலளித்திருந்தார். மேலும் ரெஜி கூறுகிறார்.

“உலகக் குடிமகனுக்குரிய கலாச்சாரமும், சர்வதேசப் பிரக்ஞையும் உடைய புத்திஜீவியான ஏ.ஜே யாழ்ப்பாண மண்ணிலும், அதன் வாழ்விலும், அனுபவத்திலும், மொழியிலும் வேரூன்றி உள்ளார் என்பதை அதிலிருந்து நான் உணர்ந்து கொண்டேன். யாழ்ப்பாணத்தை அதன் சோதனைக் காலத்தில் விட்டு வருவதை ஒரு துரோகச் செயல் என்று அவர் கருதி இருக்கலாம்.”

இலக்கியத்தைக் காதலித்தவர் என்று கருதப்படும் ஏ.ஜே தனி மனித வாழ்வில் கட்டைப் பிரம்மச்சாரி. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஆங்கில இலக்கியத்தைக் கற்ற அவரின் தனிப்பெருந்துறையாக ஆங்கில இலக்கியம் விளங்கியது. டெய்லி நியூஸ், கோப்பிறேற்றர், சற்றே றிவ்வியு, திசை போன்ற பத்திரிகைகளின் ஆசிரியர், துணை ஆசிரியர் பொறுப்புக்களில் பணியாற்றிய சிறந்த ஊடகவியலாளரும் கூட.

ஊடகவியலாளர் ஏ.எஸ். பன்னீர்செல்வத்தின் பார்வையில்

“ஏ.ஜே. தான், யாழ்ப்பாண வாழ்வின் சிக்கல்களை எனக்குப் புரிய உதவியவர். யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட துப்பாக்கி ஏந்திய பலர் வைத்த அடிப்படைச் சட்டங்களை, முடிச்சுவிழ்த்தற்குரிய இன்றியமையாத தடயங்களைத் தந்தவர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர்களின் துயரங்களைக்கூட மற்றவர்கள் தொலைவிலிருந்து காட்டிய மாதிரியிலிருந்து ஏ.ஜே.யின் மாதிரி மிக வித்தியாசமானது. மண்ணைவிட்டுப் பிரியமறுத்த அந்த மகத்தான ‘மண்ணின் மைந்தன்’ தான் துறைபோகக் கற்றறிந்த உலக இலக்கியங்களுக்கூடாகவும், தனது வாழ்வினூடாகவும் எமக்கு விட்டுச்சென்ற சேதிகளை எப்போது நாம் மறுவாசிப்புக்கு உள்ளாக்குவோம்?”

□ வைகறை, 2005

தீபெத்தியர்களுக்கான புலம்பெயர் அரசு

அண்மையில் ‘ரொறொன்ரோ ஸ்ரார்’ ஏட்டில் திபெத்தின் புலம்பெயர் அரசு குறித்து Rick Westhead எழுதிய பத்தியொன்றை வாசிக்க நேர்ந்தது. அவ்வேட்டில் பிரசுரமாகியிருந்த அப்பத்தியை எம்மில் பலரும் படித்திருக்கலாம். ஆயினும் அது குறித்துச் சிறிய பதிவொன்றினைச் செய்வது நல்லதென்று எண்ணுகின்றேன்.

ஏனெனில் நாடு கடந்த அல்லது புலம் பெயர் அரசுகள், அமைப்புக்கள் என்று எங்களில் பலரும் பொங்கியெழுந்தும், பூரிப்பில் திளைத்ததும் என்பதற்கு அப்பால் ஆக்கபூர்வமாக இலங்கையின் தமிழ் இனப் பிரச்சினையில் ஏதாவது பங்களித்து விடலாம் என்று நினைத்தோருக்கும் அவ்வாறான அமைப்பு வடிவங்கள் சிறிய வகையிலான நம்பிக்கையை அளிப்பதாகவும் அமைந்தன. இவை தொடர்பாக முன்வைக்கப்பட்ட பல்வேறு வகைப்பட்ட விமர்சன உரையாடல்களைக் கவனத்தில் கொண்ட சக்திகள் உள்ளடங்கலாக அனைத்துத் தரப்பினரும் உற்று நோக்கிய விடயங்களாகவே அவை அமைந்திருந்தன. எனவே அது குறித்து மீண்டும், மீண்டும் பேசுவதற்கு சமகால உலகியல் நிகழ்வுகளை நாம் அவதானிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதிலிருந்து மேலும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டியுமிருக்கிறது.

இந்தியாவில் திபெத்திய அகதிகள் தளம் அமைத்து வாழ்ந்து வரும் மலைச்சாரல் பிரதேசம் ‘தர்மசாலா’. அந்த மலையடிவாரக் கிராமத்திலே மரங்களிலும், கட்டடங்களிலும், மாட்டு வண்டிகளிலும் போஸ்ரர்கள் ஓட்டப்பட்டுக் காட்சி தருகின்றன.

அந்தச் சுவரொட்டிகள் சொல்லும் சேதிகள் புலம் பெயர் திபெத்திய அரசுக்கான தேர்தல் தொடர்பானவை.

வேட்பாளர் ஒருவரது கூற்றுப்படி வணக்கத்துக்குரிய தலாய் லாமாவின் நெறிகாட்டுதல்களை ஏற்றுக்கொள்வதாகவும் அமெரிக்க விசா தன்னிடமிருந்தாலும் இந்தியாவில் தங்கியிருப்பது புலம்பெயர் திபெத்திய அரசுக்குத் தான் பணிபுரிவதற்காகவே. மேலும் தனக்கு நிறைய அனுபவமும், நேர்மைத் திறனும் உண்டென்றும் சொல்லுகிறார்.

இது நடக்கவிருக்கும் நாடு கடந்த திபெத்திய அரசு தேர்தலுக்கான பரப்புரையாகவே பச்சையாக நோக்கலாம். இன்னும் மூன்று மாதங்களில், அதாவது 2011 மார்ச் 20 இல் உலகெங்கிலும் உள்ள 79,000 பதிவுசெய்யப்பட்ட திபெத்திய வாக்காளர்கள் தங்களுக்கான 44 பேர் கொண்ட அரசவையையும், பிரதமரையும் தேர்வு செய்ய உள்ளார்கள். இதனை நாடு கடந்த அரசாங்கங்களின் வரலாற்றில் ஓர் மைல் கல்லாக மேற்கத்தேய புத்திஜீவிகளில் சிலர் கருதுகிறார்கள்.

கடந்த 50 ஆண்டுகளாகத் தலாய் லாமா திபெத்தியர்களின் ஆன்மீகத் தலைவராகவும், அரசியல் தலைவராகவும் விளங்கி வந்துள்ளார். அவரைத் திபெத்திய மக்களின் சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டத்திற்கான குறியீடாக, எழுச்சிதரும் சக்தியாகத் திபெத்தியப் போராட்டம் தொடர்பான அனுதாபிகள் கருதுகிறார்கள். தற்போது 75 வயதை எட்டிப்பிடித்திருக்கும் திபெத்திய மக்களின் அன்புக்கும், மதிப்பிற்கும், விசுவாசத்திற்கும் உரிய அவர் தான் அரைக்கட்ட ஓய்விலிருப்பதாகவே எண்ணுகின்றார்.

ஆகவேதான் அவரது முழு ஓய்வு நிறைவெய்துகின்ற போது திபெத்தியர்களுக்கான அரசியலை எவ்வாறு சீனாவோடு புலம்பெயர் திபெத்திய அரசு கையாளப் போகின்றது குறித்த கவலை எழுகின்றது. திபெத்தியர்களுக்கான நாடு கடந்த அரசு அந்த மக்களுக்கான தீர்வுகளைக் கையாளும் பொறுப்புணர்வும், திறனும் படைத்ததா, போன்ற கேள்விகள் எழுந்த வண்ணமேயுள்ளன. சீனாவுடனான தனது மக்களின் பிரச்சினைகளைக் கையாளுவது குறித்துப் புலம்பெயர் திபெத்திய அரசு ஏற்பாடில்லாமலும், தகமை அடிப்படையற்றும்

காணப்படுவது குறித்துச் சிலர் உண்மையாகவே கவலை கொள்கின்றனர்.

அமெரிக்க Stanford பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த 61 வயது Tenzin Tethong என்பவர் நாடு கடந்த திபெத்திய அரசின் எட்டுப் பேர் கொண்ட அமைச்சரவையின் தலைமைப் பதவிக்குப் போட்டியிடுகிறார். அவரது கருத்துப்படி ஆரம்ப நிலையிலுள்ள திபெத்தியர்களுக்கான நாடு கடந்த ஜனநாயக அரசியல் தனது கால்களைப் பதிப்பதற்குப் போராட வேண்டியுள்ளது. ஆயினும் அது முன்னகர்ந்த படியேயுள்ளது.

இந்த நாடு கடந்த திபெத்திய அரசு தனது கூட்டத் தொடர்களை வருடத்தில் இரு தடவைகள் நடத்தும். ஒன்று மார்ச்சில், இரண்டாவது செப்ரெம்பரில். ஒவ்வொரு கூட்டத் தொடரும் 15 நாட்களைக் கொண்டதாகும். இந்த வருடம் நாடு கடந்த திபெத்திய அரசு நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தின் படியமைந்த புதிய சட்டமூலம் வட அமெரிக்காவில் வாழும் பிரதிநிதித்துவ ஆசனங்களை ஒன்றிலிருந்து இரண்டாக அதிகரித்துள்ளது. வெளிநாடுகளில் வாழும் திபெத்தியர்கள் ஆண்டொன்றுக்கு 84 டொலர்களைச் செலுத்துவதன் மூலம் தங்களது வாக்குரிமையைப் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டும். இந்தியாவில் வாழும் திபெத்தியர்களிடம் அவர்களது வருமானத்தின் இரண்டு சதவீதம் அறவிடப்படுகின்றது.

இந்த அரசின் முதலாவது பிரதமரான Samdhong கடந்த எட்டு வருடங்களாகப் பணியாற்றியிருந்தார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே இவரது தலைமை சிக்கலான விடயங்களில் மாட்டிக் கொண்டது. இவர் திபெத்தியப் பிரச்சினையை சீனாவின் உள்நாட்டு விடயம் என்று இவ்வருட ஆரம்பத்தில் வியாக்கியானம் செய்த போது வெளிநாடுகளில் வாழும் இளம் திபெத்தியர்களின் கடும் கோபத்தைக் கிளறி விட்டிருந்தார். ஏறத்தாழ முதலாம் உலக நாடுகளில் வசிக்கும் 1,20,000 திபெத்தியர்களில் தீவிர நிலைப்பாடு எடுப்போர் தலாய் லாமா அவர்கள் சீனாவிடம் சமஸ்தி கேட்பதை விடுத்து பூரண சுயாட்சி கோர வேண்டும் என்பதில் விடாப்பிடியாக உள்ளார்கள்.

இந்த ஆண்டு மே 23 இல் நியூயோர்க்கில் Samdhong கூட்டமொன்றில் பேசிய வேளையில் திபெத்தியர்களில்

லொப்சாங் சாங்கே - தலாய்லாமா

யார்யாரெல்லாம் திபெத்தின் ஒட்டுமொத்த விடுதலை, சுதந்திரம் குறித்து அதிதீவிரமாகப் பேசுகிறார்களோ அவர்களெல்லோரும் எங்களுடைய புனிதத்துக்கும், வணக்கத்துக்கும் உரிய தலாய் லாமாவை விமர்சிக்கின்றார்கள். அவமதிக்கின்றார்கள். அவ்வாறானவர்கள் சீன அரசினை விடவும் திபெத்திய மக்களுக்கு மோசம் இழைப்பவர்கள் என உரைத்தார்.

இன்டியானா பல்கலைக்கழகத்தைச் சேர்ந்த Elliott Sperling என்ற திபெத்திய விடயங்கள் தொடர்பான அறிஞர் புலம்பெயர் திபெத்திய அரசு - Samdhung தலைமையிலான - ஜனநாயகமானது அதன் பக்குவத்தை எட்டப் பயணிக்கும் பாதையில் சந்தர்ப்பங்களைத் தவறவிட்டுள்ளது என்கிறார்.

வெளிப்படையாகத் தலாய் லாமாவின் சீனா குறித்த மிதவாத அணுகுமுறையை விமர்சிப்பது இயலாத காரியம். தலைவர் தனது எல்லைகளைக் கடக்கையில் அது குறித்து விமர்சிப்பது ஜனநாயகத்தின் முக்கியமான உயிர்நாடிகளில் ஒன்று என்பது குறித்த விளக்கம் அந்த மக்களுக்கு இல்லாதது மிகப்பெரும் சிக்கலாகும்.

எனவே எந்தவித சந்தேகங்களுக்கும் இடமின்றி அதிகாரத்தை எட்டுவதற்கான களம் ஒன்று காத்துக் கிடக்கின்றது. அண்மையில் அந்தி சாயும் வேளையொன்றில் தர்மசாலாவில் தேநீர் சாலையில்

ஒன்று கூடிய திபெத்திய புத்த பிக்குகள் தலாய் லாமா இறந்த பின்பு ஏற்படவிருக்கும் அதிகார வெற்றிடம் தொடர்பான இரகசிய உரையாடலில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

1933 கிறிஸ்மசுக்கு ஒரு வாரம் முன்பாக திபெத்தின் 13 ஆவது தலாய் லாமா இறந்த போது அவருக்கு வயது 57. அவரின் பெயர் Thuben Gyatso. அஞ்சலி செலுத்துவோர் அவரது இறந்த உடலை அவர்களது பாரம்பரிய மரபுகளுக்கு இணங்க வெண்ணையும், உப்பும் சேர்த்த கலவையில் சூடாக்கி முகவாய்ப் பகுதியை தங்க நிறத்தில் பூச்சிட்டு திபெத்தின் தலைநகரான லாசாவில் அமைந்த பௌத்த ஆலயத்தில் வைத்தார்கள். அதன்பின் நான்கு ஆண்டுகள் கழித்து இன்று உலகத் தலைவர்களில் ஒருவராகக் மதிக்கப்படும் தலாய் லாமாவைக் கண்டுபிடித்தார்கள். அப்போது அவர் வறுமையில் உழன்ற தனது பெற்றோரோடு மலையடிவாரக் கிராமமொன்றிலே வசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

தலாய் லாமா இறந்தால் அதன் பின் திபெத்தியப் பிரச்சினையே முடிந்துவிட்டது என சீனா உலகுக்கு உரைக்கும் என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் கிடையாது, என்று நேபாளத்தில் வசித்து வரும் 25 வயது திபெத்திய இளம் துறவி வாடிக்கையாளர்களின் நெரிசல் மிகுந்த கோப்பிக் கடையில் இருந்தவாறு சொன்னார்.

சீனா இவ்வாறு தனது வெற்றியைப் பிரகடனப்படுத்தும் வேளையில் திபெத்தில் வன்முறை வெடிப்பதற்கும், அதிகரிப்பதற்குமான வாய்ப்புக்களை அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்கள் திபெத்தியப் பிரச்சினையை உச்ச அளவில் நியாயப்படுத்தும் செயற்பாட்டாளர்கள் சிலர். சுதந்திரம் என்பது எல்லா வேளைகளிலும் இலகுவானதம் குளிர்மையானதும் அல்ல. நிச்சயமாக அவை இன்னும் பற்றியெரிவதற்கான சாத்தியங்கள் அதிகமாகும் என்பதுதான் அவர்கள் முன்வைக்கும் கருத்தியல் நிலைப்பாடு.

வெளிநாட்டு ஊடகங்களுக்குத் திபெத்தியப் பிரச்சினையின் தாற்பரியம் புரியாது என்றும் தான் திபெத்துக்குக் கொண்டு வரும் வெல்வச் செழுமையை, பொருளியல் வளர்ச்சியை புலம் பெயர் திபெத்திய அரசு அங்கீகரிப்பதில்லை என்றும் சீனா வாதித்து வருவதை Jamyang Norbu என்ற அமெரிக்காவில் வசித்து வரும் பிரபல திபெத்திய எழுத்தாளர் சுட்டிக்காட்டுகிறார். மேலும்

திபெத்தின் இளைய தலைமுறையினர் இன்று அமைதியை இழந்து வருகிறார்கள் என உறுதிபடக் கூறுகின்றார். இன்று திபெத்திய இளைஞர்கள் சீனப் பொலிசாரிடம் கள்ளச் சந்தையில் AK 47 துப்பாக்கிகளை வாங்கிப் பதுக்கிக் கொண்டிருப்பதாகவும் புதிய செய்தியொன்றை அவர் தெரிவிக்கின்றார்.

தலாய் லாமாவின் அணுகுமுறை எங்களுக்கு எதையும் வழங்கப் போவதில்லை என்று திபெத்திய மக்கள் உணரத் தலைப்பட்டு விட்டார்கள். அவருக்கு சீன அரசு இயந்திரம் எவ்வாறு நவீன மயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பது குறித்து எத்தகைய புரிதலும் கிடையாது என்பதும் Jamyang Norbu முன்வைக்கும் வாதங்களில் ஒன்று.

இத்தகைய முரண்கள் நிறைந்த சிக்கலான பின்னணி கொண்ட திபெத்தியப் பிரச்சினையை எதிர்வரும் தேர்தலில் தேர்ந்தெடுக்கப்படவுள்ள புதிய தலைமை எவ்வாறு கையாளப் போகிறது என்பது இங்கு எழக் கூடிய முக்கிய வினா.

இது புலம்பெயர்ந்த திபெத்தியர்களுக்கான முளைவிடும் இளைய ஜனநாயகமாயினும் அளவிட முடியாத ஆவலால் உந்தி விளையும் எதிர்பார்ப்புக்களை இந்த இளைய ஜனநாயகம் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குவதாகவும் அமைகிறது சிலரது கணிப்பீடு.

□ 2010, டிசெம்பர்

மகாவம்சத்திலிருந்து சிங்கள தேசியவாதத்தை நோக்கி

01

அமெரிக்காவில் வாழும் 'அர்ஜுனா குணரத்னா' என்ற சிங்கள எழுத்தாளர் மகாவம்சத்திலிருந்து சிங்கள தேசியவாதத்தை நோக்கி எவ்வாறு சிங்கள மக்களின் உணர்வுகள் கட்டமைக்கப்பட்டு வந்துள்ளன என்பது குறித்து எழுதிய கட்டுரையொன்றினை சாரமாகக் கொண்டு 'வியூகம்' இதழில் கட்டுரையொன்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. (ஆதார நூல்: வியூகம், இதழ் 2, கட்டுரை: வரலாற்றுப் பிரக்ஞையின் உருவாக்கம்; மகாவம்சத்திலிருந்து சிங்கள தேசியவாதத்தை நோக்கி). அக்கட்டுரை குறித்தே இங்கு பேசப்படுகிறது.

சிங்கள மக்கள் தம் கற்பனையில் தங்களது வரலாறு தொடர்பான ஐதீகங்களை, உணர்வுகளை எவ்வாறு பற்றிப் பிடித்துள்ளார்கள்? அது அவர்களது ஆழ்மனதில் எவ்வாறு புதைந்து கிடக்கின்றது? என்பவை குறித்துப் பல ஆதாரங்கள் பேசப்படுவது வழக்கம். முக்கியமாக ஆய்வாளர்களால், எழுத்தாளர்களால் இவை குறித்த ஆக்கங்கள் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்தும் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறான ஐதீகங்களுக்கு அடிப்படையாக முன்வைக்கப் படுவதில் விஜயன், துட்டகைமுனு கதைகள், இலங்கைக்குப் புத்தர் மேற்கொண்டதாகக் கூறப்படும் மூன்று விஜயங்கள் தொடர்பான புராணக் கதைகள் மிகவும் பிரபல்யம் படைத்தவை. இவ்வாறான வரலாற்றுக் கதைகளில் ஆறாம் நூற்றாண்டில்

அநகாரிக தர்மபாலா

எழுதியதாகக் கருதப்படும் 'மகாவம்சம்' அதி முக்கியத்துவம் படைத்தது.

எனவே இதில் சிங்கள மக்களது வரலாற்று உணர்வு (பிரக்ஞை) குறித்துப் பெருமதி உணர்வுகளுக்கூடாக அதீதமாகக் கருத்துக் கூறுபவர்கள் அதன் அடிப்படையான அம்சங்களில் பெரும் மாறுதல்களுக்குள்ளாகாமல் அந்த உணர்வு தொடர்வதாகவே எழுதியுள்ளார்கள். கடந்த காலம் என்பது நிகழ்கால அரசியல் தேவைகள், சூழல்கள், நிர்ப்பந்தங்கள் என்பனவற்றின் மேல் கட்டியெழுப்பப்பட்டதாகக் கொள்ளலாமா? கடந்த காலம் என்று நாம் குறிப்பிடுகின்ற போது தற்போது நாம் எழுதுகின்ற, எழுத முனைகின்ற கடந்த கால வரலாறு பற்றியதே என்பதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளுதல் அவசியமானது.

கிறிஸ்தவம், கத்தோலிக்கம், மேற்குமயமாதல் போன்ற ஆதிக்கங்கள், ஊடுருவல்களுக்கு எதிராகப் பௌத்த சிங்கள மக்களை எழுச்சி கொள்ள வைப்பதற்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட அணுகுமுறையானது அவை பிரச்சினை தராதவையாக மாறிவிட்ட பின்னரும் கூட வேறு வகையான விடயங்களுக்காகத், தேவைகளுக்காக இதே அணுகுமுறை பயன்படுத்தப்படலாம் என்பதை எமக்குப் புலப்படுத்துகிறது.

பௌத்த மறுமலர்ச்சியின் தந்தை என்று கூறப்படுகின்ற 'அநகாரிக தர்மபாலா' பௌத்த மறுமலர்ச்சிக்கான எடுகோள்களை மேற்கு

நாட்டவர்களது கீழைத்தேசம் தொடர்பான கருத்துருவாக்கங்களில் இருந்தே பெறுகின்றார். பௌத்த மறுமலர்ச்சி என்பதுதான் நவீன சிங்கள தேசியவாதத்துக்கான அடித்தளத்தை இட்டது. ஆனால் சிங்கள மக்களது இந்த வரலாற்று உணர்வானது ஏற்கனவே உருவாக்கப்பட்ட ஒன்றல்ல. அதே சமயம் மாறிவரும் சமூக, பொருளாதார, வரலாற்றுக் கட்டுமானங்களில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டு வருகின்ற வேளையில் ஏற்கனவே உள்ள அம்சங்களையும் உபயோகித்துத் தற்போது உருவாக்கப்பட்டதே இந்த வரலாற்றுப் பிரக்ஞை (உணர்வு) என்பதாகக் குணரத்தினா எழுதிய கட்டுரையின் மையப்பொருள் அமைகிறது.

மகாவம்சம், நவீன வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இதற்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவத்தினை வைத்துக் கொண்டுதான் இலங்கையின் வரலாறு தொடர்பான பொது மக்கள் தளத்திலான உரையாடல்கள் அமைகின்றன.

பாடசாலை மாணவர்கள் - பாடங்கள், பொதுமக்கள், அரசியல்வாதிகள், ஆன்மீகவாதிகள் பயன்படுத்தும் சொல்லாடல்கள். நாடகம், இலக்கியம், ஜனரஞ்சக சினிமா வெளிப்படுத்தும் உரையாடல்கள்.

ஆரிய இனக் கோட்பாடு

இது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கப்பட்ட கோட்பாடு. வட இந்தியாவில் இருந்துவந்து குடியேறிய ஆரியர்களது வாரிசுகளாக, வழித்தோன்றல்களாகச் சிங்கள மக்கள் உருவாக்கப்படுகிறார்கள். இந்தக் கருத்துருவாக்கத்தைப் பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் தந்தையென்று கருதப்படும் அநகாரிக தர்மபாலாவே 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் பிரபலப்படுத்தினார். இதற்கான ஆதார ஊற்று மகாவம்சமே. இதன் மூலம் 2,500 வருடங்களை உள்ளடக்கிய தொன்மையான வரலாற்றுப் பாரம்பரியத்தைச் சிங்கள மக்கள் இலங்கையில் பாத்தியதை கோர முடிகின்றது.

கர்ண பரம்பரைக் கதைகளின் படி அதற்கூடாக இழையோடி வெளிப்படுத்தப்படுவது என்னவெனில் பௌத்த மதத்தை இலங்கையில் பேணுவதற்காக “தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்களாகச்

சிங்கள மக்கள் உள்ளார்கள்” என்பதே. ஆரியர் என்ற ஓர் இனம் இருந்தது என்ற கருத்தை இன்று பொதுவாக அறிஞர்கள் ஏற்பதில்லை (இலங்கையில் தமிழர், கா. இந்திரபாலா, பக்.145).

மகாவம்சம் என்ற நூலில் இரு இடங்களில் மாத்திரமே சிங்களம் என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தென்னிந்தியப் படையெடுப்புக்கள் எவ்வாறு மாபெரும் சிங்கள நாகரிகத்தின் அழிவுக்குக் காரணமானது என்று கூறி அதற்கு எதிராக முன்னெடுக்கப்பட்ட போராட்டமானது அதனுடன் இணைந்த உலக வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தோடு சேர்ந்து வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது என்பதை இங்கு நாம் நோக்க முடியும். “காட்டுமிராண்டிகளால் இந்தத் தீவு அழிக்கப்படுவதற்கு முன் இந்த அழகிய தீவு ஆரிய சிங்களவர்களின் சொர்க்கமாக விளங்கியது” என அநகாரிக தர்மபாலா கூறுகின்றார்.

இதில் முக்கியமான விடயமாக அவதானிக்க வேண்டியது என்னவெனில் நாம் மக்களது வரலாற்று உணர்வு (பிரக்ஞை) பற்றிக் கலந்துரையாடும் போது புத்திஜீவிகள், மேட்டுக்குடிச் சிந்தனையாளர்களது தாக்கம் பற்றித்தான் உண்மையில் பேசுகிறோம். இது ஒட்டு மொத்த மக்கள் திரளின் கருத்தையும், அபிப்பிராயத்தையும் உள்ளடக்கியிருப்பதாகக் கொள்ளலாமா? அவ்வாறு கொண்டிருப்பதற்கான அவசியம் கிடையாது. அப்படிக் கொண்டிருப்பதாகக் கருதுமிடத்து அதன் முழுமை குறித்த கேள்விகள் எழுவதற்கான சாத்தியங்கள் பற்றிய வாய்ப்புக்களையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளல் அவசியமானது.

ஒரு சகாப்தத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் கருத்துக்கள் அந்தச் சமுதாயத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஆதிக்க சக்திகளின் கருத்துக்களேயாகும் என்ற மார்க்ஸின் சொற்றொடரொன்று குணரத்னாவால் சுட்டப்படுகின்றது.

நவீன சமுதாயத்தில் காணப்படும் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள், பத்திரிகை, ரேடியோ, தொலைபேசி, பாடத்திட்டங்கள், கல்விமுறை போன்றவற்றிற்கூடாக ஆதிக்க சக்திகள் தமக்கான கருத்தியல்களை சமூகத்தில் வலுவாக வேரூன்றி விடுகின்றன. நவீன இலங்கையில் அரசியல்வாதிகள், பௌத்த பிக்குகள், கிராம ஆசிரியர்கள், சித்த வைத்தியர்கள் ஆகியோர் காலனித்துவ ஆட்சியின் போது குறிப்பாக பிரிட்டிஸ் ஆட்சியின் போது

அற்ப சலுகைகள், சிறிதளவான பொருளாதார மேம்படுத்தல்கள் போன்றவற்றை ஈட்டிக்கொள்வதில் சிங்களக் குட்டி முதலாளிகள் ஈறாகத் தங்களது பிரதான போட்டியாளர்களாகத் தமிழர்களை நோக்குகிறார்கள்.

எனவேதான் பௌத்த மறுமலர்ச்சி தொடர்பான கருத்தியல் நிலைப்பாடு சாதகமானதாகச் சிங்களக் குட்டி முதலாளிகள், சிங்கள மேட்டுக் குடிகள் ஆகியோரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இங்குதான் நவீன இலங்கையின் முனைப்பாகத் தெரிகின்ற புத்திஜீவி மேட்டுக்குடியின் வரலாற்றுப் பிரக்ஞை என்பது சிங்கள மக்களால் முழுவதுமாகப் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகின்றது. ஆனால் இலங்கையின் பழைய வரலாற்றுக் காலகட்டங்களில் இவ்வாறான அணுகுமுறை சிங்கள மக்களின் வரலாற்று உணர்வு தொடர்பாக எவ்வாறு இருந்திருக்க முடியும் என்பதற்குப் போதிய சாட்சியங்கள் கிடையாது.

இலங்கை வரலாற்றில் பண்டைய இடைக்கால கட்டங்களில் சிங்கள, பாளி மொழிப் படைப்புக்கள் மேட்டுக்குடியைச் சேர்ந்த புத்திஜீவிகளின் எழுத்தாக்கங்களே. எனவே அவை ஒட்டுமொத்த மக்கள் திரளின் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவனவாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது.

இவ்வாறான தொன்மையான பிரதிகள் கூறும் கருத்தியல்கள் மொழி வழித் தேசியவாதத்தில் வெளிப்படும் சிங்களவர் என்ற நவீன தேசியவாதக் குறியீட்டை அதன் அர்த்தத்தில் பிரதிபலிக்கவில்லை.

ஆகவே அந்தச் சமூகம் பௌத்தர்கள் என்ற கற்பிதம் கொண்ட சமூகமாகவே குறைந்தபட்சம் 10 ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் நோக்கப்படுகின்றது. ஏனவே இதற்குள் தமிழர், சிங்களர் என்ற இரு தரப்பாரும் பௌத்தர்களாக நோக்கப்பட்டிருக்கும் வாய்ப்பு உண்டு.

மகாவம்சம் என்பது பௌத்த துறவிகளுக்கான கற்றலுக்காகப் பயன்பட்ட அதேவேளை பயிற்சி முறைகளுக்குமான பிரதியாகவும் அது அமைகிறது. இலங்கையின் வரலாற்றை எழுதும் நோக்கிலான படைப்பாக அது தொகுக்கப்படவில்லை.

பெளத்த நிறுவனத்தைப் புனிதப்படுத்தும் நோக்கிலேயே அதன் உருவாக்கம் அமைந்தது.

02

அன்றைய காலகட்டத்தில் பெளத்தம் என்பது எந்தவொரு இன மொழிக் குழுவுக்கும் தனியான உரித்துடையதாக இருக்கவில்லை. பெளத்தத்திற்கு விளக்கவுரை எழுதியவர்களில் பெரும்பான்மையானோர் சோழத் துறவிகளாகவோ அல்லது தென்னிந்தியத் தொடர்புகளைக் கொண்டவர்களாகவோ இருந்தார்கள்.

சமகால நிகழ்வுகளில் இருந்து கடந்த காலத்தை உய்த்தறிய முனைவதை இங்கு உள்ளார்ந்து காண முடிகிறது. தற்காலத்தில் காணப்படும் இந்த வரலாற்றுப் பிரக்ஞை என்பது தன்னளவில் பண்டைய காலத்தில் இருந்தே இப்படிப்பட்ட வரலாற்றுணர்வு தொடர்ந்து வருவதாக அர்த்தப்படுத்திவிடுவதற்கு ஆதாரமாக அமைய மாட்டாது.

எனவே சிங்கள மக்களது வரலாற்றுப் பிரக்ஞை என்பது வரலாற்று நினைவுகளிலிருந்து பெறப்பட்டதாகக் கருதமுடியாதென்பது கட்டுரையாளரது வாதம். இதற்கு மாறாக ஐதீகங்கள், வீரகாவியங்கள், சடங்குகள் போன்றவற்றை முன்வைத்துத் தொடர்ச்சியான வரலாற்றுப் பிரக்ஞையை சிங்கள மக்கள் கொண்டிருந்தனர் என்ற வாதமும் சிலரால் முன்வைக்கப்படுகின்றதெனவும் 'குணரத்னா' தனது கட்டுரையில் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

இலங்கையின் வரலாற்றை எழுதுதல்:

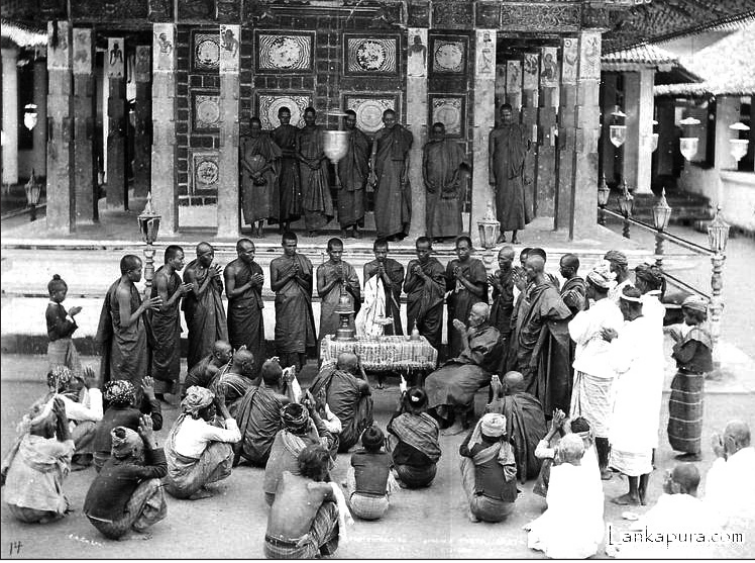
நீண்டகாலமாகக் கவனிப்பாரின்றிக் கிடந்த மகாவம்சத்தின் விளக்கவுரையைப் பெளத்த மதகுருவானவர் மூலம் பெற்றுக்கொண்ட Turnour என்பவர் 1826 ஆம் ஆண்டில் அதனை முதன்முதலாக ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். இந்த மொழிபெயர்ப்பு இலங்கை குறித்த மதிப்பை அதன் தொன்மையான சமூக, பண்பாட்டுப் பாரம்பரிய வரலாற்றுக்

காரணிகளுக்கூடாக அனைத்துலகளவில் எடுத்தியம்ப உதவியுள்ளது.

1912 ஆம் ஆண்டில் கெய்கர் என்ற ஜேர்மானியர் மகாவம்சத்தை முழுமையாக மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். குணரத்னாவின் கூற்றுப்படி மகாவம்சமானது ஜேர்மனியர்கள், ஆங்கிலேயர்கள் போன்றோரால் பொதுமக்களது உரையாடலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. இதன் பின்னர் மேற்கூறிய இருவரதும் நூல்களையும் ஆதாரம் காட்டி மேலும் பலர் பல நூல்களை எழுதியிருந்தார்கள்.

19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்ட இலங்கை தொடர்பான வரலாற்று நூல்கள் உண்மையில் ஆங்கிலம் படித்த இலங்கையர்களுக்கு இங்கிலாந்தின் அரசியல் கருத்துகளைக் கூறுவதற்காகவே பயன்படுத்தப்பட்டதெனலாம். இலங்கையின் பாரம்பரிய இலக்கியங்கள் முழுதாகப் பௌத்த மத அறநெறி சார்ந்தவையாகவும், புராணச் சம்பவங்களைக் கொண்டதாகவும், கோட்பாட்டு விளக்கங்களாகவும் அமைந்திருந்தன. புத்தரது வாழ்வு, மன்னர்களது பட்டியல், மன்னர்கள் எவ்வாறு பௌத்தத்திற்கு சேவையாற்றினார்கள் போன்றவை அதற்குள் அடங்குகிறது.

17 ஆம் நூற்றாண்டின் சிங்கள இலக்கிய மரபில் வேறுபட்ட இலக்கிய வடிவங்கள் உருவாகத் தொடங்கின. வரலாற்றுக் கதையாடல்கள், பயணக் குறிப்புக்கள், இலங்கையோடு தொடர்புடைய ஐரோப்பியரது நினைவுக் குறிப்புகள் என அவை அமைந்தன. இதில் முக்கியமாக 'றோபேட் நொக்ஸ்' என்பவர் கிழக்கிந்தியக் கொம்பனியில் மாலுமியாகப் பணியாற்றியவர். இவரது கப்பல் கிழக்கிலங்கையில் கொட்டியாரக் குடாவில் கரைதட்டியபோது 1660 ஆம் ஆண்டில் சிறைப் பிடிக்கப்பட்டார். இவர் எறத்தாழ இருபது ஆண்டுகள் கண்டிய மன்னனின் கைதியாக சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தவர். இவர் சிங்கள மொழியைக் கற்று அவர்களது பழக்கவழக்கங்களில் நன்கு தேர்ந்திருந்தார். விவசாயியாக, வியாபாரியாக வாழ்ந்த இவர் கிராமம், கிராமமாக அலைந்து திரிந்தவர். இவர் எழுதிய நூல் கண்டிய சமூக வரலாறு தொடர்பாக முக்கியமான நூலாகக் கருதப்படுகிறது.

கண்டி தலதா மாளிகை, புத்தரின் 'பல்' பிக்குகள் வழிபடுதல்.

கண்டி இராச்சியமானது மன்னருக்கும், பிரதானிகளுக்கும், சேவை செய்வதை அடிப்படையாகக் கொண்ட சாதீயக் கட்டமைப்பைக் கொண்ட சமூகமாகவே இருந்தது. பௌத்த மதத்தின்பால் இவர்கள் கொண்டிருந்த பற்றுதியானது இவர்கள் அனைவரையும் இணைக்கும் பொதுவான அடையாளமாக அமைந்தது. தென்னிந்தியாவைச் சேர்ந்த நாயக்க அரச பரம்பரையை சேர்ந்தவர்கள் ஏறத்தாழ நூறாண்டுகள் காலம் இந்த இராச்சியத்தை ஆண்டுள்ளனர். இவர்களே நாட்டில் இருந்த ஒரேயொரு சத்திரிய சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதால் தொடர்ச்சியாக ஆள முடிந்தது. இங்கு அரச பதவியென்பது சடங்கு ரீதியான சாதீய அடுக்குநிலையால் நிர்ணயிக்க வேண்டி அமைந்திருந்தது. அனாலும் இவர்கள் பௌத்தத்தைத் தழுவியவர்களாக இருந்தார்கள்.

கரையோர மக்கள் தமிழ் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இவர்களைத் தென்னிந்தியாவில் இருந்து வந்தவர்களாக 'குணரத்னா' குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் மன்னர்களிடம் சேவையாற்றுவதற்கு வந்த படைவீரர்கள். 1400 ஆம் ஆண்டளவில் கோட்டையை ஆண்ட நான்காம்

பராக்கிரமபாகுவினால் தென்னிந்தியாவிலிருந்து பணிக்கென அழைத்து வரப்பட்ட படை வீரர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பகுதியே நீர்கொழும்பு. ஆனால் இவர்கள் படிப்படியாக சிங்கள மொழியையும், கலாச்சாரத்தையும் அறிந்து கொண்டு வாழுவதற்குத் தலைப்பட்டார்கள். இன்று சிங்கள மக்களாக மாறிவிட்டார்கள்.

19 ஆம் நூற்றாண்டில் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் எழுச்சிக்குள்ளாகின்ற புதிய மேட்டுக்குடியாக கரவா சாதியை Michel Roberts நோக்குகிறார்.

இவர் மேற்கோள் காட்டும் கதை ஜெரோனிஸ் பீரிஸ் என்பவர் பற்றிய கதை. இந்த வாய்வழிக் குடும்பக் கதையின்படி ஜெரோனிஸ் பீரிசுடைய தந்தையார் வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த ராஜ்புட் மரவர் சாதியைச் சேர்ந்தவர். 1747-1782 ஆண்டுப் பகுதியில் கண்டிய அரசனாக விளங்கிய கீர்த்திசிறி இராஜசிங்கனது படையின் தலைமை அதிகாரியாக இருந்தவர். அவரது பணிக்காலம் முடிந்தவுடன் அங்கேயே தங்கிவிட்டார். அத்துடன் கண்டிய உடை, சிங்களப் பெயர் போன்றவற்றையும் தனதாக்கிக் கொண்டுவிட்டார்.

கரவா சாதியினரிடம் மரபார்ந்த கதையுண்டு. பாரத யுத்தத்தில் தோல்வியடைந்த சத்திரியர்களான கௌரவர்கள் பல இடங்களுக்கும் பரவிச்சென்று வாழ்ந்ததாகவும் அவர்களின் வழித்தோன்றல்கள்தான் தாங்கள் என்பதாகவும் அக்கதை அவர்கள் மத்தியில் நம்பப்பட்டு வருகிறது. இங்கு மேலே கூறப்பட்ட ஜெரோனிஸ் பீரிசுடைய கதை கரவா சாதியினரிடம் பெருவழக்காகப் பேசப்பட்டுவந்த வாய்வழிக் கதையான சத்திரிய வம்சம் தொடர்பான கருத்தை மறுதலிப்பதாவே அமைந்துள்ளது.

இங்கு கரவா சாதியினர் தம்மைச் சத்திரியர்களாக இனம்காட்ட முனைவதானது கொவிம சிங்களவரது ஆதிக்கநிலைக்கு எதிரான கரவா சாதியினரின் எதிர்நிலையாகக் கட்டுரையாளர் இனம் காண்கிறார். Stirret என்பவரின் ஆய்வு, கத்தோலிக்க மதத்தைச் சேர்ந்த கரவா சாதியினரிடம் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வின்படி இவர்கள் கடலிலும், வீட்டிலும் தமிழைப் பேசுகிறார்கள். மற்ற விடயங்களுக்கு சிங்களத்தைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

1960 களின் ஆரம்பத்தில் சிங்களம் அவர்களது வாழ்வில் அதிகளவு முக்கியத்துவத்தைப் பெற ஆரம்பிக்கின்றது. இந்தப் போக்கை ஊக்கப்படுத்தியவை கத்தோலிக்க ஆலயங்கள். முன்பு இந்துக்களாக இருந்த இவர்கள் மதமாற்றத்திற்கு உட்பட்ட காலகட்டமான போர்த்துக்கேசர் காலம். ஆயினும் இப்போது அவர்கள் முற்றிலும் சிங்களவர்களாக மாறிவிட்டார்கள்.

03

18 ஆம் நூற்றாண்டில் டச்சுக்காரர்களது வருகைக்குப் பின்னர் கத்தோலிக்கம் தீவிரமாகப் பரவ முடியாத நிலை ஏற்படுகின்றது. ஏனெனில் டச்சுக்காரர்கள் கத்தோலிக்கர்கள் அல்ல. பல நூற்றாண்டுகளாகப் பல்வேறு சமூகக் குழுக்கள் இங்கு குடிபெயர்ந்து வந்துள்ளன. இவர்களில் அநேகர் இந்தியாவிலிருந்து குறிப்பாகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து குடிபெயர்ந்து வந்தவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் ஒன்று கலந்து உருவான அடையாளம் சிங்கள அடையாளமாக உருப்பெறுகிறது. இங்கு இவர்களின் ஒன்றிணைதலுக்கான கருவியாக விளங்கியது சிங்கள மொழியே. இது பெளத்தம் என்ற கருத்தாக்க வரையறைக்கு அப்பாலும் அமைவதை நோக்கலாம். சிங்கள அடையாளத்தில் பெளத்தம் தீர்மானகரமான பங்கை ஆற்றிவந்தாலும் அது ஆதிக்கம் செலுத்தும் வகைக்குள் அடங்கவில்லை என்பதே கட்டுரையாளரின் (குணரத்னா) வாதம்.

இக்கருதுகோளைத் தமிழர்களாகிய நாம் விவாதிக்கவும், உரையாடவும் வேண்டிய அவசியமுள்ளதாகவே நான் கருதுகின்றேன். மகாவம்ச காவியத்தைப் பொறுத்தவரையில் அங்கு நிகழ்ந்த போராட்டங்கள் யாவும் பெளத்தர்களுக்கும், அதனை விசுவாசிக்காதவர்களுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற போராட்டங்களே. ஆனால் தற்போதைய சமகாலச் சூழல் அத்தகையதா? என்ற கேள்வி எழுப்பப்படுகையில், அதனை நாங்கள் விவாதத்திற்கு உட்படுத்த வேண்டும்.

அண்மைக் காலங்களில் சிறிலங்கா அரசுத் தலைவர்களாகப் பணியாற்றிய அனைவருமே பெளத்த மதத்தைப் பேணுபவர்களாக இருந்துள்ளார்கள். அவர்களில் சிலர் கிறிஸ்தவர்களாக

இருந்து அதிகாரத் தலைமைக்கு இட்டுச்செல்லப்படுகையில் பௌத்த மதத்தைத் தழுவுவதன் மூலம் தங்களை மேலும் பலப்படுத்துவதைக் காணலாம். இதன்மூலம் பௌத்த, சிங்களத் தேசியவாதத்திற்குத் தங்களை மேலும் விசுவாசிகளாகக் காட்டிக் கொள்ளுதல் இவர்களின் அக்கறையாக அமைந்துள்ளது. குறியீட்டு ரீதியிலான இவர்களது அடையாளப்படுத்தல், மேலும் செயற்பாட்டுத் தளத்தில் தீவிரமாகச் சிங்களமயமாக்குதலுக்குள் சமூகத்தை இழுத்துச் செல்வதில் முடிகிறது. 1920களில் பல்தேசியச் சமூகங்களின் வாழ்விடமான இலங்கையில் சமஸ்டி ஆட்சிமுறையினை நடைமுறைக்கு உள்ளாக்குவதன் அவசியத்தை வரலாற்றில் முதன்முதலாக வற்புறுத்திய பண்டாரநாயக்கா எவ்வாறு இனவாதச் சேற்றில் புதையுண்டார் என்பதையும் இங்கு நோக்க வேண்டும்.

எனவேதான் அதிகார அரசியலில் தலைமை தாங்குவோர் தங்களின் பிடி பலவீனமடைவதற்கான எத்தகைய செயன்முறைகளிலும் தங்களை உள் ஆழ்த்திக் கொள்ளமாட்டார்கள். காலனித்துவ காலகட்டத்தில் ஆங்கிலக் கல்வியற்றிருந்த தென்னிலங்கைச் சிங்களச் சமூகம் சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய இலங்கையில் இயல்பாகவே முன்னுக்கு வரத் துடிக்கின்றது. அவ்வாறு வேகம் கொண்டு எழுகின்ற சிங்களச் சமூகத்திற்கு தனிச் சிங்களச் சட்டம் மூலம் இரை போடுவதற்கான சாத்தியத்தை பண்டாரநாயக்கா ஏற்படுத்துகின்றார்.

பிரித்தானிய காலகட்டம்:

இக்காலகட்டத்திலே நிலப்பிரபுத்துவம் சிறிது சிறிதாக மாற்றம் பெற ஆரம்பிக்கிறது. பெருந்தோட்டப் பயிர்ச்செய்கையில் உற்பத்திச் சாதனங்களின் கட்டுப்பாட்டைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் வகையில் உள்ளூர் முதலாளி வர்க்கம் உருவாகியது. ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்றவர்கள், கிறிஸ்தவத்திற்கு மாறியவர்கள் என இம் மேட்டுக்குடியானது இன, மத, சாதீய வேறுபாடுகளை ஊடறுத்துக் கொண்டுசெல்வதை நாம் அவதானிக்கலாம்.

மிசனறிக் கல்வியைப் பெற்றுக் கொள்கிறது இந்த மேட்டுக்குடி. ஆங்கில மொழி, ஆங்கிலேய பழக்கவழக்கங்கள், ஆங்கிலேயச் சிந்தனைகள், ஆங்கிலேய உடைகள் என அனைத்தையும்

கடைப்பிடித்தாலும் ஆங்கிலேயர்களாக இவர்களால் மாறிவிட முடிவதில்லை. பிரித்தானியத் தரகு முதலாளிகளுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களாகவே இவர்கள் அமைந்தார்கள். 1736 ஆம் ஆண்டில் ஒல்லாந்தர்கள் முதன் முதலாக சிங்கள அச்சகமொன்றை நிறுவுகிறார்கள். ஆனாலும் அவற்றைக் கூடுதலாகப் பயன்படுத்தியது பிரித்தானிய மிசனரிமார்கள். 40 ஆண்டுகளாகப் பிரசுரங்கள், வெளியீடுகள் எனப் பௌத்தர்களிடமிருந்து எந்தப் போட்டியுமில்லாமல் மிசனரிமார்களால் இயங்க முடிந்தது.

முடிவில் கிறிஸ்தவத்தின் இத்தகைய பரப்புரை முனைப்புகளை, தாக்குதல்களைப் பௌத்தர்களும் எதிர்கொள்ள ஆரம்பிக்கின்றார்கள். இந்தக் காலகட்டத்திலே பௌத்த மதப் பிரச்சாரங்களுக்கெனத் தனியாக இரு அச்சகங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பௌத்த கல்வி, பிரசுரங்கள், பிரசங்கங்கள், விவாதங்கள் வாயிலாகக் கிறிஸ்தவத்திற்கு எதிர்நிலையெடுத்துப் பௌத்தம் செயற்பட ஆரம்பிக்கும் தருணங்களே பௌத்த மறுமலர்ச்சியின் தோற்றுவாய் எனலாம்.

இங்கு பௌத்த மறுமலர்ச்சியை முன்னெடுத்த பிக்குகள் பிரசுரவாயிலான பிரச்சாரங்களோடு மாத்திரம் தணிந்துவிடாது பகிரங்கமான தொடர் விவாதங்களை மிசனரிமார்களோடு நிகழ்த்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறான விவாதங்களை முன்னெடுத்த பௌத்த பிக்குமார்களில் மிகுந்த அறிவுஜீவிகளான குணானந்த தேரர், சிறிசுமங்கல தேரர் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள்தான் பௌத்த மறுமலர்ச்சியின் போற்றுதற்குரியவராகக் கருதப்படும் அநகாரிக தர்மபாலாவின் வழிகாட்டிகளாகக் கருதப்படுபவர்கள். கல்வி என்பது பௌத்தர்களின் பலவீனமான பகுதியாக இருந்தது. பௌத்த கோயில்களில் அமைந்திருந்த சில பாடசாலைகள் பெரிய மிசனரிப் பாடசாலைகளுடன் தரம் சார்ந்து போட்டியிட முடியாதனவாக இருந்தன. அக்காலத்தில் பலரும் தேடிச்சென்ற விஞ்ஞானக் கல்வியை இவற்றால் வழங்கவும் முடியவில்லை.

1880 இல் பிரம்ம ஞான சமூகத்தைச் சேர்ந்த கேர்ணல் ஒல்கொட் என்பவரும், மெடம் பிலாவட்ஸ்கி என்பவரும் இலங்கைக்கு வரும் வரையில் இந்த நிலைமைகளில் அதிக மாற்றம் ஏற்படவில்லை. 1873 இல் பாணந்துறையில் நடைபெற்ற

பிரபல்யமான பகிரங்க விவாதமே கேர்ணல் ஒல்கொட் அவர்களை பௌத்த மதத்தைத் தழுவும்படி செல்வாக்குச் செலுத்திய முக்கிய காரணியாக இருந்தது. கேர்ணல் ஒல்கொட் அவர்கள் இலங்கையில் 12 கல்லூரிகளையும், 400 க்கும் அதிகமான பாடசாலைகளையும் நிறுவியதாகக் கூறப்படுகிறது (கீர்த்திசிங்காவும், அமரகூரியாவும் 1981:11, ஆதாரம்: வியூகம் இதழ் 2, பக். 45).

இங்கு சிங்களக் குட்டி முதலாளித்துவத்தின் எழுச்சிக்கான விருப்பு, வெறுப்புகளுக்கு அப்பால் வேறு விடயங்களும் நோக்கப்பட வேண்டியனவாக உள்ளன. அவ்வாறான நோக்குநிலையில் ஆசிரியர்கள், ஆயுர்வேத சித்த வைத்திய மருத்துவர்கள், கீழ்நிலை அரசு அதிகாரிகள், பௌத்தபிக்குகள் ஆகியோரை உள்ளடக்கிய பிரிவினர் தென்னிலங்கையில் உள்ள கிராமங்களில் கருத்தியல் ஆளுமை செலுத்துபவர்களாக விளங்கினார்கள் என்பதும் ஒன்று. இங்கேதான் அநகாரிக தர்மபாலா சிங்கள மக்களுக்கு ஆரியமாயை ஊட்டுபவராக, பெருமித உணர்வைப் படைப்பவராக பௌத்த சிங்களம் தொடர்பான விழிப்புணர்வை சாதாரண மக்கள் மத்தியில் உருவாக்கினார்.

1930 ஆம் ஆண்டளவில் கிறிஸ்தவர்கள் உட்படப் பெருமளவான சிங்கள மக்கள் தமது பிள்ளைகளுக்குச் சிங்கள, பௌத்த பெயர்களை வைக்கத் தொடங்கினார்கள். அநகாரிக தர்மபாலா மேற்கத்தேயச் சிந்தனைகளை தேச அரசு என்பதன் அடிப்படையில் தனித்துச் சிங்கள மக்களுக்கு மட்டுமே பொருத்தினார். மண்ணின் மைந்தர்களான தூய சிங்கத்தின் வாரிசுகளான சிங்களவர் மாத்திரமே இந்தத் தீவுக்கு உரித்துடையவர்கள் என்பதை எவ்வித விட்டுக்கொடுப்புமின்றி வலியுறுத்தினார்.

இந்த மண்ணில் பிறந்த மற்றைய சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்கு உரித்தான சமத்துவ உரிமையை அநகாரிக தர்மபாலா சில சமயங்களில் வெளிப்படையாகவும், பல சந்தர்ப்பங்களில் மறைமுகமாகவும் மறுத்தமை இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நிய மேற்கத்தேய கிறிஸ்தவத் தாக்குதல்களிலிருந்து பௌத்த மதத்தைப் பாதுகாப்பது என்ற வகையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட

பெளத்த மறுமலர்ச்சி அமைப்பானது பெளத்த சிங்களப் பிரக்ஞையை உருவாக்கும் சாதனமாக மாற்றமடைந்தது.

04

இப்போது ஆரியக் கோட்பாடானது சிங்கள முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் பிரக்ஞையில் நன்கு பதிந்து விட்டிருக்கிறது. அதற்கும் அப்பால் அனைத்துலகத் தொடர்பாடல்களிலும் இக்கோட்பாடானது கணிசமான ஆதிக்கத்தைச் சராசரி மனங்களிலே ஏற்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பை அளித்தது என்று கூறுமளவுக்கு கட்டுக்கடங்காமல் போய்விட்டிருந்தது நிலைமை.

அந்நியர்களின் மதப் பண்பாட்டு மேலாதிக்கத்திலிருந்து சுதேசியத்தைக் காப்பது என்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட நிறுவனமே பெளத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம். ஆனால் அது இறுதியில் சிங்களத் தேசியம் என்ற உணர்வையூட்டுகின்ற வெற்றிகரமான கருவியாக மாற்றமடைந்தது என்பதை நாம் எல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். சிறிலங்காவின் இருபதாம் நூற்றாண்டு வரலாறு பல்வேறு வகைகளிலான உள்முரண்பாடுகளையும் முறியடித்து அனைத்துச் சிங்கள மக்களையும் அரவணைக்கின்ற, ஒரு குடையின் கீழ் அணிதிரள வைக்கின்ற சிங்களத் தேசியவாதமாக மாற்றமடைந்துள்ளது என்பதாகவே வாதத்தைத் தொடருகின்றார் கட்டுரையாளர் குணரட்ணா.

தனிமனித மீட்சிக்காகப் போராடுவது, இந்துக்களது பல தெய்வ வழிபாடுகளை உள்ளடக்கியதே மரபுசார் பெளத்தம். ஆனால் பெளத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கம், கிறிஸ்தவம் தன்னை விரிவாக்கம் செய்வதற்காகக் கையாண்ட கட்டுமானங்களின் பல்வேறு கூறுகளை உள்வாங்கிக் கொண்டு, அதன் பாதிப்புக்களின் ஊடாகத் தன்னை நவீன காலத்துக்குரிய பெளத்தமாக உருமாற்றியதென்று சொல்லலாம்.

தூய்மை பெற்ற பெளத்தமாக, மற்றைய பொய்யான மதங்களிலிருந்து வேறுபட்டு நிற்கின்ற உண்மையின் வடிவமாக, மேற்கத்தேயச் சிந்தனைகளிலிருந்து பெற்ற வடிவ மாதிரிகளைப் பிரயோகிக்கும் அமைப்பு வடிவமாகவே மாறிப் போயிருந்தது நவீன பெளத்தம். பெளத்த மறுமலர்ச்சி

இயக்கம் உள்வாங்கியிருந்த நவீன கருத்துக்களின் தாக்கம் சிங்களத் தேசியவாதத்தை பௌத்த மதத்தைத் தாண்டிய கட்டமைப்புக்களை உருவாக்கவல்லதான செழுமையைச் செய்தது என்ற கருத்துடன் என்னால் முழுமையாக உடன்பட முடியாதுள்ளது.

ஏனெனில் இன்றும் சிங்களத் தேசியவாதத்துக்குள் ஆழ்ந்து கிடப்பது பௌத்த மதம். எனவேதான் அது இன்றும் பழமைவாதச் சங்கிலியால் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பௌத்தம் சார்ந்த அதன் உளவியல் இன்றும் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது அதன் மீது. இன்றைய நவீன உலகில் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வுகளாகப் பல்வேறு வடிவங்கள் முன்வைக்கப்படுகின்றன. ஆயினும் அதில் ஒன்றையாவது தீர்வாக முன்மொழிவதில் விருப்புக்கொள்ளாது காலங்கடத்தும் நடைமுறைத் தந்திரோபாயத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறது சிங்களத் தேசியவாதம்.

இதற்கிடையில் ஆரியர் திராவிடர் என்ற கருத்தாக்கத்திற்கு வருகின்றேன். தென்னாசியாவில் அரசியல் மற்றும் கல்வி போன்ற துறைகளில் மிகவும் உணர்ச்சிவசமான கோட்பாடாக விளங்குவது ஆரியர் பற்றிய கோட்பாடாகும். இதுவும், இதனைவிடக் குறைந்த அளவுக்குத் திராவிடர் பற்றிய கோட்பாடும், கடந்த ஒன்றரை நூற்றாண்டு காலமாக அறிஞர் படைப்புக்களைப் பாதித்துவரும் கோட்பாடுகள் எனலாம். இப்பாதிப்புக்கள் குறிப்பாக மொழியியல், வரலாறு, மற்றும் தொல்லியல் ஆகிய துறைகளிலே இடம்பெறுகின்றன. இன்று அரசியல்வாதிகள் மத்தியில் மட்டுமின்றி, அறிஞர்கள், கல்விமாண்கள் மற்றும் ஊடகவியலாளர்களிடமும் கடும் விவாதங்களை எழுப்புகின்றனவாக இக் கோட்பாடுகள் அமைகின்றன.

சமஸ்கிருதச் சொல்லாகிய 'ஆர்ய' முதன்முதலாக ரிக்வேத நூலில் காணப்படுகின்றது. இந்நூலில் அடங்கியுள்ள செய்யுள்கள் இற்றைக்கு 3,500 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டவை என அறிஞர் கருதுவர். ஆர்ய என்ற சொல் ஈரானிய மொழிச் சொல்லாகிய 'அய்ரிய' — ரிக் வேதத்தின் காலத்தைச் சேர்ந்த அவெஸ்தா நூலில் வரும் சொல் — என்ற சொல்லுடன்

உறவுடைய சொல்லாகும். இது சான்றோரையும், சான்றாண்மை என்ற பண்பையும் குறிக்கும் சொல்லாக ரிக் வேதத்தில் காணப்படுகிறது.

ஆரியர் பிரச்சினை என்பது என்ன? ஐரோப்பியர் இந்தியாவில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்த காலத்தில் வட இந்திய மொழிகளுக்கும், ஐரோப்பிய மொழிகளுக்கும் இடையே நெருங்கிய ஒற்றுமையிருப்பதை அவதானித்தனர். இதன் விளைவாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகள் வட இந்திய மொழிகளுக்கும், ஐரோப்பிய மொழிகளும் ஒரே மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை என்பதை நிரூபித்தன. இக்குடும்பத்திற்கு ஆரிய மொழிக் குடும்பம், இந்து - ஜேர்மானிய மொழிக் குடும்பம் மற்றும் இந்து - ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பம் எனப் பல்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்பட்டன. இவற்றுள் 1813 ஆம் ஆண்டில் முதல் தடவை கொடுக்கப்பட்ட பெயராகிய இந்து - ஐரோப்பியம் என்ற பெயர் பரவலாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு இன்று மொழியியல் நூல்களில் இம்மொழிக் குடும்பத்தின் பெயராக இடம்பெறுகின்றது. எனினும் பொதுமக்கள் மத்தியில், இக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளுக்கு ஆரிய மொழிகள் என்ற பெயரே வழக்கிலுள்ளது.

இது மொழிக் குடும்பத்துக்கு வழங்கப்பட்ட பெயராக இருந்தாலும், அப்பெயர் மூலம் 'மொழி' என்பது 'இனம்' என்பதுடன் சமன் செய்யப்பட்டது. இத்தவறுதான் பின்னர் எழுகின்ற ஆரியர் பிரச்சினைக்குக் காரணம். ஆரிய மொழிகளைப் பேசியோர் ஆரியர் என்ற இனத்தோர் என்று சமப்படுத்தினர். ஆரிய இனம் மற்றைய இனங்களைவிட மேலானவர்கள் என்றும், வலிமையுடையவர்கள் என்றும் கருத்துக்கள் பிறந்தன.

ஆரியர் என்ற ஓர் இனம் இருந்தது என்ற கருத்தை இன்று பொதுவாக அறிஞர்கள் ஏற்பதில்லை. இந்து - ஐரோப்பிய மொழிகள் என்ற ஒரு மொழிக் குடும்பம் இருப்பதையும் அக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகள் ஆதி இந்து - ஐரோப்பியம் எனப்படும் ஒரு மொழியின் வழித்தோன்றல்கள் என்பதையும் மொழியியலாளர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். மேற்கூறிய இக்கருத்துக்களை வரலாறு, தொல்லியல் ஆகிய துறைகளில் தேர்ச்சி வாய்ந்த பேராசிரியர் கா. இந்திரபாலா அவர்கள் தனது

‘இலங்கையில் தமிழர் ஓர் இனக்குழு ஆக்கம் பெற்ற வரலாறு’ என்ற நூலில் எழுதியுள்ளார்.

சிங்கள மக்களிடையே இருந்த வசதி படைத்த பிரிவினரின் பிள்ளைகளே இங்கிலாந்துக்குப் படிக்கச் சென்றார்கள். அவர்கள் திரும்பிவரும் வேளைகளில் தேசம், தேசியம் போன்ற நவீன கருத்தாக்கங்களை உள்வாங்கியபடி வந்தார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கும் அவர்கள் சார்ந்த சிங்களக் குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கத்திற்கும் இருந்த பிரதான போட்டியாளர்கள் தமிழர்கள் தரப்பிலான குட்டி முதலாளிகள். அவை பொருளாதார, அரசியல் தளங்களிலே இடம்பெற்ற போட்டியாகும். அந்த மேலாதிக்கப் போட்டியிலே தமிழர்களைச் சிங்களவர்களது வரலாற்று எதிரியாகப் பிரகடனப்படுத்துவதற்கு பௌத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் வழியாகப் பிறந்த சிங்களத் தேசியவாதம் பயன்படுத்தப்பட்டது.

இவர்களால் இத்தகைய கருத்தியலைப் பலம்கொண்டு பரப்புவதற்கு வளர்ச்சியடைந்திருந்த தகவல் தொடர்புச் சாதனங்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சிங்கள மேட்டுக்குடி வழிவந்த கல்விமாண்கள், ஆசிரியர்கள், அரசியல்வாதிகள் மற்றும் முதலாளிகள் தொடர்புச் சாதனங்கள் ஊடாக முன்னெடுத்த ‘சிங்களத் தேசியவாதம்’ சமூகத்தின் அடித்தள மக்களை இலகுவாகச் சென்றடைவதற்கு பௌத்த மதமும் பின்னிப் பிணைந்த தேசியமாக அது விளங்கியதே காரணமாகும்.

(ஆதார நூல்: வியூகம் இதழ் 2, கட்டுரை: வரலாற்றுப் பிரக்ஞையின் உருவாக்கம்; மகாவம்சத்திலிருந்து சிங்களத் தேசியவாதத்தை நோக்கி)

திணிக்கப்பட்ட தேர்தல்

ஒட்டாவாவில் அமைந்துள்ள கனடியப் பாராளுமன்றில் 2011 மார்ச் 25 ஆம் தேதி கார்ப்பர் தலைமையிலான ஆளும் பழமைவாதக் கட்சியினர் (கொன்சேவேட்டிவ் கட்சியினர்) தோற்கடிக்கப்பட்டுள்ளனர். அப்போது வெற்றி ஆரவாரக் கூச்சலோடு எழுந்த லிபரல் கட்சி உறுப்பினர்களில் சிலர் காகிதக் கற்றைகளை மேலே வீசியெறிந்து அதனைக் கொண்டாடியதை நாம் தொலைக்காட்சி ஒளிபரப்புக்கள் மூலம் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

2006, 2008 ஆண்டுகளில் பழமைவாதக் கட்சியினர், லிபரலை வென்றவர்களாயினும் அறுதிப் பெரும்பான்மையை அவர்கள் கொண்டிருக்கவில்லை. இம்முறை ஆளும் பழமைவாதக் கட்சியின் மீது சுமத்தப்பட்ட குற்றச்சாட்டு வரலாற்றில் என்றுமில்லாத வகையில் அமைந்த Contempt of Parliament என்பதாகும். Contempt of Parliament என்பது பாராளுமன்ற ஜனநாயக நெறிமுறைகளை மீறுவது, அதற்கு அடங்க மறுப்பது என்று பொருள் கொள்ள முடியும். எனவே கனடியப் பாராளுமன்ற வரலாற்றில் முதற்தடவையாக இவ்வாறான குற்றச்சாட்டுக்கு உள்ளாகிய கார்ப்பர் தலைமையிலான பழமைவாதக் கட்சியின் மீது பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களின் நம்பகத்தன்மையை உறுதிப்படுத்து முகமாக சபாநாயகர் நம்பிக்கையில்லாத் தீர்மான வாக்கெடுப்புக்கு உத்தரவிட்டிருந்தார்.

அவ் வாக்கெடுப்பின் போது லிபரல், புளொக்கியூபெக்குவா, என்.டி.பி ஆகிய எதிர்க்கட்சிகள் இணைந்து 156 - 145 என்ற வாக்கு வித்தியாசத்தில் கனடாவின் பழமைவாதக் கட்சி

(கொன்சர்வேட்டிவ் கட்சி) அரசைக் கவிழ்த்துள்ளார்கள். அச்சமயத்தில் விறைத்த முகங்களோடு உறைந்து போனவர்களாகப் பழமைவாதக் கட்சியினர் காட்சியளிக்க பிரதமர் கார்ப்பர் எழுந்து சபையின் ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையை முன்மொழிந்தார். அதன் தொடர்ச்சியாகக் கனடாவின் 41 ஆவது நாடாளுமன்றத்துக்கான பொதுத்தேர்தல் மே மாதத்தில் நடைபெறவுள்ளதாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏழு வருடங்களுக்குள் நடைபெறவுள்ள நான்காவது தேர்தல் இது.

தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்கும் பழமைவாதக் கட்சியின் தலைவரும், பிரதமருமான 'கார்ப்பர்' தான் வீழ்த்தப்பட்ட விதம் குறித்து ஏமாற்றம் அடைந்தவராகத் தன்னை வெளிப்படுத்தினார். குறுகியகால எல்லைக்குள் நடைபெறவுள்ள இத்தேர்தலை மக்கள் விரும்பவில்லை, எதிர்வரும் தேர்தலில் மக்கள் தாங்கள் அளிக்கப்போகும் தீர்ப்பின் மூலம் எதிர்கட்சிகளுக்குப் பாடம் புகட்டுவார்கள். தாங்கள் சமர்ப்பிக்க இருந்த வரவுசெலவுத் திட்டம் கனடியப் பொருளாதாரத்தின் மீட்சிக்கு அத்தியாவசியமான பல திட்டங்களை உள்ளடக்கியது. அதில் எதிர்கட்சிகள் எதிர்ப்பதற்குரிய எந்த விடயங்களும் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கவில்லை எனக் கார்ப்பர் கூறியிருந்தார்.

அதேவேளை லிபரல் கட்சியின் தலைவர் மைக்கல் இக்னாற்றியேவ் நடைபெறவுள்ள தேர்தல் லிபரல் கட்சியின் மனிதநேயம் மிக்க கொள்கைகளுக்கும், பொறுப்புணர்வுடன்கூடிய தன்மையிலான அணுகுமுறைகளுக்கும் கொன்சவேட்டிவ் கட்சியினரின் ஜனநாயக மறுத்துரைப்புக்களுக்கும் இடையிலான போட்டியாகும் என்று தெரிவிக்கின்றார். என்.டி.பி கட்சியினரோடு இணைந்து கூட்டணி அரசினை அமைக்கத் திட்டமிடுகிறீர்களா? என்ற கேள்வி ஊடகவியலாளர் ஒருவரால் லிபரல் கட்சித் தலைவரை நோக்கிக் கேட்கப்பட்ட போது 'ஒரு விடயத்தைத் தெளிவுபடுத்த விரும்புகின்றேன். எந்தவொரு ஜனநாயக அரசியல்வாதியும் மக்களுடைய தீர்ப்புக்குத் தலைவணங்குவான்' என்று பதிலளித்தார்.

கனடிய அரசியலில் பழமைவாதக் கட்சிகள் தொடர்பான நூல்களையும், ஆய்வுகளையும் எழுதியவரான Bop Plamondon கூறுகிறார் கனடிய அரசியல் பரிமாணத்தில் அதற்கான

கட்டுமானத்தை மறுசீரமைக்கக் கூடியதாக இத்தேர்தல் அமையுமென்று. பாராளுமன்றத்தை அகௌரவப்படுத்தியதாக எதிர்க்கட்சிகளால் குற்றஞ்சாட்டப்படும் கார்ப்பர் அரசை இனியொரு முறை ஆதரிப்பதென்பது நிகழ முடியாதென்பது அவர் முன்வைக்கும் வாதங்களில் ஒன்றாகும்.

தேர்தலொன்றை மக்களிடம் மீண்டும் திணித்த தவறைச் செய்தவர் கார்ப்பர் என்பதே என்.டி.பி தலைவர் யாக்கேற்றன் இன் நிலைப்பாடு. ஏனெனில் சிறுபான்மை அரசில் மற்றையவர்களும் இணைந்து பணியாற்றுவதற்கான, இயல்புகளையும் தன்னகத்தே கார்ப்பர். அத்தகைய அவரது நிலைப்பாடும், பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தைச் செவ்வனக் கையாள முடியாத கையாலாகாத்தனமும் இணைந்து உருவானதே இன்றைய தேர்தல் என்பது யாக் கேற்றன் உரைப்பது.

போதும்... போதும். இனியும் பொறுக்க முடியாது. ஜனநாயகத்திற்கு கார்ப்பர் கேடு செய்து விட்டார். மக்களுடைய வரிப் பணத்தைத் தவறாகக் கையாளுகின்றார். ஜெட் விமானங்களுக்கும், சிறைச்சாலைகளுக்குமாகப் பணத்தை வாரி இறைக்கின்றார். கஸ்ரத்தில் உழலும் கனடியக் குடும்பங்களை அவர் கண்டு கொள்ளவேயில்லை. நாங்கள் அழைத்ததல்ல இத்தேர்தல். ஆயினும் ஜனநாயகத்தின் குரல்வளையை நெரித்த அரசை மக்கள் ஆணையுடன் அகற்றி மக்கள் நலன் பேணும் அரசினை அமைக்க வேண்டியது நமது பொறுப்பல்லவா? அந்தத் தார்மீகக் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்கான பணியிலே முதற் கட்டமாக 'கார்ப்பர்' அரசினை அகற்றியுள்ளோம். அடுத்து மக்களின் பேராதரவுடன் பெரும்பான்மை அரசை 'லிபரல்களான' நாங்கள் அமைப்போம் என்று சூளுரைத்துத் தேர்தல் களத்தில் படுஉற்சாகமாகக் காட்சி தருகின்றார் முன்னாள் ஹவார்ட் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரும், இன்றைய லிபரல் கட்சித் தலைவருமான மைக்கல் இக்னாற்றியேவ்.

அதேவேளை எதிர்க்கட்சிகள் கூட்டாக இணைந்து ஆட்சியமைத்தால் அரசு உறுதியாக நிலை பெறாது. வரிகளை உயர்த்துவார்கள். பணத்தை வாரியிறைத்து செலவு செய்வார்கள். எனவே பெரும்பான்மை அரசு ஒன்றினை அமைப்பதற்கு

பழமைவாதக் கட்சிக்கு ஆதரவு தாருங்கள். இவ்வாறு மக்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கின்றார் கார்ப்பர்.

சில நாட்களுக்கு முன் ரொறொன்ரோ ஸ்ரார் பத்திரிகையில் 'Harper the king of nasty attack ads' என்ற தலைப்பில் Bop Hepburn எழுதியுள்ள கட்டுரையில் மற்றைய கட்சித் தலைவர்களோடு ஒப்பிடுகையில் கார்ப்பர் மற்றைய அரசியல் கட்சித் தலைவர்களை அவதூறு செய்து தரம் தாழ்த்தும் விளம்பரங்களைத் தொலைக்காட்சித் திரைகளிலும், வானொலியின் காற்றலைகளிலும் நிறைப்பதில் எவராலும் விஞ்ச முடியாதவராக நிற்பதாக விபரித்துள்ளார்.

கார்ப்பருடைய இக்னாற்றியோவை நோக்கிய விளம்பரங்கள் கொள்கை அடிப்படையில் அமைந்தவையல்ல. தனிப்பட்ட தாக்குதல்களே தொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவரது குடும்பப் பின்னணி பற்றியும், அவர் கனடிய நாட்டுக்கு விசுவாசமில்லாத சந்தர்ப்பவாதி எனவும் அவர் நீண்டகாலமாகப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய அமெரிக்க, இங்கிலாந்துப் பல்கலைக்கழக வாழ்க்கை குறித்தும் அந்த விளம்பரங்களில் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தது. இதனை அழைப்பார்கள் Negative campaign ads என்று.

இவ்வாறான விளம்பர அணுகுமுறையைப் புத்திஜீவிகளும், படித்தவர்களும் கடுமையாக விமர்சிப்பது வழக்கம். மற்றும் இவ்வாறான விளம்பரங்களுக்குப் பல மில்லியன்கள் பணம் செலவழிக்கப்படும். எனவே பணம் படைத்த பெருமுதலாளிகளின் ஆதரவுடைய கொன்சேவட்டிவ் கட்சியினருக்கு இத்தகைய வழிமுறையால் மக்கள் மனங்களில் பயப்பிராந்தியையும், சந்தேக உணர்வுகளையும் தோற்றுவிப்பது மிக எளிதான வேலையாக அமைகின்றது.

கடந்த வருடம் தமிழ் அகதிகள் இரு கப்பல்கள் மூலம் வான்கூவர் கரையை வந்தடைந்த பின்னால் கனடியப் பாராளுமன்றில் Bill C 49 என அழைக்கப்படும் சட்ட மூலத்தில் சில கூடுதல் சரத்துக்களை இணைப்பது தொடர்பான முன்மொழிவு கார்ப்பர் தலைமையிலான பழமைவாதக் கட்சியினரால் முன்னெடுக்கப்பட்டது. அத்தகைய சட்ட மூலம் நிறைவேற்றப்படும் பட்சத்தில் அரசு பயங்கரவாதத்தின் கோரப்பிடியில் சிக்கி அவதியுறும் மக்கள் நியாயமான

ஸ்ரீபன் கார்ப்பர்

அகதிகளாகக் கனடாவில் அரசியற் தஞ்சம் கோருவதில் பிரச்சினகள் ஏற்படுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் நிறையவே காணப்படுகின்றன.

எனவே இச்சரத்துக்களை நிறைவேற்றுவது தொடர்பாகப் பல்வேறு அரசியற் கட்சிகளும், மனித உரிமை அமைப்புக்களும், தொழிற் சங்கங்களும், ஊடகங்களும், சட்டவியலாளர்களும், மனித உரிமைவாதிகளும், எழுத்தாளர்களும் கடும் கண்டனத்தை வெளியிட்டிருந்தார்கள். கனடியப் பல்லினச் சமூகத்தில் தங்களையும் ஓர் அங்கமாக வரித்துக்கொண்டுள்ள கனடியத் தமிழர்களும் இச்சட்ட மூலம் குறித்துத் தங்கள் கரிசனையையும், அக்கறையையும் வெளிப்படுத்தி வந்துள்ளனர். அகதிகளாகக் கனடாவுக்கு தரும் புதிய தமிழ் அகதிகள் இச்சட்ட மூலத்தினால் பாதிப்படைந்துவிடுவார்கள் என்ற அச்சமும், கவலையும் கொண்டுள்ள கனடியத் தமிழர்கள் எவ்வாறு இத்தேர்தலில் பழமைவாதக் கட்சியினரை அணுகுவார்கள் என்பதையும் நாம் அவதானிக்கவேண்டியுள்ளது.

பாரம்பரியமாகவே என்.டி.பி கட்சியினர் தொழிலாளர்கட்கும், வந்தேறு குடிகளுக்கும், சிறுபான்மைப் பல்லினச் சமூகத்தவர்களுக்கும் எவ்வித எதிர்பார்ப்புக்களும் இல்லாது கொள்கை அடிப்படையில் ஆதரவு வழங்குபவர்கள். அரசை

அமைக்கும் வாய்ப்பு இல்லாதவர்களாயினும் அமையவிருக்கும் 308 அங்கத்தவர்களைக் கொண்ட கனடியப் நாடாளுமன்றத்தில் கணிசமான செல்வாக்கைச் செலுத்தக் கூடியவர்களாக இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கலாம்.

புளொக் கியூபெக்குவா கட்சியினர் தேசிய அளவில் கனடியப் பொதுத் தேர்தலில் தாக்கத்தை விளைவிக்க முடியாதவர்கள் எனினும் கியூபெக் மாகாணத்தில் அவர்கள் மிகப் பலம் பொருந்திய சக்திகள். எனவே எதிர்வரும் தேர்தலில் சிறுபான்மை அரசு அமையுமாயின் அவர்களைத் தவிர்த்து விட்டு யாருமே ஆட்சிக்கட்டில் ஏறிவிட முடியாது. ஓட்டு மொத்தத்தில் கனடியத் தமிழர்கள் தங்கள், தங்களுக்கான அரசியற் கோட்பாட்டுக் கருத்தியலின் அடிப்படையில் இத் தேர்தலை அணுகுவதோடு வாக்களிப்பில் கலந்து கொண்டு பங்கெடுப்பது மிகுந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது என்பதையே வலியுறுத்தவேண்டியுள்ளது.

□ 2011 ஏப்ரல், தாய் வீடு ஏடு

எமது அரசியல் அகராதியிலிருந்து 'துரோகி' என்ற சொல்லாடலை எடுத்து வீசிவிடுங்கள்!

‘இது எமது தலையில் நாமே தூர் வாரும் செய்கையாக அமைந்து விடும்’ என்ற தலைப்பில் இணையத் தளமொன்றில் கட்டுரையொன்றை வாசிக்க நேர்ந்தது. நடைமுறையதார்த்தத்திலிருந்து விலகிக் கற்பனையுலகில் மண்கோட்டை ஒன்றை எழுப்புவதற்கான எத்தனத்தில் வெறும் புலுடா விடுவதற்கான களமாகத் ‘தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டம்’ என்ற சொல்லாடல் அமைந்து விடலாகாது என்ற முனைப்பே இதை வாசித்தவுடன் என்னுள் எழுகின்றது.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் அரசியல் போராட்டச் செல்நெறி என்பது வரலாற்று ரீதியாகப் பிறப்பெடுத்த ஒரு நிகழ்வு. அவ்வாறான ஓர் நிகழ்வுதளத்திலே பாரிய பின்னடைவுக்கு உள்ளாகின்றபோது புலத்திலே பல்வேறு கட்டமைப்புக்கள் முளைவிடுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டேயாகும் என்ற குறைந்தபட்ச உண்மையைத் தமிழ் மக்களாகிய நாம் ஏன் ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கின்றோம்?

புலம் என்று நாம் கூறும்போது நாம் வாழும் மேற்குலக நாடுகளே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. அவையெல்லாம் தாராளவாத ஜனநாயகம் (*Liberal Democracy*) என்ற கோட்பாட்டின் கட்டமைப்பில் எழுந்து நிற்பவை. பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் வெவ்வேறு கொள்கைகளை முன்வைத்துக்கொண்டு இயங்குபவை. ஜனநாயகத்தில் அவ்வாறான பலகட்சி இயங்குமுறையின் சுழற்சி சமூக

ஆரோக்கியத்துக்கான அடிப்படைக் கட்டுமானமாக இந்நாடுகளில் கருதப்படுகின்றது. அதனால் அச்சூழலுக்குள் வாழும் எம்மில் பெரும்பாலானோர் அவை குறித்த அறிவை ஓரளவாவது கொண்டுள்ளோம். எனவே இயல்பாகவே அதன் தாக்கம் காரணமாகவும் அதற்கும் அப்பால் சுயமான மனிதச் சிந்தனை காரணமாகவும் பல்வேறு கட்டமைப்புகளைக் கட்டுவதன் மூலம் எமக்கான, எம் மக்களுக்கான மீட்சியின் எதிர்பார்ப்பில் எம்மில் பெரும்பாலானோர் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கின்றோம்.

எனவே இவ்வாறான புரிதலோடு செயற்படமுனையும் மனிதர்களை மனிதநேயவாதிகளாகவே நாம் நோக்குதல் பொருத்தமுடையதாக அமையும். எனவேதான் அபாயகரமான பஸ்தேசியக் கட்டமைப்புக்கள் பிரசவம் பெறுவதற்கான புறச்சூழலுக்கு வழிகோலுவது போன்ற அபத்தமான சொற்றொடர்களைக் காணும்போதும், கேட்கும்போதும் மிகுந்த பதற்றம் ஏற்படுகின்றது.

‘சிங்களம் வனையும் இரண்டாவது சதிவலைப் பின்னலுக்குள் தமிழீழத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை இட்டுச்செல்லும் அபாயத் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது’ என்று அக்கட்டுரையில் அமைந்திருந்த சொல்லாடல் எனக்குப் புதுமையாக இருக்கின்றது. ஏனெனில் சிங்களம் என்றுமே சிலந்தி வலைப்பின்னல் போன்ற அதன் பரந்து, விரிந்த உலகளாவிய கட்டமைப்புக்களுக்கூடாக அன்று தொட்டு இன்று வரை தமிழ்த் தேசியத்தைச் சிதறடித்து வந்துள்ளது என்பது வெளிப்படையானது.

ஆனால் இன்று அதன் சூழ்ச்சிகரத் திட்டம் வேறுவகையில் மையம் கொள்வதாகவே நான் உணருகின்றேன். தமிழ்த் தேசியமானது கால அவகாசத்தைப் பெற்றுத் தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்டு மீண்டும் எழுவதைச் சிங்களம் விரும்பவில்லை. அதற்கு உகந்த வலுவான ஆயுதமாக நாம் அதிதீவிர நிலைப்பாடு எடுப்பதையே சிங்கள இனவாதம் விரும்புகின்றது. நாம் எமது மக்களை இயல்பு வாழ்க்கைக்குள் அழைத்துச் சென்று சமூக, பொருளாதார ரீதியாகப் அவர்களது வாழ்வியலைப் பலப்படுத்துவதை அனுமதிக்காமல் இருப்பதற்கு நாம் இன்று பேசி வரும் தீவிர நிலைப்பாடு எதிரிக்கு வழியமைத்துக் கொடுக்கின்றது. எனவே புலி பதுங்குவது பயத்திற்காக அல்ல,

எரிக் சொல்கையம், தமிழ்செல்வன், வே. பிரபாகரன்

பாய்வதற்காக என்பதைக் கணக்கில் கொள்ளாது தந்திரோபாய வியூக வகுப்பைக் குப்பைக் கூடையில் வீசி வெறும் வெற்றுக் கோச விண்ணர்களாக, எம் தலையிலே மண்ணை அள்ளிக் கொட்டுவதே தூர்வாரும் செய்கையாக அமைந்துவிடும்.

தமிழீழத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை அடுத்த படிநிலை நோக்கி நகர்த்திச் செல்வதற்கான வழிமுறையென்று கூறும் எவரும் அதற்கான வழிமுறை எது? எப்படி? எவ்வாறு? என்ற வினாக்களுக்கான பதிலிறுத்தலைத் தவிர்த்துவிட்டுத் தாண்டிச் செல்ல முடியாது.

மிகப்பெரும் கடப்பாடு இன்று புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழ் மக்களுக்கு எமது மக்கள் தொடர்பாக உண்டு. அதனை நான் மறுக்கவில்லை. பெரும் எடுப்பிலான யுத்தத்தின் ஊடாகத் தமிழீழத் தாயக பூமியை முழுமையாக ஆக்கிரமித்து, படைவழியில் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளை எதிரி வெற்றி கொண்டுள்ளான். அத்தகைய வெற்றியின் ஊடாகத் தமிழீழத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை முற்றாகத் துடைத்தழிக்க முடிந்ததா? என்பதே இன்றுள்ள மிகப்பெரிய கேள்வியாகும். ஆகவேதான் சிறிலங்கா அரசுக்கு, முணுகொடுத்து நின்ற நிற்கும் பிராந்திய, உலக வல்லாதிக்க சக்திகள் குறித்து மீளாய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது. அனைத்துலக நியாயப்பாடுகளுக்கு, உடன்படிக்கைகளுக்கு அப்பால் இவ்வாறான நாடுகள் அனைத்துமே தங்களது தேசிய உள்ளக நலன்களை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டே தங்களது அயலுறவுக் கொள்கைகளை வகுத்து வருகின்றது.

எனவே இந்த நாடுகள் யாவும் போட்ட கணக்குகளைத் தவிடுபொடியாக்கிவிடக் கூடிய மிகப்பெரும் சக்தியாக இன்று புலம்பெயர் தமிழ் மக்கள் திகழ்கின்றார்கள் எனக் கூறின் அவை மிகையான சொல்லாடல்களாகவே என் போன்றோரால் புரிந்து கொள்ளப்படும். உலக நாடுகளைப் புறந்தள்ளி, பிராந்தியப் பேரரசுகளைக் கண்டு கொள்ளாது அவர்களுக்கான இராணுவ, பொருளாதார, பூகோள நலன்களை விடுத்து உலகின் சின்னஞ்சிறிய இனங்களில் ஒன்றான ஈழத் தமிழினம் அவர்களது கணக்குகளைத் தவிடுபொடியாக்குவது என்பது நடைமுறைச் சாத்தியமாகுமா? எனவேதான் நாடக வசனங்களை ஒப்புவிப்பது போலல்லாது மெய்யான வார்த்தைகளைத் தேடுவது அறம் நோக்கிய மாந்தர்கள் அனைவரினதும் கடமையாகிறது.

இறையாண்மை பொருந்திய சுதந்திரத் தமிழீழத் தனியரசை நிறுவுவதற்கு 1977 இல் மக்களாணையைப் பெற்ற தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியிடம் அதற்கான வேலைத் திட்டம் அன்று இருக்கவில்லை. அவ்வாறான வேலைத் திட்டத்தை வகுத்துக்கொள்வதென்பதும் அவர்களுக்கு இயலுமான விடயமாய் இருந்திருக்க முடியாது. அதன் விளைவு என்னவானது என்பது குறித்து வரலாற்றுப் பக்கங்களைப் புரட்டி இன்று நாம் ஆய்ந்துகொள்ள முடியும்.

மேற்குலக தேசங்கள் தோறும் முன்னெடுக்கப்படும் பொதுக்கருத்து வாக்கெடுப்புக்களில் உணர்வெழுச்சியுடன் கலந்துகொண்டு தமது அரசியல் அபிலாசைகளை இலட்சிய உறுதியுடன் புலம்பெயர் வாழ் தமிழ் மக்கள் வெளிப்படுத்திவருவதால் மட்டுமே சுதந்திரத் தமிழீழத் தனியரசை அமைத்துவிட முடியாது.

எமது கண்ணுக்கு முன்னால் புலம்பெயர் தமிழ் சமூகத்தின் பேராதரவுடன் கூடிய முப்பதாண்டு கால ஆயுதப் போராட்டத்திற்கு என்ன நிகழ்ந்தது? என்பது குறித்த ஆழ்ந்த ஆய்வே எமது எதிர்கால நடவடிக்கைகளுக்கான அடிப்படை முன்நிபந்தனையாக அமைகின்றது. அதைச் செய்யாது வெறும் முழக்கங்களைக் கோசிப்பதும், அரட்டை அடிப்பதும், வீர வசனங்கள் பேசுவதும் நடைமுறையில் எதனைச் சாதிக்கப் போகின்றது? என்ற வினாவுக்கு நாம் விடையளித்தேயாக வேண்டும்.

தமிழீழ தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் முதுகெலும்பாகப் புலம்பெயர் வாழ் தமிழ் மக்களைக் கண்டுகொள்வது, வடிவமைத்துக்கொள்வது அடிப்படையில் மிகப்பெரும் தவறாகும். அந்த மண்ணிலே வாழுகின்ற மண்ணின் மைந்தர்களான மக்களின் உணர்வுகளைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு, அவர்களது பங்களிப்புக்களைக் கொச்சைப்படுத்தி நாம் எம்மைக் குறித்துப் பெருமிதம் கொள்ளுகின்ற தற்புகழ்ச்சி மிகவும் பிற்போக்குத்தனமானது.

“புலம்பெயர் வாழ் தமிழ் மக்களை நேரடியாகக் குறிவைத்து நுண்ணியமான சதிவலைப் பின்னலை சிங்கள அரசும், அதற்கு முண்டுகொடுத்து நிற்கும் வல்லாதிக்க சக்திகளும் வணையத் தொடங்கியிருப்பதை நாம் அலட்சியம் செய்துவிட முடியாது” எனில் அதற்கான வேலைத் திட்டத்தை எவ்வாறு நாம் முன்னெடுக்க முடியும் என்று கூறுகின்றீர்கள்?

துரோகம், துரோகி என்ற வார்த்தைகளைத் திரும்பத் திரும்ப உச்சாடனம் செய்வது மட்டுமே இதனை வெற்றி கொள்வதற்கு போதுமானவையா? விடுதலை குறித்த உங்களது புரிதல் எவ்வாறுள்ளது? உங்களோடு சேர்ந்து கொள்ள முடியாத தரப்பினரை, அவர்களும் எமது பொது எதிரிக்கு எதிராகப் வேலை செய்ய முனையும் நட்பு சக்திகள் என்ற பிரக்ஞை எதுவுமின்றி, அவதூறு செய்வது, உண்மைக்கு முரணான தகவல்களைத் தெரிந்து கொண்டே வெளியிடுவது என்ற வகையில் செயற்பட்டால் அதன் விளைவு என்னவாகும்?

எனவேதான் அனைத்துத் தரப்பினரும் ஒன்றுகூடி உரையாடுவதும், ஆரோக்கியமான விவாதங்களில் ஈடுபடுவதும் முக்கியமானதாக அமைகின்றது. பொது எதிரியைப் பலவீனப்படுத்துவதற்கான தளத்தில் எமக்குள் விட்டுக்கொடுத்தல் என்பது அனைத்து அமைப்புகளும் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய முக்கிய நெறிமுறைகளில் ஒன்று.

நான் எண்ணுகின்றேன், எமது அரசியல் போராட்ட அகராதியிலிருந்து துரோகி என்ற சொல்லாடலை எடுத்து வீசியெறிந்து விடவேண்டுமென்று. ஏனெனில் இச்சொல்லாடல் எமக்களித்த வாய்ப்புக்களைக் காட்டிலும் மிக மோசமான

பின்னடைவுகளைத் தோற்றுவித்த வரலாறே இமாலயத் தோற்றத்தோடு எம்முன்னே உயர்ந்து கிடக்கின்றது.

“2002 ஆம் ஆண்டில் நோர்வே அரசின் அனுசரணையுடன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளுக்கும், சிங்கள அரசுக்கும் இடையில் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கை கைச்சாத்திட்ட மறுகணமே தமிழீழத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தைச் சிதைப்பதற்காகக் களமிறக்கப்பட்ட பன்னாட்டு வலைப்பின்னலை ஒத்தவடிவில் இரண்டாவது சதிவலைப் பின்னல் வளையப்படுகின்றது. இதில் காட்சிகளும், பாத்திரங்களும் மட்டும் மாறியுள்ளனவே தவிர, இதன் இலக்கு என்பது தமிழீழத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தைச் சிதைப்பதையே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது”

என்றும் அக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இது உண்மையாயின் இதற்கு முன்னான ஆண்டுகளில் தமிழீழத் தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை மழுங்கடிப்பதற்கான முனைப்பில் யாரும் ஈடுபடவில்லையென்று பொருள்கொள்ளலாமா? அப்படியல்ல.

1983 ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசு முதன்முதலாகப் போராட்ட இயக்கங்களுக்கு ஆயுதப் பயிற்சியும், ஆயுதங்களும் வழங்கியமையால்தான் போராட்ட வேகத்தில் முதற்தடவையாகப் பெரும் பாய்ச்சல் நிகழ்த்தப்பட்டது. அப்போதே ஈழத்தமிழ்

சிறிசபாரத்தினம், பத்மநாபா, பாலகுமார், பிரபாகரன்

மக்கள் குறித்த இந்திய நிகழ்ச்சிநிரல் தயாரிக்கப்பட்டு விட்டது. இந்திரா காந்தி இறக்காவிட்டால் இவ்வாறான மோசமான சூழலைத் தமிழ் மக்கள் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் குறைந்திருக்கும் என்ற வாதம் முன்வைக்கப்படுகின்ற போதிலும் தனித் தமிழீழக் கோரிக்கைக்கு இந்தியக் கொள்கை வகுப்பாய்வாளர்களின் ஆதரவு என்றுமே இருந்ததில்லை என்ற உண்மையை நாமெல்லோரும் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

தர்மத்தின்பால் நின்று நாம் எமது தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த பொழுதும், எம்மை ஏன் உலகம் புறக்கணித்தது? நீதியின்பால் நின்று போராடிய எமக்குத் துணை நிற்பதை விடுத்து எதற்காக அநீதியின்பால் நிற்கும் சிங்கள தேசத்திற்கு உலகம் துணைபோனது? எமது உறவுகள் வகைதொகையின்றி கொன்று குவிக்கப்பட்ட பொழுது ஏன் உலகம் பாராமுகம் காட்டியது? என்ற கேள்விகள் இன்றும் கூட எங்களுக்கு விடை தெரியாத வினாக்களாகத் தொக்கிநிற்கவில்லை என்பதே எனது நிலைப்பாடாகும். இவையெல்லாம் விடை தெரிந்த வினாக்களே. அரசியல் அரிச்சுவடி தெரிந்த எவருமே இவ்வினாக்களுக்கு இலகுவில் பதிலளித்துவிட முடியும். 'அந்தந்த அரசுகளின் ஆளும் வர்க்கங்கள் தேசிய நலன்கள் என்ற பெயரில் வடிவமைத்துள்ள சட்டகமே இவ்வாறான நிலைக்குக் காரணம்' என்பதே இதற்கான பதிலாகும்.

உலக ஒழுங்கிற்கு இசைவாக எமது போராட்ட வடிவத்தை மாற்றியமைக்க முடியுமா? மாற்றியமைத்து எமது இலக்கினைச் சென்றடைவது சாத்தியமானதுதானா? என்பது குறித்த விவாதம் எமது அரசியல் அரங்கில் நிகழ்த்தப்பட வேண்டிய இன்றியமையாத ஒன்று. இதனை வெறும் சிந்தாந்தத் தளத்தில் மட்டுமல்லாது அனுபவங்களுக்கூடாகப் பெற்ற உண்மைகளின் வெளியிலும் இரண்டறக் கலந்து ஆழ்ந்து ஆய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது. வரலாற்றின் படிப்பினைகளில் இருந்து பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்ளத் தவறுகின்ற எவருமே புரட்சி, போராட்டம் என்று கதையளப்பது வேடிக்கையானது.

□ மார்ச் 2010, 'நாளை' ஏட்டில் பிரசுரமான கட்டுரை.

இலக்கியப் பேராளுமையாகக் கோட்பாட்டாளர் அம்பர்தோ என்கோ

அம்பர்தோ என்கோ (Umberto Eco) அவர்களின் மூன்று நேர்காணல்களை நண்பர் வரன் (ரஃபேல்) ஆங்கிலத்திலிருந்து மொழிபெயர்த்துத் தமிழில் சில நாட்களுக்கு முன் நூலாக வெளியிட்டிருந்தார். என்கோவின் எந்த எழுத்துக்களையும் நான் படித்ததில்லை. ஏன்? வரன் இந்த மொழிபெயர்ப்புக் குறித்துப் பேசும்வரை அம்பர்தோ என்கோ என்ற பெயரையும் நான் கேள்விப்பட்டதில்லை. நாங்கள் கேள்வியுறாத, படித்திராத எத்தனையோ கலை, இலக்கிய ஆளுமைகள் வாழ்ந்த, வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உலகம் இது.

எமது இருப்புக்களுக்கும், வாழ்வுத் தேவைகளுக்கும் அல்லாடிக் கொண்டிருக்கும் இந்தப் பூமியில் எழுத்து, சமூகம், கலை, இலக்கியம், அரசியல் போன்ற தளங்களில் பணிபுரிபவர்கள், பங்களிப்பவர்கள், சிந்திப்பவர்கள், அதனை ஆழ்ந்து பயில்பவர்கள், படிக்கத் தூண்டுபவர்கள் எங்களுக்கு நம்பிக்கையளிப்பவர்களாக, எதிர்காலம் குறித்த கனவுப் பாதையில் உரம் கொட்டுபவர்களாக விளங்குகின்றார்கள்.

அந்த வகையில் நாம் அறியாத அல்லது நானறியாத அம்பர்தோ என்கோ கல்விப் புலத்தில் மேலோங்கிய பிரசித்தி பெற்ற இலக்கிய ஆளுமையாகவும் உருவெடுத்த ஆக்க இலக்கியதாரியை, மெய்யியல் கோட்பாட்டாளரை இங்கு வரன் அறிமுகப்படுத்தியிருப்பது குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டியதொன்று.

என்.கே. மகாலிங்கம் அவர்களின் சீனுவா ஆச்சுபியின் சிதைவுகள், வீழ்ச்சி மற்றும் மணி வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் மிலான் குந்தரேயின் மாயமீட்சி போன்ற மொழிபெயர்ப்புக்களை வாசித்திருக்கின்றேன். அவை நாவல்கள். இது நேர்காணல்களின் தொகுப்பு. மொழிபெயர்ப்பு, உரைநடை தொடர்பாக ஆளுக்காள், பல்வேறு கருத்துக்களை, விமர்சனங்களை செய்து கொண்டிருக்கலாம். அது எங்களது உரிமையும் கூட. ஆயினும் அந்தப் படைப்புக்களை உருவாக்குவதற்கு படைப்பாளிகள் கடுமையாக உழைத்துள்ளார்கள். அந்த முயற்சியை இலகுவில் எம்மால் புறந்தள்ள முடியாது. அந்த வகையில் வரனின் இந்த முயற்சியும் முக்கியமானதே.

மற்றும் லூர்து போன்ற பெரியவர்களால் முன்தள்ளப்பட்ட மாணவர் வரன். எனவே லூர்துவின் சிந்தனைத் தடங்களோ, வழிப் பயணங்களோ வரன் போன்றவர்களிடம் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கும். எனவே தனக்குப் பிடித்த பல அம்சங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கிய அம்பர்தோ எகோவை அறிமுகப்படுத்துவதில், அவரது நேர்காணல்களுக்கு ஊடாகப் பெறப்பட்ட பல்வேறு செய்திகளைத் தமிழ் படைப்பாளிகளுக்கு வழங்குவது என்ற நோக்கில் வரன் செயற்பட்டிருக்கின்றார்.

வரனின் அந்த அம்பர்தோ எகோ என்ற மொழிபெயர்ப்பு நூலின் நேர்காணல்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விடயங்களில் சிலவற்றை மீட்கலாம் என்று எண்ணுகின்றேன்.

1932 தை 5 இல் எகோவின் பிறப்பு இத்தாலிய பிரான்சு எல்லையில். இரு மொழித் தாக்கத்திற்குள்ளான பிரதேசம் அவருக்குக் கிடைத்த அளப்பரிய வாய்ப்பு என்று கூறலாம்.

மெய்யியல், இலக்கியம் கற்ற எகோ 22 வயதில் முனைவர் பட்டத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர். 36 வயதில் பேராசிரியர் ஆகின்றார். தனது குறியியல் கோட்பாடுகளை 34 வயதில் நூலாக்குகின்றார். 1984 இல் இவரது *The Name Of The Rose* என்ற நாவல் வெளியாகி மிகப்பெருமளவில் விற்பனையாகிறது. அதன் மூலம் புனைவு எழுத்தாளராக, நாவல் எழுத்தாளராக உலகுக்கு அறிமுகமாகின்றார். இந்த நாவல் பதினான்காம் நூற்றாண்டுக் கத்தோலிக்க குரு மடாலயம் தொடர்பான கதையாகும். மத்திய

கால மர்மங்கள், இரகசியங்கள், சங்கேதங்கள் நிறைந்த பின்னல் கொண்ட புனைவு.

மத்திய காலம் என்பது எகோவின் பெரும் ஈர்ப்புக்கு உள்ளான சரித்திர காலகட்டம். 1988 இல் எகோ வெளியிட்ட *Focault's Pendulum* என்ற நாவல் மத்திய காலத்திற்குப் பின்னான கதையைக் கொண்டதாகும்.

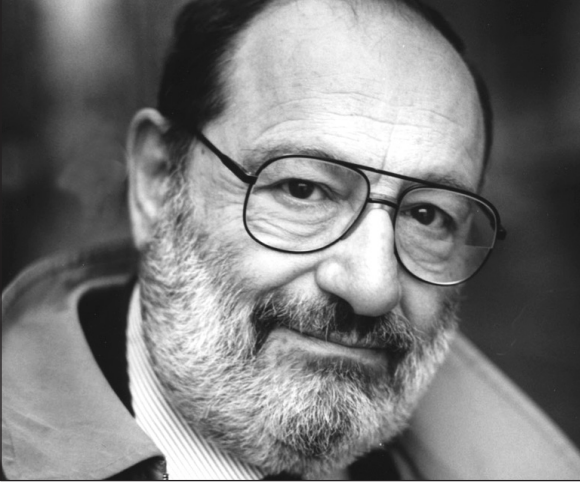
யேசுவின் வழித் தொடர்ச்சி இருக்கின்றதா? இல்லையா? என்பது பற்றிய வரலாறுகளையும் அதனுடனான சிக்கல்களையும் உள்ளடக்கி எழுதப்பட்ட புனைவு.

எகோவின் 26 நூல்களில் 20 நூல்கள் கல்விப்புலம் சார்ந்தவை. நாவல்கள் 6. அவரைப் பின்நவீனத்துவக்காரர் என்றும் சிலர் அழைப்பார்கள். இத்தாலியின் நாளிதழ்களில் பத்தி எழுத்தாளராக, தொலைக்காட்சியில் பண்பாட்டு நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பு மேற்பார்வையாளராக என்று பல்வேறு துறைகளுக்குள் நுழைந்தவர்.

ஏறத்தாழ 50,000 நூல்கள் அவரது இரு இல்லங்களில் இருக்கின்றன. அவரது தேடல், படிப்பு, தகவல் சேகரிப்பு, ஆவணச் சேகரிப்பு, அவரது மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் – 30 க்கும் மேற்பட்ட மொழிகளில் – என அவை அடங்கும். எகோ அவர்கள் 48 வயதில் எழுதிய *The Name of The Rose* என்ற நாவல் பத்து மில்லியன்கள் வரை விற்றுப் பெரும் சாதனை படைத்தது. 'ஒரு பேராசிரியர் இலக்கியப் பேராளுமையாக உருமாற்றம் பெற்றார்' என்ற சொல்லாடல் மூலம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் இத்தாலிய எழுத்தாளர்களில் முதன்மையாகப் போற்றப்படுபவராக எழுந்து நிற்பவர் எகோ அவர்கள்.

அவரது பெரு விருப்புக்குரியது மத்திய காலம். எனவே அதன் தாக்கமும், வெளிப்பாடும் அவரது நாவல்களிலும், கல்விப்புலம் சார்ந்த சில வெளியீடுகளிலும் விஞ்சியிருக்கின்றன. 1932 இல் பிறந்த எகோ முசோலினியின் எழுச்சிக் காலத்தில் அதாவது பாசிசத்தின் நுழைவுக் காலத்தில் சிறுவனாக இருந்தவர். அவர் தன்னைப் பாசிஸ்ட் இளையோர் இயக்கத்தில் பதிவு செய்துள்ளார். இராணுவ பாணி உடைகள், சனிக்கிழமை ஊர்வலங்கள் போன்றன அவரை மகிழ்வுறுத்தி இருக்கின்றன.

அம்பர்தோ எகோ

அவரது நாவல்களில் சுயசரிதைத் தன்மையின் பாதிப்புக் குறித்த வினாவுக்கு விடையளிக்கையில் 'நான் எந்த விதமான சுயசரிதையையும் எழுதவில்லை. ஆனால் இந்த நாவல்கள் எனது சுயசரிதை. இவ்விடத்தில் முரண்பாடுள்ளது' என்று சொல்லியுள்ளார். அவரது சிறு வயது இசை ஆர்வம் மயானத்தில் டிரம்பெட் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பாத்திரமாக அவரது நாவல் ஒன்றில் படைக்கப்பட்டுள்ளது. டிரம்பெட்டைப் பார்க்கும் போது எனது நரம்புகளுக்குள் ஓர் உலகம் சுழல்வதை உணர்கின்றேன் என்கிறார் எகோ.

மத்தியகாலத் துறவுநிலைச் சிந்தனை, தொடக்ககால கிறிஸ்துவ இறையியல் ஆகியவற்றின் மீது ஆர்வமும், தீவிர படிப்பும் கொண்ட எகோ அவர்கள் இறை நம்பிக்கை மீது குழப்பமான நிலைக்கு வந்தடைகின்றார். அதற்கு அவரது சமூகநீதி, சமூகச் சிக்கல்கள் மீதான நாட்டம், ஈடுபாடு போன்றவை காரணியாக அமைந்தது. மேலும் மத்தியகாலத்தை 'இருண்ட காலம் அல்ல. குழப்பமான, துடிப்பான மாறுதல்கள் நிகழ்ந்த கொதிநிலையின் உச்ச காலம். மறுமலர்ச்சிக் காலம், நவீன ஐரோப்பாவுக்கான அடித்தளம் என்பன அங்குதான் முளைவிட முடிந்தது' என்று கூறுவார் எகோ.

இந்நேர்காணல் நூலில் என்னை ஈர்த்த எகோவின் சில சொல்லாடல்களை இங்கு குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

1. நாம் மொழியை உருவாக்கக் கூடியவர்கள் என்பதனால் மனிதர்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றோம்.
2. மக்கள் தொடர்புச் சாதனங்களால் உருவாக்கப்படும் எதுவும் பண்பாட்டு ஆய்வுக்கு ஒரு பாடப் பொருளாக அமையும்.
3. பொய் மொழிதல் மனிதரின் சிறப்பான திறன்.
4. காமத்தை எழுதுவதை விட அனுபவிப்பதை நான் தேர்வு செய்கின்றேன் என்று எண்ணுகின்றேன்.
5. ஒரு நல்ல புத்தகம் அதன் ஆசிரியரை விட மிகவும் புத்திசாலித்தனமானது என எப்பொழுதும் கருதுகின்றேன். அது எழுத்தாளருக்குத் தெரியாத பலவற்றைச் சொல்லும்.
6. மனிதர்கள் மதம்சார் பிராணிகள். இந்த வகையான மனிதரின் குணம்சம் புறக்கணிக்கப்படவோ, நிராகரிக்கப்படவோ முடியாது.
7. நான் அறிவுஜீவித்தனத்தைக் கொண்டாடுவதில்லை.

வரலாற்று நாவல் குறித்த அவரது பதிலில் அவை உண்மையான வரலாற்றை மேலும் புரிந்து கொள்வதையே சாத்தியமாக்குகின்றன என்று எகோ சொல்கின்றார். மற்றும் கோட்பாட்டாக்கம் செய்ய முடியாதவற்றை நாங்கள் எடுத்துரைத்தாக வேண்டும் என்று நீங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளீர்களே என்று கேட்டபோது நான் குறியியலில் எண்ணிறைந்த கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளேன். ஆனால் என்னுடைய அக்கட்டுரைகளை விடவும் *Foucault's Pendulum* என்ற நாவலில் அந்தச் சிந்தனைகளைத் திறம்பட வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றேன் என்று எகோ பதிலுரைத்தார்.

அவரது *The Name of The Rose*, *Foucault's Pendulum* ஆகிய இரு நாவல்களுக்குமாக அவர் செலவழித்த காலம் பத்து ஆண்டுகள். அந்தப் பத்தாண்டுகளும் தனது சொந்த உலகில் வாழ்ந்ததாகவும், எழுதுவதற்கும், தேடுவதற்கும் பல

இடங்களுக்குப் பயணிக்கவும், பல்வேறு அவதானங்களை நிகழ்த்த வேண்டியிருந்ததென்பது அவரது கூற்றுக்களில் ஒன்று. எழுதும் போது இடம்பெறுபவை குறித்து என்கோ உரைப்பது அவரது நேர்காணலை வாசிக்கும் வேளையில் சுவையாக இருந்தது.

1. ஒரு பக்கத்தைப் பல தடவைகள் திருப்பி எழுதுவது.

2. எழுதிய பந்திகளை வாய்விட்டு வாசிக்க விரும்புவது.

இது போன்ற விடயங்களை எழுதும் பலர் அனுபவித்திருக்கலாம். எனவே அவ்வாறான அனுபவத்தைப் படைப்பாளியாக விதந்துரைக்கப்படும் கல்விப் புலம் சார்ந்த கோட்பாட்டாளர் சொல்லும் வேளையில் எழுத்தாளர்கள் மீது அது ஏற்படுத்தும் தாக்கம் குறிப்பிடத்தக்கது.

வத்திக்கானின் (கத்தோலிக்க திருச்சபையின் தலைமையகம்) செய்தி ஏடு *Faucalt's Pendulam* என்ற அவரது நாவல் குறித்து 'தூய்மையற்ற, இறை நிந்தனை செய்கின்ற, கோமாளித்தனமான அழுக்கு நிறைந்த திமிரில் திளைத்த எதிர்மறையான போக்கினால் கட்டப்பெற்றது' என்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அதே சமயம் இரு கத்தேலிக்கப் பல்கலைக்கழகங்கள் அவருக்கு கௌரவ முனைவர் பட்டங்களை வழங்கி இருக்கின்றன. இந்த முரண்பாடுகளையும் நாங்கள் அவதானிக்கலாம்.

இன்னோர் வகையில் என்கோ கல்விமான், நாவலாசிரியர் என்பதற்கு அடுத்தபடியாக அவர் சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளரும் கூட. தன்னுடைய இரு நாவல்களை மொழிபெயர்த்திருக்கின்றார். நிறைய மொழிபெயர்ப்புக்களைத் தொகுத்திருக்கின்றார். மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் குறித்து என்கோ கருத்துத் தெரிவிக்கையில் மொழிபெயர்ப்பதற்கு மொழி பெயர்ப்பாளர் தன்னுடைய உலகின் ஆன்மாவை, உயிர் மூச்சைக் குறிப்பாக அசைவியக்கத்தை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்பதாகக் கூறியுள்ளார்.

மூலப் பிரதியில் கண்டடையாத சாத்தியப்பாடுகளுக்கான திறவுகோல் மொழிபெயர்ப்பில் இருப்பது பற்றிய பதிலில் "ஆம் நடப்பதுண்டு. பாடம் ஆசிரியரை விட மிகவும் புத்திசாலித்தனமானது என்று கூறியிருக்கின்றேன்.

சிலவேளைகளில் பாடம் புதிய கருத்துக்களை முன் வைக்கும். அது ஆசிரியருக்கு மனதில் இருக்காது. வேறு மொழியில் பாடத்தை முன்வைக்கும்.”

சார்த்தரின், பூக்கோவின் (பிரான்சு) காலம் போல இந்த நாட்களில் அறிவுஜீவிகள் அரசியல் பணிகளைச் செய்யக் கடமைப்பாடு உடையவர்களா என்ற கேள்விக்கு அறிவுஜீவிகள் அரசியல் கட்சியில் இணைந்திருக்க வேண்டும் என்றோ, சமகாலச் சிக்கல்களை எழுதிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றோ நான் நம்பவில்லையெனப் பதிலளித்திருந்தார் என்கோ. இன்னுமொரு சந்தர்ப்பத்தில்

“ஒருவர் தனக்காக எழுத முடியுமென்று நான் நம்பவில்லை. எழுத்து என்பது அன்பு சார்ந்த செயலென்று நான் நினைக்கின்றேன். யாரோ ஒருவருக்கு ஏதோ ஒன்றைக் கொடுப்பதற்காக எழுதுகிறோம். சிலவற்றைத் தொடர்பாடுவதற்காகவும், உணர்வுகள் சிலவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்வதற்காகவும் அந்த எழுத்து இருக்கும்” என்றார்.

“நான் முழுவதுமாகப் படித்து முடிக்காத ஆனால் மிகவும் விரும்புகின்ற நூல்கள் பலவுள்ளன. இது நடப்பதுதான். *The Name of the Rose* மிகவும் கடினமானதும், அதிக லத்தீன் மேற்கோள்களுடன் வெளிவந்தபோது அது தன்னளவில் மரபுக் கதையாக ஆகியபோது அது வாசிக்கப்படாத நூலாகவும் இருந்தது. நான் திருப்தியுடன் இருக்கின்றேன்” என்று பேட்டியளித்த என்கோ, நான் கல்வியாளன், வாரத்தின் இறுதி நாட்களில் கோல்வ் விளையாடுவதற்குப் பதிலாக நாவல் எழுதுகின்றேன் என்று முடிக்கின்றார்.

ஆதாரம்: அம்பர்தோ என்கோ சில நேர்காணல்களின் மொழிபெயர்ப்பு: ரஃபேல்.

□ ‘தாய் வீடு’ ஏடு, ஏப்ரல் 2011

தமிழ்ச் சமூகம் வன்முறையற்ற அரசியல், ஜனநாயகம் ஆகிய கோட்பாடுகளை வரித்துக்கொண்டு தமிழ் மக்களுக்கான வரலாற்றுப் பாதையில் முன்னோக்கிப் பயணிக்க வேண்டியுள்ளது.

ஒடுக்குமுறைக்குள்ளாகியுள்ள எந்தச் சமூகமும், எந்த மனிதனும் நேர்கொள்ளும் யதார்த்தத்தைக் கருத்திற்கொண்டு இலக்கினைச் சென்றடையத் தந்திரோபாயங்களை அடிக்கடி மாற்றியமைத்துக் கொண்டே ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கான வரலாற்றை முன்னோக்கி நகர்த்தலாம். எனவே அரசியல் இராஜதந்திரப் பாதையின் ஊடாகப் பயணம் செய்வதென்பது இலகுவான ஒரு விடயம் அல்ல. பல சவால்களை எதிர்கொண்டு மிகுந்த சகிப்புத்தன்மையுடன் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய நீண்ட தூரப் பயணம் ஆகும்.

